ΤΟΣ ΑΙ ΑΡΙΘ. 18 ΑΘΗΝΑΙ, ΚΥΡΙΑΚΗ 26 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1931 ΔΡΑΧΜΑΙ ΤΡΕΙΣ

Τίκ-Τάκ

ΔΥΟ ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΑΙ ΧΟΡΕΥΤΡΙΑΙ

ΙΩΤΗ-ΕΛΚΑ

ΡΙΡΟ

ΕΙΔΙΚΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ

ΔΙ' ΕΙΔΙΚΩΝ ΑΔΕΝΙΚΩΝ ΕΚΧΥΛΙΣΜΑΤΩΝ ΗΠΑΤΟΣ ΚΑΙ ΧΟΛΗΣ

Τὰ δίσκια «ΡΙΡΟ», προϊὸν πολυετῶν ἐπιστημονικῶν ἐρευνῶν, εἶνε τὸ τελειότερον ἰδιοσκεύασμα διὰ τὴν καταπολέμησιν τῆς προφυματιώσεως καὶ τὴν ἀπολύμανσιν τῶν πνευμόνων.

Ὡς αἱμοποιητικὸν καὶ τονωτικόν, ἔδωκαν καταπληκτικὰ ἀποτελέσματα εἰς τὴν θεραπείαν τῶν χρονίων παθήσεων τῶν πνευμόνων, τῆς ἀδενίτιδος, τῆς χλωρώσεως, τῆς ἀναιμίας καὶ τῶν παθήσεων τοῦ ἥπατος. Ἐπαναφέρουσι τὴν ὄρεξιν, καταρρίπτουσι τὸν πυρετόν, σταματῶσι τὰς αἱμοπτύσεις.

Τὰ «ΡΙΡΟ» δὲν ἔχουσιν ἀντένδειξιν καὶ ὁ ἄρρωστος δύναται νὰ τὰ λαμβάνῃ εἰς ὅλα τὰ στάδια τῆς ἀσθενείας.

Ἀνεγνωρισμένον ὑπὸ τοῦ Ἀνωτάτου Ὑγειονομικοῦ Συμβουλίου, πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ φαρμακεῖα.

Γεν. Ἀντιπρόσωπος Γ. ΚΕΡΑΣΟΠΟΥΛΟΣ, Εὐπόλιδος 14.

ΚΑΦΑΡΤΙΚ
ΣΤΙΧΣΚΟΥ
ΦΕΝΑΜ
Καὶ εἰ πλέ
κοίλιοι μὲ
δύο κάδε ἡμ
νεργοῦνται
σατε ἀπὸ
πτὰ κάδε
Εἶνε εὐχ
καθαρτικ
Πωλεῖται
τὰ φαρμ

ΩΡΑΙΟΤΗΣ-ΥΓΕΙ

Τὰ σπειριὰ τοῦ προσώπου, τὰ ἐκζέματα, οἱ καλόγηροι καὶ τ δερματικὰ ἔξανθήματα θεραπεύονται ριζικῶς μὲ χάπια (γεφυρ ελεύσεως) ΦΟΥΡΟΝΚΟΥΛΟΖΙΝΗ, ἐγκεκριμένα ὑπὸ τοῦ Ἰατ δείου. Πωλοῦνται εἰς ὅλα τὰ φαρμακεῖα. Ζητήσατε ὁδηγίας Γεν. Ἀντιπρόσωπος Α. ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΣ, Κάνιγγος 12 Ἀθ

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ

Νὰ βάψετε μόνη σας τὰ περ πνά σας φορέματα μὲ Γερμανικὰς βαφὰς μάρκας

ARTI

καὶ θὰ γίνουν ἐντελῶς καινούργια.

Αἱ βαφαὶ **ΑΡΤΙ** πωλοῦνται εἰς τὰ φαρμακεῖα καὶ τὰ ἐμπορικὰ τῆς συνοικίας σας εἰς 50 μοδέρνους χρωματισμούς.

Γεν. Ἀντιπρόσωπος: Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Ἀθῆναι, Λέκα 21α.

ΟΛΟΙ ΟΙ ΚΟΡΥΦΑΙΟΙ ΙΑΤΡΟΙ ΣΥΝΙΣΤΟΥΝ
ΤΟ "ΝΟΥΚΛΕΟΣ"
ΓΚΡΑΝΟΥΛΕ
ΔΙΑ ΠΑΝΤΑΣ ΤΟΥΣ ΕΞΩΘΕΝΥΣΜΕΝΟΥΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥΣ
ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

Φωτογραφίαι, μεγενθύνσεις, καρτποστάλ, παστελ.

Χ. ΒΛΑΝΤΙΚΑΣ

Ἁγίου Μάρκου 7.-Ἀθῆναι

Ἡ ἐξαίρετος λάμα «ΚΡΙΚΕΤ» ξυρίζει εὐχάριστα. Πωλεῖται παντοῦ

Γενικὸς ἀντιπρόσωπος:

ΙΩΑΝΝΗΣ Σ. ΦΛΩΡΟΣ

Κολοκοτρώνη 62—Ἀθῆναι

ΛΑΜΕΣ "ΚΡΙΚΕΤ"

Τιμᾶται δρχ. 2.50

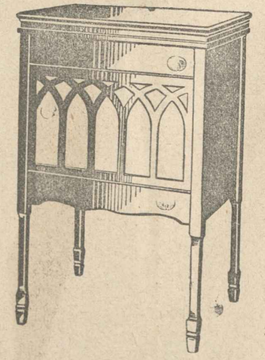

ΤΑ ΑΓΓΛΙΚΑ ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΑ

ALBA

φορητὰ καὶ ἔπιπλα, εἶνε ἡ τελευταία λέξις τῆς τελειότητος.

Πρὸ τοῦ ἀγοράσετε ἐπισκεφθῆτε τὸ Γραφεῖον Ε. Χ. ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΥ. Πατησίων 53, Ἀθῆναι.

Ζητοῦνται πράκτορες διὰ τὰς μήπω ἀντιπροσωπευθείσας ἐπαρχίας

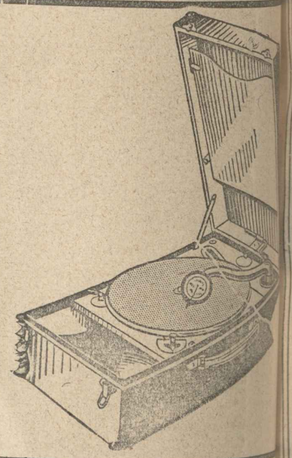

ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΙ ΒΑΦΑΙ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

ARTI E. J. B. **ARTI** **ARTI** E. J. B.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΣΥΝΟΙΚΙΑΣ ΣΑΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ:
Ἐσωτερικοῦ Δραχμαὶ 150
Ἐξωτερικοῦ Λίρα Ἀγγλ. 1
Ἀμερικῆς Δολλάρια 5
Ἐξάμηνοι καὶ τρίμηνοι κατ' ἀναλογίαν.

ΚΥΡΙΑΚΗ 26 Ἀπριλίου 1931

Τίκ-Ταίκ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ Ὁδὸς Σταδίου 28 (Μέγαρο Ἐφεσίου) ἀριθ. γρ. 35-36 45 ἀριθ τηλ, 50-38 Ἀθῆναι

Διευθυντὴς-Ἰδιοκτήτης: ΑΠ. Ι. ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ

ΤΑ ΦΙΛΙΑ ΤΩΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Μὲ τὴν ἐπικράτησιν τοῦ ὁμιλοῦντος, τὰ φίλμ ἐκδίδονται εἰς πολλὰς γλώσσας, μὲ διαφόρους ἠθοποιούς. Ἡ εἰκὼν παριστᾶ μίαν ἐρωτικὴν σκηνὴν τοῦ φίλμ «77 Πάτλεῦ», παιζομένην ἀπὸ Ἄγγλους, Γάλλους καὶ Ἱσπανοὺς ἠθοποιούς. Εἰς τὴν εἰκόνα αὐτὴν βλέπει κανεὶς πῶς φιλοῦν οἱ διάφοροι λαοί.

Εἰς τὴν πρώτην — ἀγγλικὸς ἔρως — ἡ δὶς Μπέττυ Στένφηλδ καὶ ὁ κ. Ντάϊμς. Εἰς τὴν δευτέραν — γαλλικὸς ἔρως — ἡ δὶς Σούζη Πύρσον καὶ ὁ Ζὰν Μυρά. Εἰς τὴν τρίτην — ἱσπανικὸς ἔρως — ἡ δὶς Πεπίτα Ροντρὲζ καὶ ὁ κ. Μικκὲλ Ντάστρέο.

ΤΑ ΑΣΤΕΙΑ ΤΩΝ ΣΟΒΑΡΩΝ

ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΜΑΣ

Ὁ κ. Καφαντάρης καὶ ἡ φασουλάδα.— Οἱ σεισμοὶ καὶ ὁ κ. Τσαλδάρης.— Ἡ γνώμη τοῦ κ. Καφαντάρη διὰ τὰς ἱπποδρομίας.— Ὁ κ. Πάγκαλος καὶ ἡ ἀποχή.— Ἕνα πάθημα τοῦ κ. Ἐμμανουηλίδη.— Ὁ ὑπουργὸς ποὺ δὲν μισάζει γιὰ ὑπουργός.— Τὸ ψωμὶ καὶ τὸ τυρί.— Μιὰ ἔκπληξις εἰς τὴν Βουλήν.

Συνεχίζομεν καὶ εἰς τὸ σημερινὸν φύλλον τὰ ἀνέκδοτα τῶν πολιτικῶν μας.

Καὶ ξαναρχίζουμε πάλιν ἀπὸ τὸν κ. Καφαντάρην, ὁ ὁποῖος ἔχει καὶ τὰ περισσότερα, ἀλλὰ καὶ νοστιμώτερα ἀνέκδοτα.

Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Προοδευτικοῦ κόμματος κ. Καφαντάρης, εἶναι μανιώδης φαγᾶς. Ἢ μᾶλλον γιὰ νὰ εἴμεθα πιὸ εἰλικρινεῖς, θέλει νὰ εἶναι. Διότι οἱ γιατροὶ τοῦ ἔχουν συστήσει νὰ κάνῃ δίαιταν, ἐπειδὴ ὑποφέρει ἀπὸ τὸ στομάχι του.

Κάποτε λοιπόν, εἰς τὸ σπίτι του, εἶχον μαγειρέψει τὸ πατροπαράδοτον ἑλληνικὸν φαγητόν: φασουλάδα. Ζεστὴ, ζεστὴ καὶ ἀχνιστὴ εἶχεν ἐναποτεθεῖ ἐπάνω στὸ τραπέζι. ἐνῶ τὸ πιάτο τοῦ κ. Καφαντάρη περιεῖχεν ἐλαφρότερα φαγητά. Ἀλλὰ ὁ κ. Καφαντάρης ἐζήλεψε. Καὶ εἶπεν εἰς τὴν κυρίαν του:

—Μαρία, βάλε μου ἕνα πιάτο φασόλια.... Ἕνα πιάτο δὲν πειράζει.

Ἡ σύζυγός του δὲν τοῦ χάλασε τὸ χατῆρι. Τοῦ ἔβαλε ἕνα πιάτο. Κατόπιν ὅμως ὁ κ. Καφαντάρης ἐζήτησε καὶ δεύτερον καὶ τρίτον.... Ἡ τρίτη αἴτησις ὅμως ἀπερρίφθη πανηγυρικῶς.

Καὶ ὁ κ. Καφαντάρης εἶπε:

—Βάλε μου, Μαρία, ἕνα πιάτο ἀκόμα. Ἐὰν ὅλος ὁ ἑλληνικὸς λαὸς ἔτρωγε φασόλια, θὰ εἴχαμεν ἰσοσκελίσει καὶ τὸν προϋπολογισμόν...

❁

Τὸ χιοῦμορ τοῦ κ. Καφαντάρη δὲν φείδεται οὐδενός. Φυσικὰ οὔτε τοῦ κ. Τσαλδάρη, τὸν ὁποῖον ἄλλως τε συμπαθεῖ ὁ ἀρχηγὸς τῶν Προοδευτικῶν.

Ὅταν ἔγιναν οἱ τελευταῖοι σεισμοὶ τῆς Κορίνθου, ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Λαϊκοῦ κόμματος, ὥστε ὡς γνωστόν, κατάγεται ἀπὸ τὴν σεισμοπαθῆ περιφέρειαν, ἀνεχώρησε κατεσπευσμένως καὶ ἄνευ... ἐπιφυλάξεων εἰς τὸ τόπον τῆς καταστροφῆς, ὅπως εἶχεν ὑπογρέωσιν, διὰ νὰ παρηγορήσῃ τοὺς συμπολίτας του καὶ νὰ μεριμνήσῃ διὰ τὴν λῆψιν τῶν ἀπαραιτήτων μέτρων.

Καὶ ὁ κ. Καφαντάρης, ὅταν ἔμαθε, ὅτι ὁ κ. Τσαλδάρης ἀνεχώρησε διὰ Κόρινθον. εἶπε:

— Κατάλαβες, φίλε μου, ὁ Παναγῆς πῆγε στὴν Κόρινθο. Τόσον καιρὸ δὲν κουνιόταν ὁ ἄνθρωπος. Καὶ ἡ γῆ ποὺ βαρέθηκε νὰ τὸν βλέπῃ ἀκίνητον εἶπε: Κουνήσου μαζύ μου, Παναγῆ, ἀφοῦ δὲν κουνιέσαι μόνος σου. Κι' ἔτσι κουνήθηκε κι' ὁ Παναγῆς μαζύ της.

❁

Χιοῦμορ ἐπίσης δὲν στερεῖται καὶ ὁ πρώην—γιατὶ ὄχι καί... μέλλων—δικτάτωρ κ. Πάγκαλος. Ὅταν κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς δικτατορίας του εἶχε προκηρύξει ἐκλογὰς καὶ ἐπληροφορήθη ὅτι τὸ Λαϊκὸ κόμμα, μαζὺ μὲ τὰ ἄλλα κόμματα, θὰ ἀπεῖχε τῶν ἐκλογῶν, εἶπεν!

—Ὁ κ. Τσαλδάρης πρέπει νὰ ξέρῃ ὅτι ὅπως λένε καὶ οἱ ἐπιστήμονες, ἡ συστηματικὴ ἀποχὴ, φέρει τὴν καθ' ἕξιν ἀνικανότητα.

❁

Καὶ ἄλλο ἕνα τοῦ κ. Καφαντάρη σχετικὸν μὲ τὸν ἱππόδρομον.

Ὅταν, πρὸ ἐτῶν, ἤρχισεν ὁ ἱππόδρομος τοῦ Φαλήρου, ὁ κ. Καφαντάρης ἦτο Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν. Μετὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς Βουλῆς, ἐπῆγεν εἰς τὸ σπίτου, ὅπου εἶχεν ἀρχίσει ζωηρὰ συζήτησις περὶ ἱπποδρόμου. Ἡ κυρία Καφαντάρη εἶπεν εἰς τὸν σύζυγόν της:

—Τὴν Κυριακὴν θὰ πᾶμε στὸ ἱπποδρόμιο νὰ παίξουμε γκανιὰν καὶ πλασέ.

—Τί εἶν' αὐτὸ πάλιν τὸ γκανιὰν καὶ τὸ πλασὲ ποὺ δὲν τὸ ξέρω; ἠρώτησεν ὁ

Ὁ κ. Ἐμμανουηλίδης

κ. Καφαντάρης, ὁ ὁποῖος ὄντως ἀγνοοῦσε τὰ ἱπποδρομιακά.

Καὶ ὅταν ἡ κυρία του τοῦ ἐξήγησεν, ἀπήντησε:

—Δὲν εἴμαστε καλά, Μαρία. Νὰ βάλουμε τὰ λεφτά μας στὰ πόδια τῶν ἀλόγων; Ἂν θέλῃς ἐσὺ πήγαινε καὶ παῖξε καὶ τὰ ἐλλείμματα τοῦ προϋπολογισμοῦ.

❁

Νόστιμα ἀνέκδοτα ἔχει ἐπίσης καὶ ὁ πρώην ὑπουργὸς τῆς Προνοίας κ. Ἐμμανουηλίδης. Ὅπως γνωρίζουν ὅλοι, ὁ κ. Ἐμμανουηλίδης—ὁ ἐπιλεγόμενος καὶ Μανώλαγας—δὲν εἶχε καθόλου τὴν ἐπιθληκότητα ποὺ ἀπαιτεῖται ἀπὸ ἕνα ὑπουργόν, εἰς τὴν ἐξωτερικὴν ἐμφάνισιν. Ὡς ἐκ τούτου τοῦ συνέβησαν ἀρκετὰ ἐπεισόδια ἕνα τῶν ὁποίων θὰ ἀφηγηθῶμεν κατωτέρω.

Ὁ κ. Ἐμμανουηλίδης, ὡς ὑπουργὸς τῆς Προνοίας, ἐταξείδευε κάποτε εἰς ἰδιαίτερον βαγόνι τοῦ Λαρισσαϊκοῦ. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ταξειδιοῦ ἐπείνασε καὶ ἐπέρασεν εἰς τὸ ἑστιατόριον. Ἐκεῖ χωρὶς νὰ ἐρωτήσῃ κανένα, ἐπῆρε ἕνα κομμάτι ψωμὶ καὶ ἕνα κομμάτι τυρὶ καὶ ἑτοιμάζετο νὰ φύγῃ. Ὁ ὑπάλληλος ὅμως τοῦ ἑστιατορίου τὸν ἐσταμάτησε.

—Αἴ, σὺ ποῦ πᾶς; τοῦ εἶπε. Ἐδῶ εἶναι τὸ διαμέρισμα τοῦ ὑπουργοῦ.

—Ἐγὼ εἶμαι ὁ ὑπουργός! ἀπήντησεν ὁ κ. Ἐμμανουηλίδης μὲ ἀρκετὴν ἔκπληξιν, διότι δὲν ἀνεγνωρίζετο ἀμέσως ἡ ὑπουργική του ἰδιότης.

Καὶ ὁ ὑπάλληλος, ἀφοῦ ἔρριψεν ἕνα ὀλέμμα ἐξεταστικὸν ἐπὶ τοῦ κ. Ἐμμανουηλίδη καὶ δὲν ἔμεινεν εὐχαριστημένος, εἶπεν κινῶν δυσπίστως τὴν κεφαλήν:

—Μωρὲ ἄντε ἀπὸ δῶ ποῦ θὰ μοῦ πῆς πὼς εἶσαι σὺ ὁ ὑπουργός! Ἄσε τὸ ψωμὶ καὶ τὸ τυρὶ ποὺ βούτηξες καὶ δίνε του.

Ὁ κ. Ἐμμανουηλίδης ἐπέμεινεν. Ἐπέμενεν ὅμως καὶ ὁ ὑπάλληλος καὶ ἐχρειάσθη νὰ ἔλθουν πρόσωπα τῆς ἀκολουθίας τοῦ κ. Ἐμμανουηλίδη, διὰ νὰ πιστοποιήσουν τὴν ὑπουργικήν του ἰδιότητα καὶ νὰ πείσουν τὸν δύσπιστον ὑπάλληλον νὰ τοῦ ἐπιτρέψῃ τὴν... ἐλευθεροκοινωνίαν.

❁

Καὶ ἄλλο τοῦ κ. Ἐμμανουηλίδου:

Κάποτε—ἐπὶ Οἰκουμενικῆς—εὑρίσκετο εἰς τὴν ἀντιπολίτευσιν, ἐπὶ κεφαλῆς τῆς προσφυγικῆς ἀντιπολιτευτικῆς ὁμάδος. Ἦτο ἀντιπρόεδρος τῆς Βουλῆς. Ἐπρόκειτο νὰ ψηφισθῇ κάποιο νομοσχέδιον, τὸ ὁποῖον οἱ ὑπὸ τὴν κοινοβουλευτικὴν κηδεμονίαν τοῦ κ. Ἐμμανουηλίδου πρόσφυγες βουλευταί, εἶχαν ἀποφασίσει νὰ καταψηφίσουν.

Κατὰ τὴν ψηφοφορίαν τὴν ἔδραν τοῦ Προέδρου κατεῖχεν ὁ κ. Ἐμμανουηλίδης. Αὐτὸς ἀνεγίγνωσκε τὸν κατάλογον τῶν βουλευτῶν καὶ ἐξεφώνει τὰ ὀνόματά των. Ὅλοι οἱ πρόσφυγες εἶχαν ψηφίσει «ὄχι». Τέλος ἔφθασε καὶ τὸ ὄνομα τοῦ κ. Συμεώνογλου.

—Συμεώνογλου, εἶπε.

—Ναί! ἀπαντᾷ ὁ κ. Συμεώνογλου.

Ὁ κ. Ἐμμανουηλίδης, κατάπληκτος ἀπὸ τὴν παρασπονδίαν τοῦ φίλου του, ἐνόμισεν, ὅτι θὰ εἶχε κάμει λάθος, ἀπὸ ἀφηρημιάδαν.

Δι' ὃ καὶ ἐπανέλαβε:

—Συμεώνογλου, λέγω!

—Ναί, σὲ λέγω! ἠκούσθη ἐκ νέου ἡ κατηγορηματικὴ δήλωσις τοῦ ἐρωτηθέντος βουλευτοῦ, ὁ ὁποῖος προηγουμένως, εἶχε «ψηφεῖ» καταλλήλως ἀπὸ τοὺς κυβερνητικούς.

Καὶ ὁ προεδρεύων κ. Ἐμμανουηλίδης, βαρέως φέρων τὴν προσβολὴν, ἠναγκάσθη νὰ μὴ ξαναρωτήσῃ...

Ο ΕΞΟΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΟΣ

ΤΑ ΠΑΡΑΓΙΩΗΝΙΑ ΤΟΥ ΓΙΟΔΟΓΙΩΡΓΙΡΟΥ

ΟΙ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΠΑΝΑΘΗΝΑΪΚΟΙ

Μετὰ τὸν ἀγῶνα τοῦ Πάσχα.—Δι' ὅλα πταίει ἡ τύχη.—Τί λέγουν οἱ ποδοσφαιριστά.—Ἐνῷ ἑτοιμάζονται διὰ τὴν ρεβάνς.—Οἱ Παναθηναϊκοὶ πιστεύουν ὅτι θὰ νικήσουν.

.... Θρίαμβος, νίκη, παντοῦ πανικὸς
Ζήτω, ζήτω, ὁ Ὀλυμπιακός!

Βοήξεν ὁ Πειραιεὺς τὴ βραδυὰ τῆς νίκης τοῦ Ὀλυμπιακοῦ κατὰ τῆς ὁμάδος τοῦ Παναθηναϊκοῦ.

Οἱ Πειραιῶτες φίλαθλοι ποὺ παρηκολούθησαν τὸ μάτς σκορπίστηκαν ἐν διαδηλώσει στοὺς κεντρικοὺς δρόμους τοῦ Πειραιῶς, μὲ τὸν ἐνθουσιασμόν τους, ἐνεθουσίασαν κάθε Πειραιώτην. Τὰ καράβια σφυρίζαν χαρμόσυνα, πολλὲς καμπάνες ἐκκλησιῶν κτυποῦσαν καὶ τὰ σπίτια τῶν θριαμβευτῶν κατεκλύσθησαν ἀπὸ τοὺς πανηγυριστάς.

—Ὀ-λυ-μπιακός...

—Ὀ-λυ-μπιακός....

Οἱ πιτσιρίκοι τῶν συνοικιῶν ὡς τὰ μεσάνυχτα ὠρύοντο στοὺς δρόμους. Οἱ κεντρικοὶ δρόμοι ἐφωταγωγήθησαν. Καὶ στὶς ταβέρνες ἀκμὴ, παληοὶ Πειραιῶτες καὶ γεροθαλασσινοὶ ἔγιναν φέσι..... ἔνεκα τὸ 3—2.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Ἀθήνα ἐρρίπτετο εἰς τὸ πένθος τῆς ἥττας. Μόνον ἡ παρηγοριὰ εἶχε θέσι. Στὰ καφενεῖα, στὰ σπίτια, στὴς ταβέρνες, παντοῦ οἱ φίλαθλοι ζητοῦσαν τὴν παρηγοριά...

... Ὁ Παναθηναϊκὸς καὶ πάλι
τὸ πρωτάθλημα θὰ πάρῃ
Γιατὶ θἄχῃ τὸ Μεσσάρη
Στὴν ὁμάδα του καὶ πάλι....

Ὁ γεροντάκος φίλαθλος μὲ τὴ βραχνὴ φωνή του συνέθεσεν ἐκ τοῦ προχείρου τὸν «ὕμνον τῆς παρηγορίας» καὶ τὸν τραγούδησε μὲ κέφι.

Καὶ στὸ τέλος ἕνα «Ἀγ!» ἔσχισε τὴν βαρειὰ ἀτμοσφαῖρα τῆς ταβέρνας.

—.... Ἀαααχ καὶ ποῦ θὰ μᾶς πάνε στὰς 17 Μαΐου.

❁

Ἀπὸ τὸ πρωΐ τῆς Δευτέρας ποὺ ξεσκοτώθηκαν τὰ ψωλὰ τῶν φανατισιένων φιλάθλων καὶ ἡ σκέψις των μποροῦ νὰ βρῇ τὴν ἀλήθειαν ἀνεπηρέαστη ἀπὸ τὶς συγκλονιστικὲς φάσεις τοῦ ἀγῶνος, ἄνοιξαν οἱ συζητήσεις γιὰ τὸ μάτς. Καὶ δὲν θὰ σταματήσουν πιὰ ποτὲ ὅταν ἀγωνίσουν οἱ συζητήσεις.... γιὰ τὸ δεύτερο μάτς Ὀλυμπιακοῦ—Παναθηναϊκοῦ.

Καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δὲ τὰ ἔχουν μὲ τὴν τύχην των.

Καὶ ὁ διαιτητὴς εἶναι ἡ ποώτη φορὰ ποὺ δὲν κοίνεται ὡς ὁ ὑπεύθυνος διὰ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς διάδος. Οἱ ἰταλοὶ ὅμως; Αὐτοὶ οἱ ἀτυχεῖς τὰ πληρώνουν ὅλα.

—Ξέρετε γιατὶ ἔνασεν ὁ Παναθηναϊκός; Γιατὶ στὴν Βαυιπόμπη τὸ Μπαλτασάκη ἔφαγε πολλὰ κόκκινα αὐγά! Ἐπιμένει σ' αὐτὸ ὁ φανατικὸς Παναθηναϊκός.

—Εἴδατε πῶς μπήκανε τὰ δυὸ γκὸλ, τὸ ἕνα ἐπάνω στὸ ἄλλο; Τὰ παιδιά μας εἴχανε πάθει ἀπὸ.... μάτι. Τὰ βασκάνανε

Ὁ Λεωνίδας Ἀδριανόπουλος, ποὺ συγκεντρώνει τὰς συμπαθείας τῶν Πειραιωτῶν

ὅπως παίζανε ὡς τότε. Αὐτὸ πιστεύει ὁ φανατικὸς Ὀλυμπιακός.

❁

Τὴν ὥρα ὅμως τοῦ ἀγῶνος ἐσημειώθησαν τὰ πιὸ νόστιμα ἐπεισόδια. Ἐκεῖναι αἱ ἀλλεπάλληλοι μεταπτώσεις τῶν θεατῶν ἀπὸ τὴν συγκίνησιν τῆς χαρᾶς εἰς τὴν συγκίνησιν τῆς λύπης καὶ τἀνάπαλιν χάρισαν ἀφαντάστους κωμικὰς σκηνάς.

Ἕνας σοβαρώτατος φίλος τοῦ Ὀλυμπιακοῦ ὅταν ἰσοφάρισεν ἡ ὁμάς του (2—2) ἀπὸ τὴν χαράν του τραβοῦσε τὰ μαλλιά του.

Ἕνας ἄλλος Παναθηναϊκὸς ὅταν ἡ ὁμάς του ἐπέτυχε τὰ δύο τέρματα ἄρχισε νὰ τραγουδᾷ σὰν τρελλός.

Καὶ μία χαριτωμένη δεσποινὶς.... ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά της ἕνα ἄγνωστόν της φίλαθλον καὶ τὸν φίλησε μόνον καὶ μόνον διότι εἶχε προεξοφλήσει τὴν νίκην τοῦ Ὀλυμπιακοῦ.

❁

Οἱ ποδοσφαιρισταὶ μετὰ τὸ μάτς ἔγιναν φίλοι, ὅπως ἦσαν καὶ πρὸ τοῦ μάτς. Καὶ ἦσαν οἱ μόνοι ποὺ πιὸ ψύχραιμα ἔκριναν τὸν ἀγῶνα τους.

—Πολὺ δύσκολο ἦτο τὸ παιγνίδι, εἶπεν ὁ Γιῶργος Ἀνδριανόπουλος. Ὅταν φάγαμε τὰ δυὸ γκὸλ λίγο ἔλειψε νὰ πάθω χρυσῆ.

—Αὐτὸς ὁ Κουράντης, ἔλεγαν οἱ Παναθηναϊκοί, ἦταν σὰν βράχος. Ποῦ νὰ τὸν πλησιάσῃς.

Κι' ὁ Κουράντης πάλιν ἔλεγε:

—Μωρὲ παιδιά! Δὲν ξέρω... μὲ πιάνῃ τὸ νευρικό μου καὶ ἴσως παραφέρομαι στὰ μάτς.

—Νὰ παραφέρεσαι....

—Πάντα νὰ σὲ πιάνῃ τὸ νευρικό σου...

Οἱ Πειραιῶτες τοῦ ἔδιδαν δίκηο.

Γιατὶ ὅταν ὁ Κουράντης δὲν παραφέρεται ἕνας ἀγὼν δὲν κερδίζεται εὔκολα.

❁

Ἂς μὴ νομισθῇ τώρα, ὅτι οἱ Πειραιεῖς ἔχουν ἱκανοποιηθῆ στὴν νίκην τους. Κάθε ἄλλο. Τώρα προπονοῦνται πιὸ συστηματικά, μὲ πιὸ φανατισμὸ καὶ πιὸ! ὄρεξι.

—Πρέπει νὰ κερδίσουμε τὸν Παναθηναϊκὸν μὲ μεγάλη ὑπεροχὴ καὶ τιμητικὸ ἀποτέλεσμα, συμφωνοῦν ὅλοι.

Τὸ γάντι εἶναι εὔκολον νὰ πεταχθῇ. Νὰ κερδίσῃ ἡ ὁμὰς τοῦ Ὀλυμπιακοῦ τὸ πρωτάθλημα μὲ μίαν ἥττα της ἀπὸ τὴν παντοτινὴν ἀντίπαλόν της ὁμάδα τοῦ Παναθηναϊκοῦ δὲν εἶναι καθόλου τιμητικὸν δι' αὐτήν.

Παραλλήλως οἱ Παναθηναϊκοὶ δὲν τὸ ἔρριξαν ἔξω ἀπελπισμένοι ἀπὸ τὴν ἀποτυχίαν των τοῦ Πάσχα.

Καὶ αὐτοὶ προπονοῦνται μὲ πεῖσμα καὶ μὲ μεγάλο κέφι.

—Ἂς τοὺς νικήσουμε στὸν ἐπαναληπτικὸν ἀγῶνα, λέγουν, καὶ ἂν χάσουμε τὸ πρωτάθλημα.

—Καὶ θὰ τοὺς νικήσουμε, ἐπιμένουν. Μάλιστα δὲ μὲ μεγάλην διαφορά.

Ἐν τῷ μεταξὺ μᾶς χωρίζει ἕνας μῆνας σχεδὸν γιὰ τὸν ἐπαναληπτικὸν ἀγῶνα. Ὁ Θεὸς ἂς βάλῃ τὸ χέρι του. Γιατὶ ὁ φανατισμὸς ποῦ κατέχει τὰς ἀντιπάλους ὁμάδας δὲν ἐγγυᾶται τὴν ἐν ἡρεμίᾳ τέλεσιν τοῦ ἀγῶνος αὐτοῦ.

ΝΙΚ—ΚΑΠ

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΩΝ ΘΗΡΙΩΝ

Ἡ ὑπερηφάνεια τῆς καμήλας στὸν ἔρωτα.—Τὰ καπρίτσια τῆς πρωτοκαμήλας τοῦ Ἀμάρ, τῆς Μίτσι.—Αἱ διαθέσεις τῶν ἐνάγκων.—Ζῶα μεντερνισμένα.—Ἡ περιφρόνησις τῶν ἀρρένων τίγρεων πρὸς τὰς θήλεις.—Λέων, ὁ ἰδεώδης ἐραστής, τύπος καὶ ὑπογραμμὸς συζύγου.

Ἂν θὰ ἔπριπε νὰ ζητήσουμε τὴν παρομοίωσι τῆς παλαιᾶς ρωμαντικῆς δεσποινίδος ποὺ ἐπερίμενε τὸν γαμπρὸ ἀπὸ τὸ παράθυρο, δίπλα ἀπὸ μιὰ γάστρα μυροβόλου βασιλικοῦ καὶ ὁλοκόκκινων γαρυφάλλων, θὰ ἔπρεπε νὰ καταφύγουμε στὴς καμήλες τοῦ Ἀμάρ.

Τὰ νωχελικὰ αὐτὰ ζῷα τῆς ἐρήμου μὲ τὸ ἀένναο ἀνεβοκατέβασμα τῆς κάτω μασσέλας τους καὶ τὸν διαρκῆ ἐρεθισμὸ τῆς οὐρᾶς τους ἐμένα τοὺλάχιστον, αὐτὸ μοῦ θυμίζουν. Ὅσο ἡ φύσις τὰ ἔκαμε κακόσχημα, ἄλλο τόσο τὰ ἐπροίκισε μὲ ὑπερηφάνεια στὸ ζήτημα τοῦ ἔρωτος. Δὲν εἶνε ἐπιθετικά, ὅπως οἱ πίθηκοι, οὔτε ναρκωμένα, ὅπως οἱ ἐλέφαντες.

Κρατοῦν κυριολεκτικὰ ὑπερήφανη ἀξιοπρέπεια. Οἱ....νέοι καὶ ἡ νέες ἀρκοῦνται ἁπλῶς ν' ἀνεβοκατεβάζουν τὰ κεφάλια τους, ἐν εἴδει ἀεννάου καὶ σοβαροῦ κόρτε... Καὶ ἐπειδὴ οὔτε καὶ οἱ μὲν οὔτε καὶ αἱ δὲ ἀναλαμβάνουν πρωτοβουλίαν προσεγγίσεως, γίνονται νευρικά, γκρινιάζουν, ἀφήνουν φρβεροὺς γρυλλισμούς.

Μὲ αὐτὲς τὴς προϋποθέσεις, οἱ θηριοδαμασταί, ὅταν ἀντιληφθοῦν ὅτι ὁ ἐρωτικὸς παροξυσμὸς παίρνει ἐπικίνδυνη ἔκτασι, ἀναγκάζονται οἱ ἴδιοι νὰ γίνουν, αὐτὸ ποὺ λέγει ὁ Νόμος «Προαγωγὴ εἰς κλπ.». Ἔχω ὑπ' ὄψει μου τὴν διαγωγὴ τῆς φίλης μου... πρωτοκαμήλας τοῦ Ἀμάρ. Πολὺ ἀλλόκοτο πλάσμα. Ἕνας λαιμὸς μὲ χρυσαφένιο τρίχωμα δόντια σὰν ἀσπροκόκκαλα πηρούνια, μάτια γαλανά. Πολὺ περίεργο πλάσμα καὶ σημαντικὰ θελκτικό. Ἔχει καὶ ἀρκετὰ μοντέρνο ὄνομα. Θὰ τὸ ἔχετε ἀκούσῃ ὅσοι περάσατε ἀπὸ τὴ πάνινη αἴθουσα τοῦ Ἀμάρ. Ἡ Μίτση!

Ἡ Μίτση λοιπὸν γιὰ νὰ εἶνε ἤρεμη γιὰ νὰ μπορῇ νὰ χοροπηδᾷ στὴν κραυγὴ τοῦ θηριοδαμαστοῦ....

—Ἐ! Μήτση ὄπλα, ὄπλα!...

....πρέπει νὰ τὴν ἔχει ἐρωτευθῆ κάποιος ποὺ εἶνε τοῦ γούστου της. Πότε ἕνας μικρὸς καμηλάκος, ποὺ νομίζετε ὅτι ἡ καμποῦρα του εἶνε τὸ φρᾶκο καὶ τὸ ἡμίψυλο ἑνὸς κυρίου ποὺ τὸ ἔχει ἀποθέσει στὴν ράχι του, πότε ἑνὸς γηραιοῦ καμήλου ποὺ παριστάνει τὴν μπλαζὲ τῶν σαλονιῶν. Ἡ Μίτση δὲν μοιάζει βέβαια τῆς πιθηκίνας ποὺ εἶνε ἐνδεχόμενον νὰ σχίσῃ τὰ μοῦτρα τοῦ ἄρρενος ὁμοφύλου της ποὺ τὴν περιεφρόνησε ἀλλὰ δὲν ἐννοεῖ νὰ παίξῃ μὲ τὸν λιγερὸ ὁμόφυλό της ποὺ δὲν τῆς καταδέχθηκε τὰ θέλγητρα.

Εἶνε μὲ μιὰ λέξι ἡ ρωμαντικὴ γεροντοκόρη τῆς παληᾶς ἐποχῆς ποὺ περιμένει νὰ ζευγαρώσῃ μὲ συνοικέσιο καὶ συμπεθέρους !

❁

Ἂς ἰδοῦμε τώρα τὰς διαθέσεις τῶν χαριτωμένων ζέβρων καὶ ὀνάγγων. Νὰ ζῶα τελείως μοντερνισμένα. Ὅπως ἡ φύσις ἠθέλησε νὰ τοὺς φορτώσῃ τὶς ράχες καὶ τὶς κοιλιὲς μὲ κορδέλλες φανταχτερῶν χρωμάτων, ὡσὰν νεόπλουτες ματαιόδοξες νὰ εἰποῦμε, ἄλλο τόσο τὰ ἴδια δὲν ἔχουν τὴν συναίσθησι τῆς ἐρωτικῆς προτιμήσεως. Ὅλοι γιὰ ὅλες καὶ ὅλες γιὰ ὅλους. Πολιτεία πραγματικὰ προοδευμένη καὶ ἀναρχικὴ ποὺ δὲν ἔχει νόμους καὶ λογική. Τόσο ἡ αἴσθησις τῆς ἐρωτικῆς προτιμήσεως εἶνε ἐξοστρακισμένη, ὥστε πότε, πότε κάποιος πονηρὸς σερνικὸς ἵππος ἐπιτίθεται κατὰ τῶν θηλυκῶν ὀνάγρων εἰς ἀτελείωτον ἐρωτικὴν περίπτυξιν.

Διὰ λόγους εὐγονίας καὶ δυσκόλων τοκετῶν οἱ ἐπιμιξίες αὐτὲς, ὅσον εἶνε δυνατὸν προλαμβάνονται. Συμβαίνει μὲ τὰ χαριτωμένα αὐτὰ τετράποδα τῶν φανταχτερῶν δερμάτων, ὅ,τι περίπου μὲ τοὺς φίλους μας τοὺς σκύλλους. Μὲ τὴν διαφορὰ ὅτι οἱ Ζεβροῦλες δὲν οὐρλιάζουν ἐρωτευόμενες. Εἶνε ἡ ἔνοχος καὶ αἰωνία «σιγαλοπαραδιὰ» τοῦ ζωϊκοῦ βασιλείου.

❁

Ἠμποροῦμε νὰ φθάσουμε τώρα εἰς τὰ περισσότερον θηρία. Περίεργα πράγματα παρουσιάζουν τὰ ζεύγη τῶν τίγρεων.

Ὁρίστε ζῶα ποὺ ὅσο καὶ ἂν τὰ θεωροῦμε χωρὶς λογικὴ καὶ γεμάτα θηριωδία, ἔχουν ἐν τούτοις τὴν πλέον μοντέρνα λογικὴ εἰς τὸ ζήτημα τοῦ ἔρωτος. Νομίζει κανεὶς πῶς ἡ ἐπωδὸς τοῦ τραγουδιοῦ τοῦ φίλου μου Χαιροπούλου «Γυναῖκες...Γυναῖκες καλὲς μόνο γιὰ μιὰ βραδυὰ» εἶνε θρησκεία τους ἀπὸ αἰώνων.

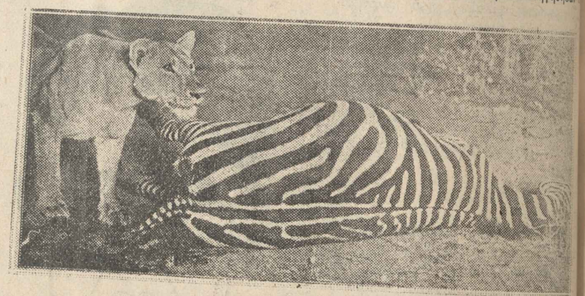

Μία τίγρις ἐμπρὸς ἀπὸ ἕνα «ζέβρον», τὸν ὁποῖον κατέβαλεν. Ὡς γνωστόν, οἱ ζέβροι ἀποτελοῦν τὴν συνήθη τροφὴν τῶν λεόντων καὶ τῶν τιγρεῶν εἰς τὰ ἄγρια δάση.

Ὁ τίγρις λοιπὸν δὲν θέλει τὴν τρυφερά του ὕπαρξι παρὰ μόνον ὅταν τοῦ χρειάζεται στὴν τελευταία καὶ πραγματικὴ φάσι τοῦ ἔρωτος. Τὶς ἄλλες ὧρες τὴν ἀγριεύει, δὲν τὴν θέλει κοντά του, εἶνε ἕτοιμος νὰ τὴν ξεσχίσῃ. Συνηθέστερα τὴν περιφρονεῖ βολτάροντας μεγαλοπρεπῶς, στὸ διπλανὸ κλουβί. Τὸ ἴδιο καὶ ἡ θηλυκή. Περιέργως ἡ φύσις καθόρισε ὡρισμένες ἐποχὲς αὐθορμήτου ἐρωτικῆς ἐκδηλώσεως καὶ γιὰ τὰ δύο φύλα.

Καὶ ὅταν τὸ ἐρωτικὸ ἔνστικτο λειτουργήσῃ τότε ὁ τίγρις κάθεται τρυφερός. Ὕστερα εἴτε τὴν διώξῃ, εἴτε αὕτη ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ κοντά του δείχνοντας τὰ γκρίζια μυτερὰ δόντια της. ἀρχίζει πάλιν ἡ ἀδιαφορία.

Ὅλη δὲ αὐτὴ ἡ κατάστασις καὶ ἡ ἀπομάκρυνσις χωρὶς νὰ σπάσουν σαμπάνιες καὶ νὰ μετρηθοῦν κολλαριστὰ χαρτονομίσματα, ὅπως συμβαίνει μὲ τοὺς ἀνοήτους...τίγρεις τοῦ ἀνθρωπίνου βασιλείου. Ὅπως εἴπαμε ἡ τακτικὴ εἶνε ἐκείνη ποὺ θέλει τὸ συμπαθητικὸ τραγουδάκι.

«Γυναῖκες μονάχα γιὰ μιὰ φορὰ»

❁

Ὁρίστε τέλος καὶ ὁ πλέον ἀξιοθρήνητος εὐγενὴς...κύριος τῶν σαλονιῶν τῆς Ἀφριζώων τῆς ἐρήμου. Ὁ λέων. Πολὺ κακότυχο ὑποκείμενο. Ἔχει ὅλα τὰ βάρη καὶ ὅλα τὰ ἤθη καὶ ἐλαττώματα τοῦ Ρωμηοῦ συζύγου. Νοικοκύρης, ζηλιάρης, ἕτοιμος γιὰ...δόξα τιμῆς !

Σταθερὸς στὴν συζυγική του πίστι ἐπὶ τὸν πάρουν τὰ χρόνια. Δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιο μὲ τὴν λέαινα ὅταν εἶνε νέα. Τῆς ἀφήνει γλυκοκυττάζει τὸν γείτονά της καὶ ν' ἀγλύφεται μαζί του στόμα μὲ στόμα. Δὲν ἠμπορίζω τί ἀκριβῶς συμβαίνει στὴν ζωή... Στὰ κλουβιὰ τοῦ Ἀμὰρ ὅμως δὲν τὸ βλέπεται βολικὰ ν' ἀπατήσῃ τὸν ... κρατικὸ σύζυγο. Ἐκεῖνο ποῦ μοῦ διηγήθηκαν πῶς συμβαίνουν ἀλλεπάλληλες σκηνὲς ζηλοτυπίας, ὅταν ὁ ἀρσενικὸς ἀντιληφθῆ ὅτι ἡ κοκέτα του σύζυγος, θέλει νὰ τοῦ «πάρῃ». Τραντάζεται ὁ πάνινος θόλος, ἀπειλοῦνται τὰ κλουβιά, τὰ σίδερα τρίζουν τὸ γκριτσάνισμα τῶν δοντιῶν. Ὁ ἀπὸ τὴν σύζυγος θέλει νὰ ξεσχίσῃ τὸν ἐπίδοξο γείτονα. Ἔχει ὅπως εἴπαμε ὅλα τὰ ἐλαττώματα καὶ ὅλα τὰ βάρη τοῦ συζύγου τοῦ βρωπίνου βασιλείου. Κατὰ τὴν ὥρα τοῦ ἐρωτοῦ, τῆς ἀφήνει τὸ μεγαλείτερο μέρος τῶν κρεάτων, καὶ αὐτὸς γλύφει τὰ κόκκαλα.

Τέλειος ἀνθρώπινος σύζυγος δηλαδή.

Ο ΘΗΡΙΟΛΟΓΟΣ

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Εἰς παλαιοτέραν ἐποχὴν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Πίζας συνεθίζετο ὅταν ἕνας φοιτητὴς ἔδιδε ἐξετάσεις καὶ ἐπετύγχανε νὰ ἔπερνε δίπλωμα νὰ κτυπᾷ ὁ κώδων τοῦ χαίου αὐτοῦ Πανεπιστημίου.

Ὁ καθηγητὴς Καρράρα, ὁ διάσημος νικολόγος, ὅταν ἤκουε τὸν κώδωνα συνειθίζε νὰ λέγῃ :

—Ἕνας φοιτητὴς λιγότερο κ' ἕνας ταβάρος περισσότερο!

❁

Ὁ ποιητὴς Λεφρὰν Πομπινιὰν μετέφερε ἐμμέτρως τοὺς θρήνους τοῦ Ἱερεμίου καὶ ἀπέστειλεν ἀντίτυπον εἰς τὸν Βολταῖρον ὑπογράφοντα τὴν γνώμην του. Ὁ μοχθηρὸς φιλόσοφος ἀπήντησε δι' ἑνὸς ἐπιγράμματος :

Ξέρετε γιατὶ ὁ δυστυχὴς Ἱερεμίας
ἔκλαιε ὅλη τὴ ζωή του ;
Γιατ' εἶχε ὁ δυστυχὴς μαντεύσει
πῶς ὁ Πομπινιὰν θὰ τὸν ἔκανε τραγῳδία.

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΝΤΓΑΡ ΟΥΑΛΛΑΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΜΑΙΡΗΣ ΓΚΡΗΑΡ....

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ Χάρρυ Στόν, ντετεκτὶβ τῆς ἀστυνομίας τῆς Ροδεσίας, ἀπολύεται ὅταν ἀνεκαλέσθη ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας Τιμοθέου Ζορντὰν ὅτι ἦτο ἕνας ἐπικίνδυνος καὶ σεσημασμένος κλέπτης. Ὁ Χάρρυ ἀναχωρεῖ διὰ τὴν Γλασκώβην, ἅπου φωνεῖ τὴν σύζυγόν καθ' ἣν ἐξετελεῖτο ἡ τρίτη μεγάλη ληστεία μετὰ φόνου. Ὁ Χάρρυ τυχαιως συναντᾷ εἰς τὴν Γλασκώβην τὴν ἑσπέραν τῆς τρίτης ληστείας τὸν Λιοῦ Ντενέ, μετὰ τοῦ ὁποίου ἄλλοτε ἦτο φυλακισμένος καὶ σημειοφαίνει ὅτι αὐτὸς θὰ ἦτο ὁ κυριώτερος δράστης τῶν τριῶν κακουργημάτων. Μετὰ βαίνει ἀμέσως εἰς τὸ Λονδῖνον, ὅπου ἦτο βέβαιος ὅτι θὰ κατέφευγεν ὁ Λιοῦ καὶ μίαν ἡμέραν καταρθώνει νὰ τὸν συναντήσῃ καὶ νὰ ὁρίσῃ συνάντησιν μετ' αὐτοῦ. Ἐν τῷ μεταξὺ εἰς ἕνα τηλεφωνικὸν θαλαμίσκον ἀκούει τὴν μὶς Μαίρην Γκρῆαρ νὰ ὁμιλῇ μετὰ τοῦ Τιμοθέου Ζορντάν, ὅστις εὑρίσκετο ἐπίσης ἀπὸ δύο ἡμερῶν εἰς τὸ Λονδῖνον. Ἡ Μαίρη εὑρίσκεται εἰς τὸ Λονδῖνον ὅπως κοινοποιήσῃ μίαν ὑπόθεσιν τοῦ κ. Ἀουράϊτ, τοῦ ὁποίου εἶνε ἐπάλληλος. Ἔχει ἐπίσης νὰ παραδώσῃ μίαν ἐπιστολὴν τοῦ κ. Ἀουράϊτ, φίλου τοῦ Τιμοθέου Ζορντάν, πρὸς τὸν τελευταῖον. Ὁ Χάρρυ μανθάνει οὕτω ὅτι ὁ ἀγνῶστος τοῦ Τιμοθέου Ζορντάν, πρὸς τὸν τελευταῖον. Ὁ Χάρρυ μανθάνει οὕτω ὅτι ὁ ἀγνῶστος τοῦ Τιμοθέου Ζορντάν εὑρίσκεται εἰς τὸ Λονδῖνον. Τὴν ἴδιαν νύκτα συναντᾶται μετὰ τοῦ Λιοῦ Ντενέ, παρὰ τοῦ ὁποίου ζητεῖ 5.000 λίρας διὰ νὰ μὴ τὸν προδώσῃ εἰς τὴν ἀστυνομίαν, ἡ ὁποία ἔχει προσηρτήσει ἀμοιβὴν 5.000 λιρῶν διὰ τὴν σύλληψιν ἢ τὸν φόνον τοῦ ληστοῦ.

❁

(Ἡ συνέχεια)

Ὁ Χάρρυ παρετήρησε τὸν Λιοῦ.

Ὁ Λιοῦ ἐκράτει μὲ τὴν ἀριστερὰν του χεῖρα τὸ βραχίονα τοῦ αὐτοκινήτου του καὶ μὲ τὴν ἄλλην ἐστρεφε ἐναντίον του ἕνα περιστροφεῖον, τὸ ὁποῖον ἤγγιζε σχεδὸν τὸ στῆθος του.

—Ὅσα σοῦ εἶπα εἶνε ἀλήθεια ! εἶπε ὁ Λιοῦ. Σοῦ περιέγραψα τὸ μέρος ὅπου ἔχω τὰ λεφτά μου, διότι δὲν ἔχω κανέναν φόβο ἀπὸ σένα. Θὰ ἀποτελέσῃς καὶ ἐσὺ ἕναν ἀπὸ τοὺς μυστηριώδεις φόνους ποὺ ἔκαμα. Προδότη ! Μὲ πρόδωσες εἰς τὴν φυλακὴν καὶ θέλεις νὰ με προδώσεις καὶ τώρα...

Παρετήρησε πρὸς τὸ κάτοπτρον ποὺ ἦτο εἰς τὴν δεξιὰν του χεῖρα. Κανένα αὐτοκίνητο δὲν ἐφαίνετο οὔτε δεξιὰ οὔτε ἀριστερά.

Μετ' ὀλίγα λεπτὰ ἕνα αὐτοκίνητον ἐρχόμενον ἐκ Καίμπριτζ εἶδε νὰ στέκεται εἰς τὸ ἄκρον τοῦ δρόμου ἕνα ἄλλο αὐτοκίνητον. Πλησίον ἐκεῖ ἦτο ἡ ὄχθη τοῦ ποταμοῦ καὶ ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον εἶδε εἰς τὸ αὐτοκίνητο ποὺ ἐστέκετο προσπαθοῦσε νὰ σύρῃ εἰς τὴν ὄχθην μίαν μικρὰν λέμβον ἐκδρομῶν, ἡ ὁποία ἦτο δεμένη πάλλαι ἄλλας ἐκεῖ. Τὴν ἔσυρε καὶ ἐφόρτωσεν ἐπ' αὐτῆς ἕνα δέμα καὶ ἀπεμακρύνθη εἰς τὸ μέσον τοῦ ποταμοῦ εἰς ἀπόστασιν διακοσίων περίπου μέτρων.

❁

Ὁ Τὶμ Ζορντάν, ἀναγνώσας τὴν πρωΐαν εἰς τὰς ἐφημερίδας τὰ τῆς ληστείας τῆς Τραπέζης Κλίντ, ἐσχημάτισε μίαν γνώμην καὶ διὰ νὰ ἰδῇ κατὰ πόσον ἦτο αὕτη ἀκριβὴς ἐζήτησε τὴν Σκώτλαν Γιὰρντ εἰς τὸ τηλέφωνον, διὰ νὰ λάβῃ μερικὰς πληροφορίας.

—Δὲν ἠμπορῶ δυστυχῶς νὰ σᾶς δώσω οὐδεμίαν πληροφορίαν, διότι ὁ διευθυντής μετέβη εἰς τὴν Γλασκώβην, τοῦ ἀπήντησεν ἐκ τῆς Σκώτλαντ Γιάρντ.

—Ἔχετε τὸ δελτίον σημειώνει ὁ κ. Λιοῦ Ντενέ ; ἠρώτησε καὶ πάλιν ὁ Ζορντάν. Μὲ συγχωρεῖτε διότι ἀναμιγνύομαι εἰς τὰς ὑποθέσεις σας, ἀφοῦ δὲν ὑπηρετῶ εἰς τὴν ἀστυνομίαν τοῦ Λονδίνου. Ἀλλ' εἶμαι βέβαιος ὅτι ἡ δουλειὰ αὐτὴ ἔγινε ἀπὸ τὸν Ντενέ, διότι εἰς τὸ Γκοχάννεσβουργ τὸν καταζητοῦμεν διὰ παρομοίαν ὑπόθεσιν.

—Βέβαια,, βέβαια. Γράψαμε τὸ ὄνομά του καὶ θὰ ψάξουμε εἰς τὰ δελτία σημάνσεως νὰ τὸν εὕρωμεν.

Ὁ Ζορντὰν δὲν ἔμεινε εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν ἀπάντησιν. Ἤθελε νὰ εἶχεν ἤδη τεθῇ ἡ Σκώτλαντ Γιάρντ ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ κακούργου. Ἀφῆκε τὸ τηλέφωνον καὶ ἀνῆλθεν ἀνὰ δύο βαθμίδας τῆς κλίμακος. Ἡ μία ἡμέρα ἐτήρησε χαμένη !

—Αὐτὸς εἶνε ὁ Τίγρις - Ἄνθρωπος ; εἶπε κατόπιν εἰς ἕνα σύντροφόν του.

—Πολὺ τραγικὸς φαίνεται. Ὅλο τρέχει. Εἶνε σὲ κανένα τσίρκο ;

—Ὄχι. Κατέχει μεγάλην θέσιν. Εἶνε ὁσιν νόμος εἰς τὴν Ροδεσίαν. Οἱ ἰθαγενεῖς τὸν ἔχουν βαττίσει Τίγραν διότι περιπατεῖ καὶ τρέχει ὡς θηρίον. Γνωρίζεις τὴν ἱστορίαν τοῦ φόνου τοῦ κατασταματάρχου τοῦ Μακαντάλας ;

Ὁ ὁμιλῶν ἦ.. ἕνας Ἀφρικανὸς ἑκατομμυριοῦχος. Ὁ ἄλλος τὸν ἤκουε μετὰ προσοχῆς.

❁

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ὁ Ζορντὰν κατῆλθεν. Ἐπρόκειτο νὰ συναντηθῇ μὲ τὸν ράπτην του, μὲ τὸν τραπεζίτην του, μὲ τὸν δικηγόρον του. Εἶχε κληθῇ εἰς δεῖπνον παρὰ τοῦ παλαιοῦ του συνταγματάρχου καὶ εἰς τὸ σπίτι ἑνὸς κυρίου τὸν ὁποῖον εἶχε γνωρίσει εἰς τὸ ἀτμόπλοιον.

Ἐπεθύμει νὰ ἦτο μὲ τὴν κόρην ἡ ὁποία τοῦ ἐτηλεφώνησε καὶ ἦτο στενοχωρημένος διότι τοῦ ἀφῆκε τὴν ἐπιστολὴν τοῦ θείου του καὶ ἔφυγε. Ἐν τούτοις ἔχαιρε πολὺ διότι εὑρίσκετο εἰς τὸ Λονδῖνον καὶ ἐτραγουδοῦσε μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς φωνῆς του, ἡ ὁποία δὲν ἦτο καὶ καλή. Ἐνῶ ἔβγαζε τὴς πειὸ ψηλὲς νότες, ἐπενέβη ὁ μικρὸς ὑπηρέτης τοῦ ξενοδοχείου, ὅστις τοῦ ἔδωσε ἕνα σημείωμα.

—Ὁ Ζέλφ ; Ποιὸς εἶνε αὐτὸς ὁ Ζέλφ ; εἶπε ὁ Ζορντὰν ἀφοῦ ἀνέγνωσε τὸ σημείωμα.

Συνοφρυωθῆ ὀλίγον καὶ κατόπιν ἐνεθυμήθη.

—Φέρε τον ἐδῶ, εἶπε.

Ὁ Ζέλφ, ἕνας κοντὸς ἄνθρωπος, παρουσιάσθη.

—Ποιὸς σᾶς εἶπε ὅτι θέλω σωφέρ ; ἠρώτησεν ὁ Ζορντάν.

—Ἐργάζομαι εἰς τοῦ κ. Βαντέλ, ἤκουσα ὅτι ἤλθατε εἰς τὴν Ἀγγλίαν, κύριε, καὶ ἐσκέφθην ὅτι θὰ ἠμπορούσατε νὰ χρησιμοποιήσετε τὸ αὐτοκίνητό μου. Κάνει ὀγδόντα μίλια.

—Ὁ κ. Βαντέλ ;

Ὁ Τὶμ εἶχε γνωρίσει εἰς τὴν Νότιον Ἀφρικὴν πολλοὺς Βαντέλ, ἀλλὰ κανένα δὲν εἶχε φίλον ποτέ του.

—Σᾶς γνωρίζει, κύριε, καὶ μοῦ εἶπε ὅτι θὰ χρειασθῆτε ἕνα ταχὺ αὐτοκίνητον κατὰ τὴν διαμονήν σας εἰς τὸ Λονδῖνον.

—Καὶ πῶς ἔμαθες ὅτι ἦλθα ; ἠρώτησεν ὁ Τὶμ.

—Εἶδα τὸ ὄνομά σας εἰς τὴν ἀτμοπλοϊκὴν ἑταιρείαν.

—Καλά ! εἶπε ὁ Ζορντάν. Πρέπει νὰ σὲ προτιμήσω, ἀφοῦ εἶσαι τόσον καλὸς ἐπαγγελματίας. Ἂς δοῦμε τώρα. Φέρε τὸ αὐτοκίνητό σου ἐδῶ εἰς τὰς ἑπτὰ τὴν Τετάρτην. Γνωρίζεις τὴν Σκωτίαν ;

—Πολὺ καλά, κύριε, ἔσπευσε νὰ ἀπαντήσῃ ὁ σωφέρ.

—Λοιπὸν θὰ σηκωθῶ ἀπὸ τὰς ἕξ τὸ πρωΐ, καὶ ἂν τὸ αὐτοκίνητόν σου μοῦ ἀρέσει θὰ τὸ ἐνοικιάσω. Διατί δὲν ξυρίζεις τὸ μουστάκι σου ;

Ὁ σωφὲρ ἔμεινεν ἔκπληκτος.

—Συγγνώμην, κύριε, εἶπε.

—Ἔχεις μουστάκια μέχρι πρὸ ὀλίγου καιροῦ. Τὸ ἐξύρισες, εἶπε ὁ Ζορντάν. Τὸ ἔστριψες δυὸ φορὲς μὲ τὰ δάκτυλά σου ἀφ' ἧς στιγμῆς εἶσαι ἐδῶ, Ἐφοροῦσες πάντοτε γυαλιά ;

—Πάντοτε, εἶπεν ὁ ἄνθρωπος. Ἀλλὰ ἡ ὅρασίς μου εἶνε καλή.

—Πολὺ καλά. Πιθανὸν νὰ εἶσαι ἕνας παληάνθρωπος, ἀλλὰ δὲν πειράζει. Ποτέ μου δὲν φαντάσθηκα ὅτι μεταμορφώθηκες διότι ἔφησες τρίχες εἰς τὸ ἄνω χεῖλος.

—Δὲν εἶμαι ἀπὸ ἐκείνους ποὺ νομίζετε, κύριε, ἤρχισεν ὁ σωφέρ. Ἔχω χαρακτῆρα..

—Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἔχεις.. Φέρε τὸ αὐτοκίνητο τὴν ὥρα ποὺ σοῦ εἶπα.

Τὸ ἀπόγευμα ὁ σωφὲρ τοῦ ἔφερε νὰ ἰδῇ τὸ αὐτοκίνητον, τὸ ὁποῖον τοῦ ἤρεσε.

❁

Τὸ ἑσπέρας ἐπέστρεφε ἀπογοητευμένος ἀπὸ τὸ δεῖπνον. Ἡ σύντροφά δὲν ἦτο καθόλου εὐχάριστος.

Εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ εἶπαν ὅτι τὸν ἐπερίμενε μιὰ νέα.

—Μιὰ ὥρα σᾶς περιμένει, τοῦ εἶπε ὁ ὑπηρέ

—Μάλιστα. Ἡ γυναῖκα ἐκείνου ποὺ ἔκαμε τὸ ἔγκλημα τῆς Γλασκώβης.

τῆς τοῦ ξενοδοχείου, ὅταν ἐπέστρεψε,

Ὁ Τίμ ἔσπευσεν ἀμέσως πρὸς συνάντησίν της.

—Ἡ μὶς Γκρῆαρ ; ἠρώτησεν.

—Ὄχι. Ἡ κυρία Σμίθ.

Ἦτο μία ὡραία κυρία πολὺ καλὰ ντυμένη, αὐτὴ ἡ ὁποία τὸν ἀνέμενεν εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ ἡ ὁποία ἠγέρθη πρὸς προϋπάντησίν του.

—Θέλετε νὰ μὲ δῆτε ; ἠρώτησε ὁ Τίμ.

—Μάλιστα, ἀλλὰ ἰδιαίτερως εἰς τὸ δωμάτιόν σας, ἀπήντησεν ἡ κυρία, ῥίπτουσα ἕνα βλέμμα εἰς τὸν ὑπηρέτην, ὅστις ἀνέμενε.

Ἡ φωνὴ της ἦτο ευχαριστος, αλλ' ὁ Τίμ ἐδίσταζε. Δεν ητο καλον οι' ένα ανδρα νὰ δε χῇ μιαν νεαν γυναίκα εἰς το δωματιόν του.

—Δεν θέλω νὰ με ιδοῦν ομιλοῦσαν μαζὶ σας, εἶπε ἡ κυρια. Ἐκεῖνο τὸ ὁποιον θὰ σας πῶ, εἶνε πολὺ σοβαρόν.

Ἐκεῖνος ἐμειδιασε.

—Πολὺ καλά. Θὰ χάσετε ὅμως τὸ καλόν σας ὄνομα ὅταν σας ἰδοῦν νὰ ἐρχεσθε εἰς τὸ δωμάτόν μου τέτοια ὥρα. Ἐλᾶτε ἐν τούτοις.

Ἀνῆλθον διὰ τοῦ ἀνελκυστῆρος καὶ ὁ Τίμ ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ δωματιου του, ἀλλ' ἡ κυρία ὅταν εἰσῆλθε τὴν ἔκλεισε.

—Εἰσθε ὁ λοχαγὸς Ζορντάν, ἀστυνόμος τῆς Ροδεσίας, δὲν εἶνε ἔτσι ; Ἐγὼ εἶμαι ἡ Λυδία Ντενέ.

Ἐκεῖνος τὴν παρετήρησεν ἔκπληκτος.

—Ἡ γυναῖκα τοῦ Λιοῦ Ντενέ ;

Ἐκείνη ἔνευσε καταφατικῶς.

—Μάλιστα. Ἡ γυναῖκα ἐκείνου ποὺ ἔκαμε τὸ ἔγκλημα τῆς Γλασκώθης, ἀπήντησε ψυχρῶς. Νομίζω ὅτι θὰ θέλατε νὰ τὸ μάθετε αὐτό.

—Εἰσθε διαβολεμένη γυναῖκα ! εἶπε ὁ Τίμ. Λοιπὸν ὁ Ντενὲ τὸ ἔκαμε αὐτό.

—Βέβαια. Τώρα εὑρίσκεται κάπου ἐδῶ εἰς τὸ Λονδίνον καὶ προσπαθοῦν νὰ τὸν εὕρουν. Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ καπνίσω ;

Ἔβγαλε μίαν ὡραίαν σιγαροθήκην ἀπὸ τὴν τσαντίτσαν της καὶ ἐπῆρε ἕνα σιγαρέττο. Ὁ Τίμ τῆς ἄναψε ἕνα σπίρτο.

—Εἶμαι ἡ νόμιμος σύζυγος τοῦ Ντενέ, εἶπε. Εἶνε τὸ μόνον πρᾶγμα ποὺ ἔκαμε νόμιμον εἰς τὴν ζωήν του.

—Καὶ διατί ἦλθατε, κυρία ;

Ἐκείνη ὕψωσε τοὺς ὤμους.

—Ἔμαθα ὅτι ἦλθατε εἰς τὸ Λονδίνον. Ὁ Λιοῦ μοῦ ὁμίλει συχνὰ δι' ἐσᾶς καὶ σήμερον τὸ πρωὶ ἀκόμη !

—Εἶνε ἐδῶ ; εἰς τὸ Λονδίνον ;

Ἐκείνη ἔνευσε καταφατικῶς.

—Ἦτο. Καὶ μία μὶς Γκρῆαρ ἦτο εἰς τὸ Λονδίνον, μία μὶς Γκρῆαρ.

Ἐπρόφερε τὰς λέξεις αὐτὰς ἀργά, διὰ νὰ ἀκουσθῇ καθαρά.

Τὼρα ὁ Τίμ ἐνεθυμήθη. Ἦτο ἡ νέα ἡ ὁποία τὸν ἐζήτει εἰς τὸ τηλέφωνον.

—Εἶχεν ἔλθει ἀπὸ τὴν Σκωτίαν.

Ἡ κυρία Ντενὲ ἔβγαλε ἀπὸ τὸ στόμα της μίαν πολύτιμν κωνωῦ, τὴν ἐφύσηξε πρὸς τὴν ὀροφὴν καὶ δὲν κατεβίβασε τὸ βλέμμα της παρὰ μόνον ὅταν ἡ τολύτη διελύθη.

—Ἕνα γραμματάκα ἐνὸς γέρου εἰς τὴν Σκωτίαν, ἐξηκολούθησε, καὶ ὁ νεανικὸς ἔρως τοῦ Λιοῦ.

Εἰς τὴν τελευταίαν αὐτὴν φράσιν ὑπῆρχεν ἕνας τόνος δηλητηρίου.

—Καὶ δι' αὐτὸ ἔρχεσθε νὰ τὸν προδώσετε, ἠρώτησεν ὁ Τίμ.

—Ἀκριβῶς δι' αὐτό, εἶπεν ἡ κυρία Ἔμεινα πολὺ μὲ τὸν Λιοῦ. Μοῦ ἔδιδεν ὅσα χρήματα τοῦ ἐζητοῦσα, μολονότι ἐγνώρισα καὶ δύσκολες ἡμέρες μαζί του. Ἀλλ' ὅταν ἕνας ἄνθρωπος εἶνε τόσον ψυχρὸς ὥστε νὰ λέγει εἰς τὴν γυναῖκα του ὅτι ἀγαπᾷ ἄλλην γυναῖκα καὶ τῆς δίδει ὅσα χρήματα θέλει διὰ νὰ τοῦ δώσῃ διαζύγιον, τότε τὰ πράγματα μεταβάλλονται. Τὰ χρήματα, κύριε Ζορντάν, δὲν ἀξίζουν τίποτε !

—Ἡ νέα ἦλθε νὰ τὸν ἰδῇ ;

—Ὄχι. Συναντῶνται ἀλλοῦ. Εἶνε ἐρωτευμένος ! Καὶ στὰ πενῆντα χρόνια !

—Αὐτὴ ἡ νέα ἔχει ἔλθει εἰς τὴν Ἀφρικήν;

—Ὄχι. Ἄλλως τε εἰς τὴν Ἀφρικὴν δὲν ἔμεινε πολὺν καιρὸν ὁ Λιοῦ. Ἔφυγε ἀπὸ ἐδῶ διότι τὸν κατεδίωκον. Εἰς τὴν Ἀφρικὴν δὲν ἔμεινεν οὔτε ἕνα ἔτος. Ἦτο ἐρωτευμένος μὲ τὴν Λίαίρυ καὶ πρὶν ἔλθει εἰς τὴν Ἀφρικήν. Μοῦ τὰ εἶπε ὅλα.

Ἀφῆκε τὸ σιγαρέττον τὸ ὁποῖον ἐκάπνιζε καὶ ἐπῆρε ἄλλο.

—Δὲν ἤλθα νὰ σᾶς διηγηθῶ τὴν ἱστορίαν τῆς ζωῆς μου, εἶπε, ἀλλὰ εἶνε καιρὸς τώρα ποὺ ὁ Λιοῦ με ἀπατᾷ καὶ ἀπεφάσισα νὰ τὸν στε·λω....

—Εἰς τὴν φυλακήν ; εἶπεν ὁ Τίμ εἰρωνικά.

—Εἰς τὴν ἀγχόνην πραγματικά, ἐπανέλαβε ἐκείνη. Ἴσως νὰ μὴν εἶνε καλὸν αὐτό, ἀλλὰ ἐγὼ δὲν ἔχω καὶ πολὺ τρυφερὰ αἰσθήματα.

Ἔκαμε ὀλίγα βήματα ἐντὸς τοῦ δωματίου καπνίζουσα.

—Γνωρίζετε ἕναν ἄνθρωπον ὀνομαζόμενον Στόν ;

—Ναί. Τὸν Χάρρυ.

—Εἶνε εἰς τὸ Λονδίνον καὶ αὐτὸς νομίζω.

—Ποιὰ εἶνε τὰ ἄλλα μέλη τῆς συμμορίας ;

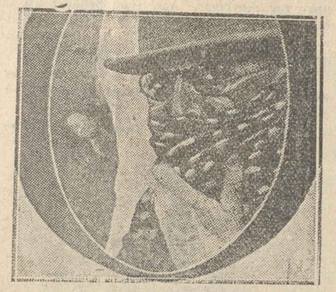

Ἔκαμε ἕνα ἐκφραστικὸν μορφασμὸν ἀδιαφορίας.

—Δὲν γνωρίζω, εἶπε. Ποτὲ δὲν τὸν ἠρώτησα γι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Ἄλλως τε ἀλλάζει συχνὰ συνεταίρους καὶ ποτὲ δὲν μένει μὲ τοὺς ἰδίους.

Ἔρριψε καὶ τὸ δεύτερον σιγαρέττον της εἰς τὴν ἑστίαν.

—Αὐτὰ εἶνε ὅλα ὅσα εἶχα νὰ σᾶς πῶ. Ἠμπορεῖτε νὰ πᾶτε εἰς τὴν Σκώτλαντ Γιάρντ νὰ τὰ ἀναφέρετε ὅλα αὐτά. Ἀλλὰ μὴ στείλετε ἀστυνόμον εἰς τὸ σπίτι μου διότι δὲν εἶνε φρόνιμον. Εἴπατε ὅτι σᾶς ἀρέσει νὰ ἐργάζεσθε μόνος σας Πιθανὸν αὔριον ν' ἀλλάξω γνώμην καὶ νὰ εἰπῶ εἰς τὸν Λιοῦ ὅ,τι σᾶς εἶπα... Θὰ σᾶς εἰδοποιήσω τότε δι' ἐπιστολῆς μου. Πιθανὸν ἐγὼ νὰ σκοτωθῶ, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ σκοτωθῆτε καὶ σεῖς.

—Σᾶς εὐχαριστῶ δι' ὅσα μοῦ εἴπατε, ἀπήντησεν ὁ Ζορντάν, συνοδεύων τὴν κυρίαν μέχρι τῆς θύρας.

Ἐκέφθισε κατόπιν ἐπὶ δύο ὥρας σκεπτόμενος. Δὲν εἶχε νὰ εἰπῇ πολλὰ πράγματα εἰς τὴν Σκώτλαντ Γιάρντ. Οὔτε ἐγνώριζε ποιὰ ἦτο ἡ γυναῖκα ἐκείνη καὶ ποῦ ἠμπορεῖτο νὰ τὴν εὕρῃ. Πιθανὸν ὅλα ὅσα τοῦ διηγήθη νὰ ἦσαν ψευτιές. Ὁπωσδήποτε ὄφειλε νὰ διστάζει, μολονότι ὅσα τοῦ εἶπε ἡ γυναῖκα ἐκείνη ἦσαν σύμφωνα καὶ πρὸς τὰς ἰδέας του.

❁

Τὴν πρωΐαν τῆς ἑπομένης ὁ Ζέλφ ἦλθε μὲ τὸ αὐτοκίνητόν του. Τὸ ἦτορε πολὺ καλόν καὶ ἐκάθισε πλησίον τοῦ σωφέρ.

—Γνωρίζεις τὴν ὁδὸν ἀπὸ τῆς Γλασκώθης εἰς Κιοῦρος ;

—Βεβαίως, ἔκαμα πολλὲς ἐκδρομὲς ἐκεῖ.

—Λοιπὸν πᾶμε ! εἶπεν ὁ Τιμόθεος Ζορντάν. Γνωρίζεις καὶ τὴν Κλίντς Χάουζ ;

Ὁ σωφὲρ ἔνευσε καταφατικῶς.

—Βεβαίως. Δὲν εἶνε κοντὰ στὴ γέφυρα ; Εἶνε πολλὰ ἀριστοκρατικὰ σπίτια ἐκεῖ.

—Αὐτὸς ποὺ πηγαίνω ἐγὼ δὲν εἶνε διόλου ἀριστοκράτης.

Εἰς τὸ Κλίντς Χάουζ μέσα σὲ μιὰ παλαιὰν οἰκοδομὴν ἔμενεν ὁ κ. Ἀουράϊτ, ὁ ὁποῖος ὅμως δὲν ἦτο πολὺ εὐχαριστημένος μὲ τὴν συνοικίαν

Νέα ἀπὸ Παντοῦ

Εἰς τὸ κράτος τοῦ Ὄχιο ἐν Ἀμερικῇ τεύχθη διὰ πρώτην φορὰν ἕνα θαῦμα τεχνικῆς, ἡ μεταφορὰ δηλαδὴ μιᾶς πολύτιμης κειμένης ἀπὸ 250 οἰκίας. Αἱ οἰκίαι καὶ τὰ ἀστιήματα μετεφέρθησαν ἐπὶ μεγάλης τρακτὲρ εἰς ἕνα ἠνηλότερον μέρος, ὑ μετρα μακράν, χωρὶς νὰ διακοπῇ ἡ συκοσχολία τῶν ἐνοίκων τῶν οἰκιῶν. Πρὸ περὶ τῆς πολίχνης "Ὀσλπορν. Ἡ μεταστοίχισε 600.000 δολλάρια. Σημειωτέον εἰς τὴν Εὐρώπην ἔχουν ἐπτειχθῇ τοιαῦτα ταφοραὶ μεμονωμένων οἰκοδομημάτων, χ. ἕνα δημαρχεῖον εἰς τὴν Σκανδινανικὴν γέφυρα στὸ Βερολίνον καθώς καὶ τὸ σύγμα τῶν κολονάδων ἀπὸ τὸ Κένιγκσμπαρ τὸ Κλάϊστπαρκ ἐπίσης στὸ Βερολίνον. Τὸ ταφορὴ ὅμως ὁλοκλήρου πολίχνης, ἀν γένετο τμηματικῶς, εἶνε πρωτότυπον. Ἡ Αἰτία τῆς μεταφορᾶς ἦτο διότι εἰς τὴν τῆς πολίχνης ἔπρεπε νὰ γίνουν ἀντιπλημμυρικὰ ἔργα.

❁

Ὁ Ἔδισσων ἐδήλωσεν ἐσχάτως ὅτι ὀφείλας τὰς ἐφευρέσεις του ἱκανοποιήθη περισσότερον ἀπὸ τὸν φωνογράφον.

❁

Οἱ Ἀμερικανοὶ μεγιστᾶνες εἰσήγαγον τὰς διασκεδάσεις των τὰ λεγόμενα κτήρια», ἀνθρώπους ποὺ πειράζουν καὶ νὰ ἐξεγείρουν τὰ νεῦρα προσκεκλημένων των. Ἕνας τοιοῦτος ἔξω φρενῶν ἕνα θηλυκὸν ἀστέρα τοῦ τογράφου, προσποιούμενος ὅτι οὐδέποτε σε περὶ αὐτῆς, ἐκινδύνευσε δὲ νὰ μπῇ Ἐννοεῖται ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ πλουτα. Τὸ ὡς ἄνω πειρακτήριον ἔλαβε δι βραδειὰν αὐτὴν 100 δολλάρια. Νέον ἐπίμα λοιπὸν εἰς τὸν ὁρίζοντα.

❁

Μεγάλοι λαθρέμποροι ἀσχολοῦνται μὲ ἐξαγωγὴν χρυσοῦ ἐκ Περσίας. Ἕνας τοιοῦτος ἐπέτυχε νὰ ἐξαγάγῃ, παρὰ τὰ ἀπαγορευτικὰ μέτρα, μέγα ποσὸν χρυσοῦ ὡς ἐξῆς. Μόλε τὸν χρυσὸν εἰς ἀλυσσίδαν, τὴν ἀπαλλάσσε μὲ κατράμι καὶ τὴν ἐσπαρμολόγησε πάνω σ' αὐτοκίνητό του, σὰν νὰ ἦταν ἐπιθισμένο ἐξάρτημα αὐτοῦ.

Ἕνας ἄλλος μετεχειρίσθη τὴν μέθοδον Ὀδυσσέως καὶ προσέδεσε τὰ τεμάχια τοῦ στὴς οὐρὲς ἑνὸς κοπαδιοῦ προβάτων ἐξῆγε, ἀνάμεσα στὰ μαλλιά.

❁

Εἰς τοὺς γαλλικοὺς σιδηροδρόμους ἐφθη μία κυψέλη μὲ σμῆνος ζωντανῶν ἐπὶ τῆς ὁποίας ὁ κάτοχος ἀγνοεῖται.

❁

Κατὰ νεωτέρας ἀνακαλύψεις, τὸ σκέλος εἶνε ἐφεύρεσις τῶν Γερμανῶν. Οἱ παλαιοὶ ἐγνώριζον τὸ σαπωνὶ καὶ μόνον διὰ πλύσιν τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς τὸ ἐφαρμόζοντο.

τοῦ. Ἄλλως τε ἦτο πολὺ ἰδιότροπος. Ἐμισοῦσε τὴν Σκωτίαν, δὲν ἠγάπα Ἀγγλίαν οὔτε τὴν Ὁλλανδίαν οὔτε τὴν Ἀ πτον. Δὲν εἶχεν ἐν τούτοις ταξιδεύσει

Ἐνυμφεύθη τὴν μὶς Μπρόντυ, πολὺ ὡ θρωπον γυναῖκα, ἡ ὁποία ἐπεφυόσε τὴ της εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὅπου ἐτήγανε δ ρὲς τὴν ἡμέρα.

Ὁ κ. Ἀουράϊτ δύσκολα εὕρισκεν ὑπηρ αν. Ἀλλὰ δὲν ἐδυσκολεύθη νὰ προσλάβ γραμματέα του τὴν μὶς Γκρῆαρ. Εἶνε ε τερον νὰ εὕρῃ κανεὶς μίαν ὡραίαν .....

Ἡ Μαίρυ ἄλλως τε ἦτο πολὺ ἐπιμελ Δὲν θὰ ἄφινε ποτὲ τὸν κ. Ἀουράϊτ καὶ πε τεν ὅτι ἦτο καταδικασμένη νὰ εἶνε γρ τεύς του εἰς ὅλην της τὴν ζωήν.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΡΡΙΚΟΥ ΜΑΝ

ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ

(Εἰς τὸ διήγημα αὐτὸ, ὁ διάσημος Γερμανὸς συγγραφεὺς, ὁ λαβὼν τὸ βραβεῖον Νόμπελ, δείχνει τὴν ἠθικὴν κατάπτωσιν τῆς γερμανικῆς κοινωνίας μετὰ τὸν παγκόσμιον πόλεμον).

Κατήντησε πρόβλημα πῶς νὰ τοὺς κρατήσουν εἰς τὸ σπίτι. Κι' αὐτὲς ἡ ἀπειλὲς τῶν γονέων των ἔφερναν τὸ ἀντίθετο ἀποτέλεσμα. Ἕνα βράδυ ἡ μητέρα πῆρε ἀπὸ τὸ μπράτσο τὸ γυιό, ἀλλὰ ἐκεῖνος τῆς ξέφυγε καὶ μὲ βραχνὴ φωνὴ τῆς εἶπε :

—Δὲν σ' ἔχουμε πειὰ ἀνάγκη. Μπορῶ νὰ ζήσω μονάχος μου. Πᾶνε ἡ παλὲς προλήψεις περὶ οἰκογενείας. Σήμερα ὁ κόσμος ἔχει νέες ἀρχές. Τί θέλετε σεῖς καὶ ἀνακατεύεσθε ;

Ἀπελπισμένοι οἱ γονεῖς τὸν ρώτησαν νὰ μάθουν ἂν θέλῃ ν' ἀναλάβῃ αὐτὸς καὶ τὴν εὐθύνη τῆς ἀδελφῆς του.

—Φυσικά, ἀποκρίθηκε ὁ νέος. Τὴν πέρνω μαζύ μου χωρὶς ἄλλο. Ἐγὼ ἐγγυῶμαι γιὰ τὰ πνευματικά της δικαιώματα. Ἄλλως τε μὲ τὸ ταλέντο ποὺ ἔχει ἀπὸ τὴ φύση μπορεῖ νὰ ζῇ θαυμάσια χωρὶς τὴ συνδρομή σας !

❁

Ὁ Μπέρτολδ ἐγνώριζε τὸ καλλιτεχνικὸ ταλέντο τῆς Λουΐζας. Ἐκεῖνο ποὺ δὲν ἤξερε ἦσαν ἡ σχέσεις της μὲ τὸν φίλον καὶ συμμοθητή του Μάξ. Ἕνα ὀράδυ, πρὶν ἀναχωρήσῃ ἔξω ἤθελησε νὰ χαιρετήσῃ τὴν ἀδελφή του. Ἄνοιξε τὴν πόρτα της καὶ εἶδε ἐκεῖνο ποὺ δὲν φανταζόταν ποτὲ νὰ ἴδῃ. Θυμωμένος ρίχθηκε πάνω στὸ Μὰξ, τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν ρώτησε :

—Ἐννοεῖς νὰ στεφανωθῇς τὴν ἀδελφή μου;

Οἱ ἐρωμένοι ἐκυττάχθησαν μὲ κατάπληξη. Ἔπειτα ὁ Μὰξ εἶπε :

—Ἂν πῶ «ὄχι» εἶμαι βέβαιος ὅτι ἐρμηνεύω τὴ γνώμη τῆς Λουΐζας.

Ὁ ἀδελφὸς ἔγινε ἔξω φρενῶν.

—Λοιπὸν ἀρνεῖσαι ;

—Ναί! Καὶ σύ, ἀλήθεια, ἐσὺ ξαφνιάζεσαι γιὰ τὴν ἄρνηση αὐτή; εἶπε. Προτιμῶ νὰ φύγω. Λογαριάσου ἐσὺ μὲ τὴν ἀδελφή σου.

—Τρέξε πίσω του Λουΐζα, εἶπε ὁΜπερτολδ. Δὲν θὰ τὸν ξαναΐδῆς πειὰ αὐτὸ τὸν παληάνθρωπο.

Ἀλλὰ ἡ ἀδελφή του μὲ ἀδιαφορία εἶπε :

—Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἐγκαταλειμένη! Θέλω νὰ πάω στὸ θέατρο μαζύ του...Τώρα τελευταία ἔμαθα τόσο τὴ ζωή, ὥστε νὰ μὴ μοῦ κάνῃ ἐντύπωση ἡ μεγαλείτερη κριτικὴ καὶ ἡ χειρότερες κατακρίσεις τῆς κοινωνίας.

Ἔπειτα ἔμεινε γιὰ κάμποσο ἀπολιθωμένη σὲ στάση σχεδὸν εἰρωνική, ἐνῷ τὸ ὠχρὸ πρόσωπο τοῦ ἀδελφοῦ της ἔδειχνε μεγάλη λύπη.

—Συχώρεσε με, τοῦ εἶπε, ἀλλὰ πρέπει νὰ συνειθίσουμε στὴν ψυχρὴ πραγματικότητα τῶν πραγμάτων. Ὀρεβοὐὰρ! Ποιὸς ξέρει πού!

Τὸν ἀγκάλιασε μὲ τρυφερότητα καὶ τοῦ ἐπανέλαβε:

—Θὰ ξαναναμωθοῦμε, θὰ ἰδῆς ποιὸς ξέρει ποῦ καὶ πότε !

—Ὅταν θὰ ἔχουμε διατρέξῃ ἕνα μεγάλο μέρος τοῦ δρόμου μας. Ἀλλὰ πόσο καιρὸ θέλουμε γι' αὐτὸ τὸ τρέξιμο ; Ἕνα χρόνο; Ἕνα μῆνα ;

—Ἐξαρτᾶται ἀπὸ τῆς δυσκολίες ποὺ θὰ συναντήσωμε. Ὀπωσδήποτε ὄχι πρὶν περάσουν δυὸ χρόνια.

Ἔσφιξαν τὸ χέρι των, ἐφιλήθηκαν βιαστικά...

❁

Μόλις ἔφθασε στὸ Βερολῖνο, εἰς τὸ σταθμὸ εἶδε ἕνα νέο ποὺ προσεφέρθηκε νὰ τοῦ με-

Κατὰ τὸ ταξεῖδι τοῦ γάμου ρίχθηκε μιὰ μέρα ἀπάνω μου

ταφέρῃ τὴ βαλίτσα του. Ἀλλὰ μόλις τὴν πῆρε τοῦ τῶσκασε ἀμέσως. Ὁ δρόμος ἦταν λίγο φωτισμένος. Ὁ Μπέρτολδ τὸν κυνήγησε, μὰ ὁ λωποδύτης ἦταν πειὸ γρήγορος ἀπ' αὐτόν.Μὰ ἐνῷ τὸν κυνηγοῦσε ὁ Μπέρτολδ ἔπεσε πάνω εἰς ἕνα σύντροφό τοῦ κλέπτη, ὁ ὁποῖος φύλαγε στὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου. Ἔπεσε μὲ ὁρμὴ κατεπάνω του καὶ τὸν ἐγκρέμισε. Ἐνῷ ὁ σύντροφός σηκονόνταν τοῦ ἔπεσε τὸ πορτοφόλι του. Ὁ Μπέρτολδ τὸ τσέπωσε καὶ ἐνῷ ἐκεῖνος χανόνταν ἐκυτταξε καὶ εἶδε ὅτι εἶχε ἕνα σωρὸ χαρτονομίσματα.

Ὁ δρόμος τῆς ζωῆς του ἄρχιζε λοιπὸν παράξενα. Ἔχασε τὴ φτωχική του βαλίτσα, ἀλλὰ ἐκέρδισε ἕνα πορτοφόλι μὲ ἕνα σωρὸ λεπτά. Ὁ Βέρτολδ ἐμπῆκε σ' ἕνα ρεστωράν πολυτελείας νὰ φάῃ. Μία νέα κυρία ποὺ καθόταν σ' ἕνα γειτονικὸ τραπέζι τὸν ἔκαμε νὰ καταλάβῃ ὅτι ἦτο φρούριο ποὺ δὲν ἐχρειάζετο μεγάλη πολιορκία γιὰ νὰ τὸ κυριεύσῃ. Καὶ σὲ λίγο ἔγιναν παρέα.

Μετὰ τὸ φαγητὸ, ἐπῆραν ἕνα αὐτοκίνητο καὶ πῆγαν ἐκεῖ ὅπου τοῦ εἶχε ὑποδείξει ἡ ἄγνωστη του κυρία. Ἦταν ἕνα σωστὸ χαρτοπαίγνιο.

Ἄρχισε νὰ παίζῃ, πότε ἐκέρδιζε, πότε ἔχανε. Στὸ τέλος ἐβγῆκε ἀπὸ ἐκεῖ μέσα χωρὶς δεκάρα...καὶ χωρὶς συντροφιά. Γιατὶ ἡ κυρία δὲν τὸν ἐχρειάζετο πειά.

❁

Ἐπῆγε στὸ σταθμὸ τοῦ σιδηροδρόμου κι' ἔγινε χαμάλης. Μόλις ἐπῆρε στὰ χέρια του μιὰ καινούργια βαλίτσα ἑνὸς ταξειδιώτη, ποὺ ὑπόσχετο ὅτι περιεῖχε ἀρκετὰ πράγματα, τὸ ἔσκασε κι' αὐτὸς μαζύ της. Ἕνας κατεργάρης ἀργότερα τοῦ ἔδειξε πὸ νὰ τὴν πουλήσῃ μαζὺ μὲ τὸ περιεχόμενό της. Ἔτσι ἔπιασε μερικὰ λεπτά.

Ἐσυλογίσθηκε τὸν καλλίτερο τρόπο ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ μεταχειρισθῇ τὰ λεπτὰ. Κατώρθωσε νὰ μπῇ κλητῆρας σὲ μιὰ τράπεζα, ὅπου τὸν ἔβαλαν φύλακα στὸ τμῆμα τῶν τοκομεριδίων. Σὲ μερικὲς ἑβδομάδες κατώρθωσε νὰ ἀγοράσῃ ἕνα αὐτοκίνητο τὸ ὁποῖο ὅμως ἐπούλησε σὲ ἀκόμη λιγότερες ἑβδομάδες.

Μέσα σ' ἕνα χρόνο ἄλλαξε πολλὲς φορὲς κατάσταση. Κι' ἄλλοτε ἦταν πλούσιος, ἄλλοτε ἔφθανε μέχρι τοῦ σημείου νὰ σκεφθῇ νὰ πέσῃ στὸ ποτάμι.

Ἔπειτα ἐχάθηκε ἀπὸ τὸν κόσμο γιὰ ἕξη μῆνες, τοὺς ὁποίους ἀφιέρωσε νὰ ἀποκτήσῃ θησαυροὺς ... πείρας. Καὶ ἔτσι ἐκατάλαβε, ὅτι τὸ καλλίτερο πρᾶγμα ἦταν νὰ δουλεύῃ ὄχι μὲ ἀτομικό του κίνδυνο, ἀλλὰ μὲ κίνδυνο τῶν ἄλλων.

Ἔρριξε τὰ μάτια του σὲ ἕνα Πρακτορεῖο τὸ ὁποῖο ὑπέσχετο κέρδη μέτρια, τὰ ὁποῖα καὶ πραγματικῶς ἔδινε στοὺς πελάτες του. Ἐγνωρίσθηκε μὲ τὸν Ἑβραῖο ποὺ διεύθυνε τὸ Πρακτορεῖο αὐτὸ καὶ κατώρθωσε μὲ τὴν πονηρία του νὰ τὸν πείσῃ νὰ τὸν πάρῃ συνέταιρο, γιὰ νὰ μεγαλώσουν τῆς δουλειές των.

Συμπέρασμα τοῦ μεγαλώματος αὐτοῦ τῶν ἐπιχειρήσεων ἦταν σὲ ἕξη μῆνες μία μέρα νὰ αὐτοκτονήσῃ ὁ δυστυχισμένος Ἑβραῖος, ἀφοῦ εἶδε ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ πληρώσῃ πειὰ τὰ χρέη του.Ὁ Μπέρτολδ ἐκεῖνο τὸ πρωὶ κατώρθωσε νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ νύχια τῶν δανειστῶν τοῦ Πρακτορείου τοὺ ὀ·ρλιαζαν γυρεύοντας τὰ λεπτὰ των καὶ φοβερίζοντας πῶς θὰ τὸν σκοτώσουν κι' αὐτόν.

Ἐκρύφθηκε στὸ σπίτι του. Σὲ κάθε σφύριγμα τοῦ ἀνέμου ἐνόμιζε πῶς κάποιος πράγματι κτύπησε τὴν πόρτα. Ἔτρεξε νὰ κρυφθῇ πίσω ἀπὸ τὸν καναπέ. Ἡ πόρτα ἄνοιξε. Ἐκύτταξε :

—Ἄ! εἶσαι ἐσύ ; κι' ἀναστέναξε μὲ ἀνακούφισι.

—Δὲν τὸ ξέρεις λοιπόν; Πέρασαν δυὸ χρόνια. Τί εἴχαμε πῇ, τοῦ εἶπε ἡ ἀδελφή του μπαίνοντας μέσα.

—Ἀλήθεια..πόσο γρήγορα πέρασαν ! Κάθησε! Ἀλλὰ γιὰ μιὰ στιγμή !

—Βιάζεσαι ;

—Μπορεῖ ναρθοῦν κι' ἄλλες ἐπισκέψεις. Εἶμαι πνιγμένος ἀπὸ τὴ δουλειὰ! Δὲν μπορεῖς νὰ καταλάβῃς τί δραστηριότητα ἀνάπτυ-

ξα στὰ δυὸ αὐτὰ χρόνια. Ὑποθέσεις συνεχῶς ...δουλειὲς καλὲς, θαυμάσιες..Χωρὶς μ' αὐτὸ ἡ διανοητικές μου τάσεις ποὺ ἤξερες νὰ μεταβληθοῦν διόλου. Μάλιστα τώρα τελευταῖα εἶχα ἕνα σύντροφο ποὺ μοῦ ἔδωσε πολύτιμα μαθήματα συμπληρώνοντα τῆς ἀρχές μου. Εἶμαι διευθυντὴς μιᾶς μεγάλης ἐπιχειρήσεως.

Ἐξαντλημένος ἐσώπασε. Ἔπειτα ξαναρχισε μὲ νευρικὴ δύναμι :

—Ἐκαταλάβαινε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Καὶ μποροῦσαμε νὰ ἐκτιμοῦμε τὸν ἀμοιβαῖο δυναμισμὸ ποὺ πρέπει κανεὶς νὰ δείχῃ γιὰ νὰ μπορῇ νὰ ἐπιτύχῃ τὰ ἰδανικά μου. Ὁ σύντροφός μου αὐτὸς αὐτοκτόνησε σήμερα !

—Τότε ἤλθα σὲ μιὰ ἄσχημη στιγμὴ. Θὰ ἔφευγα, ἂν ἤξερα ποὺ νὰ πάω.

—Τόσο ἄσχημα λοιπὸν βρίσκεσαι ;

—Ὄχι δά...μάλιστα μὲ περιμένουν.

—Διάβολε! πόσο εὔμορφη γίνηκες! τῆς εἶπε ὅταν τὴν κύτταξε καλά.

—Πέρασα μιὰ θυελλώδη ζωή...Περιττὸ νὰ σοῦ τὴ διηγηθῶ...τὴ μαντεύεις !

—Ὁ Μὰξ σ' ἀπάτησε...σ' ἐγκατέλειψε ;

—Αὐτὸ μοναχά ;... Καὶ ὁ θεατρώνης μ' ἔδιωξε...Τότε ἀναγκάσθηκα νὰ δεχθῶ τὴν πρόταση ἑνὸς πλουσίου γέρου καὶ τὸν πῆρα νόμιμο ἄνδρα μου. Ἀλλὰ τότε ὁ Μὰξ ἐκυριεύθηκε ἀπὸ ζῆλεια. Κατὰ τὸ ταξεῖδι τοῦ γάμου, ρίχθηκε μιὰ μέρα ἐπάνω μου...γεννᾶται ἕνα τρομερὸ σκάνδαλο...καὶ ἔτσι χάνω τὸν ἄνδρα μου...ἡ στενοχωρία μ' ἔκαμε νὰ χάσω τὴ φωνή μου...

Ἕνα κτύπημα ἀκούσθηκε στὴν πόρτα. Ὁ Μπέρτολδ τρέχει νὰ κρυφθῇ πίσω ἀπ'τὴν πολυθρόνα. Ἡ ὑπηρέτριά του ἦταν ποὺ ἔφερνε δυὸ φλιντζάνια τσάϊ. Ὅταν ἐκείνη ἔφυγε τὰ δυὸ ἀδέλφια ἔμειναν ἄφωνα. Τὸ τσάϊ εἶχε κρυώσει. Ξάφνου κι' οἱ δυὸ ἄρχισαν νὰ κλαῖνε, σὰν παιδιά. Ἔπειτα ἀγκαλιάσθηκαν. Ὁ Μπέρτολδ εἶπε :

—Τώρα πειὰ δὲν ντρέπεται ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον...ὅπως στὸ σπίτι τῶν γονέων μας. Αὐτὸ εἶνε ἤδη μία νίκη !

—Ὅλο αὐτὸ δὲν τὸ ἐζήσαμε κατὰ τὴν παιδική μας ἡλικία ; εἶπεν ἡ ἀδελφή.

—Μέσα σὲ ὄνειρο, εἶπε ἐκεῖνος. Νὰ ὑπάρχῃ τάχα ἀκόμη ὁ μπάγκος στὸν κῆπο;

—Θυμᾶσαι; εἶπε ἡ ἀδελφή. Σ' ἐκεῖνο τὸ μπάγκο ἐσὺ μοῦ διάβαζες τὸ παραμῦθι τοῦ γίγαντα μὲ τὰ κόκκινα παπούτσια...Τί φόβο ποὺ εἶχα τότε! Καὶ τώρα, συχνὰ, ὅταν δὲν ξέρω ποὺ θὰ τελειώσω, σκέπτομαι ὅτι φόρεσα τὰ κόκκινα παπούτσια τοῦ παραμυθιοῦ, τὰ κόκκινα παπούτσια ποὺ ἐξακολουθοῦν νὰ χορεύουν. Εἴτε θέλομε, εἴτε ὄχι, θὰ ἐξακολοιθήσομε νὰ χορεύωμε, αἰώνια, ἀκατάπαυστα, σὰν καταραμένοι....

ΕΡΡΙΚΟΣ ΜΑΝ

ΜΙΑ ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑΣ

Ὁ μέγας Παστὲρ ἐμάλωσε μίαν ἡμέραν μὲ τὸν Πὼλ Κασσανιὰκ, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔστειλε μάρτυρας διὰ μονομαχίαν. Ὁ Παστὲρ ἐδέχθη τοὺς μάρτυρας εἰς τὸ ἐργαστήριόν του ἐν μέσῳ μυριάδων ἀγγείων μὲ μικρόβια. Ἐπῆρε ψυχραίμως δύο λουκάνικα, τὰ ὁποῖα εἶχε ἐκεῖ μπροστά του ἑτοιμάσει καὶ τοὺς εἶπε :

—Ἐγὼ θὰ ὁρίσω τὰ ὅπλα τῆς μονομαχίας: Πολὺ καλά. Τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ λουκάνικα εἶνε γεμᾶτο θανατηφόρα μικρόβια, καὶ τὸ ἄλλο εἶνε γεμάτο ἀπὸ ἀκίνδυνα μικρόβια. Λοιπόν, ἰδοὺ τὰ ὅπλα : Ἂς διαλέξῃ ὁ κ. Κασσανιὰκ τὸ ἕνα λουκάνικο, καὶ ἐγὼ θὰ φάω τὸ ἄλλο.

Ὅταν ἤκουσεν ὁ Κασσανιὰκ τὴν ἀπάντησιν ἐγέλασε μὲ ὅλην τὴν καρδιάν του καὶ συνεφιλιώθη μὲ τὸν διάσημον ἐπιστήμονα.

ΣΤΟ ΘΡΟ.....

Στὸ θρὸ τοῦ ἀπόσπερνου ὄνειρου
μιὰ ἐλεγεία ἐθρύλει
Κάποιοι ἀσυνήθιστοι ρυθμοὶ
ἐτάραξαν τὸ δεῖλι.

❁

Ὀρχιοῦνταν λάγνα οἱ Σάτυροι
σ' ἀρχαῖα χλόη πλούσια
ἐνῷ αὔλει ὁ Πὰν ὁ ρεμβαστὴς
σὲ κρήνην αἰρεθούσια.

❁

Ρόδα τρυγόντας δυσμικὰ
Νύφες ἀναμαλλιᾶρες
Θρηνοῦσαν τὸν Ὑάκυνθο
Μὲ νηραντὲς κιθάρες.

❁

Ἐρίγει ὁ Ἄλσινος ρυθμὸς
στὸ θρὸ τῆς ἀρχαίας χλόης
Στὰ ναρκισιακὰ νερὰ
βασίλευεν ὁ Γόης

❁

Τὴ λιτανεία τῶν ἀνθῶν
ἔρμη ψυχὴ παράτα
Πῆρες τὰ μάτια κι' ἔφυγες
πρὸς τὴν ἀρχαία στράτα.

❁

Καὶ στῶν θλιμμένων τὴν Κερὰ
ἀνάδεις τὸ καντῆλι
Στὸ θρὸ τοῦ ἀπόσπερνου ὄνειρου
Μιὰ ἐλεγεία ἐθρύλει.

Ι. ΠΟΡΦΥΡΟΓΕΝΗΤΟΣ

ΑΝΑΙΔΕΙΑ ΡΑΠΤΟΥ

—Ἤλθα νὰ μοῦ ἐξοφλήσετε ἐπὶ τέλους τὸ κουστοῦμι ποὺ σᾶς ἔρραψα προπολεμικῶς.

—Εἶσθε πολὺ ἀναιδὴς φίλε μου. Ζητᾶτε νὰ σᾶς ἐξοφλήσω ἕνα κοστοῦμι ποὺ δὲν εἶναι πλέον τῆς μόδας !

ΑΙ ΑΠΑΙΤΗΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΛΟΥΣΙΩΝ

ΑΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΑΙ ΜΙΑΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΔΟΣ ΣΥΖΥΓΟΥ

Αἱ ἀμερικανικαὶ ἐφημερίδες, σχολιάζουν ποικιλλοτρόπως τὸ διαζύγιον τοῦ ἠθοποιοῦ τοῦ ἐλαφροῦ θεάτρου Τζὼν Ἄστορ μετὰ τῆς συζύγου του, ἐξ αἰτίας μερικῶν φιλιῶν τοῦ ἐν λόγῳ ἠθοποιοῦ μὲ τὴν ὡραίαν πρωταγωνίστριαν τοῦ θεάτρου ὅπου ἔπαιζε, τὴν Ἀνντα Σταίης.

Ὁ Τζὼν Ἄστορ, φημίζεται διὰ τὴν ὡραιότητά του καὶ τὴν ἐξαιρετικὴν ἠθοποιίαν του, προσόντα τὰ ὁποῖα συνεκίνησαν τὰς καρδίας πολλῶν θηλέων ποὺ τοῦ προσέφεραν τὴν καρδίαν των. Ἀπὸ τὰς γυναῖκας αὐτάς, ὁ Τζὼν Ἄστορ ἐπροτίμησε μίαν μελαγχροινὴν Ἀμερικανίδα, τῆς ὁποίας ἡ ὡραιότης συνηγωνίζετο μὲ τὴν ἀρκετὰ σεβαστὴν περιουσίαν της.

Ὁ Ἄστορ, μόλις ἐνυμφεύθη, τὴν ἐλκετκὴν τῆς καρδιᾶς του, ἠθέλησε νὰ παραιτηθῇ ἀπὸ τὸ θέατρον, ἀφοῦ τὰ ἑκατομμύρια τῆς συζύγου του ἦσαν ἀρκετὰ γιὰ νὰ τοῦ ἐξασφαλίσουν μίαν ἀμέριμνον καὶ πολυτελῆ ζωήν.

Ἀλλὰ ἡ σύζυγός του τοῦ ἔκοψεν ἀμέσως τὸν ὄῆχα δηλώσασα εἰς αὐτὸν ὅτι ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ θὰ τοῦ ἐπέτρεπε νὰ ἀφίσῃ τὴν σκηνήν, ὅπου ἤθελε νὰ τὸν θαυμάζῃ.

Φαίνεται ὅμως ἡ πλουσία Ἀμερικανὶς εἶχε πολλὲς ἰδιοτροπίες ποὺ ἔεσπεῦσαν εἰς βάρος τοῦ ὡραίου συζύγου της, ὁ ὁποῖος ὅμως δὲν εἶχε σκοπὸν νὰ ἀφίσῃ τὰ ἑκατομμύρια.

Ἡ σύζυγός του, ἐπήγαινε κάθε ὀράδυ εἰς τὴν παράστασιν, καὶ παρηκολούθει τὸν σύζυγόν της παίζοντα. Τελευταίως, εἰς τὸ θέατρον ἀνεβιβάσθη μία αἰσθηματικὴ ὀπερέττα, εἰς τὴν ὁποίαν πρωταγωνιστοῦσε ὁ σύζυγός της μὲ μίαν νέαν καὶ ὡραίαν ἠθοποιόν. Ἡ σύζυγος τοῦ Ἄστορ, παρετήρησε μετὰ φρίκης, ἀπὸ τὸ θεωρεῖον της ὅτι ὁ ὡραῖος ἠθοποιὸς παρέτεινεν ἐπὶ πολὺ τὰς ἐρωτικὰς περιπτύξεις μὲ τὴν πρωταγωνίστριαν καὶ οἱ μεταξύ των ἀσπασμοὶ κάθε ἄλλο παρὰ προσποιητοὶ ἦσαν. Τοῦτο συνέβαινεν ἐπὶ ὀρκετὰς ἑσπέρας.

Τέλος, ἡ πλουσία ἀμερικανὶς, ἀπεφάσισε νὰ λάβῃ σοβαρὰ μέτρα διὰ νὰ προστατεύσῃ τὸ συζυγικόν της μέτωπον, ἀπήτησε δὲ ἀπὸ τὸν σύζυγόν της νὰ μὴ ξαναφιλήσῃ τὴν πρωταγωνίστριαν ἐπὶ σκηνῆς. Ὁ Τζὼν Ἄστορ ἠρνήθη κατηγορηματικῶς νὰ ὑποταχθῇ εἰς τὴν συζυγικὴν διαταγὴν, διότι φαίνεται ἦτο τσιμπημένος μὲ τὴν πρωταγωνίστριαν, μεθ' ἧς ἐσυνέχιζε τὰς περιπτύξεις καὶ μετὰ τὴν παράστασιν ὡς ἐκ τούτου δὲ ἡ ἑκατομμυριοῦχος ἀμερικανὶς ὑπέβαλεν αἴτησιν διαζυγίου εἰς τὰ ἀμερικανικὰ δικαστήρια, ἡ ὁποία καὶ θὰ ἐκδικασθῇ ἐντὸς τοῦ Μαΐου.

ΠΩΣ ΑΠΕΘΑΝΕΝ Ο ΑΒΒΑΣ ΤΕΡΑΣΣΟΝ

Ὁ ἀββᾶς Τερασσὸν εἶχε καλέσει τὸν Φοντενὲλ εἰς δεῖπνον.

Ὁ μὲν ἀββᾶς ἔτρωγε σπαράγγια μὲ τὸ βούτυρο, ὁ δὲ Φοντενὲλ μὲ τὸ λάδι. Διὰ νὰ συμφωνήσουν, ὁ ἀββᾶς διέταξε τὴν ὑπηρέτριάν του νὰ κάμῃ μισὰ μὲ λάδι καὶ μισὰ μὲ βούτυρο. Ἀλλὰ κατὰ τὸ διάστημα ποὺ ἑτοιμάζετο τὸ γεῦμα, μία ἀποπληξία ἔθεσε τέρμα εἰς τὴν ζωὴν τοῦ ἀββᾶ. Ὁ Φοντενὲλ τὸν ἐπλησίασεν, εἶδε ὅτι ἦτο πεθαμένος, ἔτρεξε εἰς τὴν κουζίναν καὶ εἶπε εἰς τὴν μαγείρισσαν:

—Κάμε ὅλα τὰ σπαράγγια μὲ λάδι !

Αὐτὸς ἦτο ὁ ἐπικήδειος τοῦ φίλου του!

ΠΑΡΙΣΙΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Τοῦ ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΤΗΣ ΟΔΟΥ ΜΠΕΛ ΦΕΪΓ

Τὸ παράθυρο τοῦ δωματίου μου βλέπει στὴν ὁδὸν Μπὲλ Φέϊγ. Κατοικῶ στὸ πέμπτον πάτωμα ἑνὸς μεγάρου ἀπέναντι τοῦ ὁποίου βρίσκεται ἕνα ἄλλο κτίριον ὅμοιον μὲ τὸ δικό μου, ποῦ κατοικεῖται ἀπὸ τὴ ὑπήγειον ὡς τὴν σοφίτα ἀπὸ ἀστικὲς οἰκογένειες. Χθὲς βράδυ κατὰ τὰς 9 εἶχα πλησιάσει τὸ παράθυρο. Τὴν προσοχήν μου ἕλκυσε ἡ γειτόνισα μου, μία χαριτωμένη ἄγνωστη ποῦ κατοικεῖ στὸ 4ον πάτωμα τοῦ ἀντικρυνοῦ σπιτιοῦ.

Αὐτὴ λοιπὸν ἡ μελαχροινὴ κυρία—τῆς ὁποίας ἀγνοῶ τὸ ὄνομα, τὴν ἐθνικότητα καὶ τὴν κοινωνικήν της θέσιν—ἦτο καθισμένη μπρὸς στὸν καθρέπτη της καὶ τελείωνε τὴν τουαλέτταν της.

Σηκώθηκε ξάφνα. Ἤλθε στὸ παράθυρο γιὰ νὰ ἰδῇ ἕνα ταξὶ ποῦ σταμάτησε στὸ ἀντικρυνὸ σπίτι. Ἀπογοητευμένη ξαναγύρισε μέσα. Ἦταν φανερὸ, ὅτι περίμενε κάποιον.

Ἔσιαξε γιὰ δεκάτη φορὰ τὰ μαλλιά της στὸν καθρέπτη, ὅταν ἕνα ταξὶ σταμάτησε ἐπὶ τέλους κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρά της. Ἕνας ἄνδρας κατέβηκε. Βιαστικὰ ἔρριξε μιὰ τελευταία ματιά γύρω της γιὰ νὰ ἰδῇ ἂν ἦσαν ὅλα ἐν τάξει κι' ἔτρεξε νὰ τὸν προϋπαντήσῃ. Τώρα θὰ ἄρχιζε τὸ ἐνδιαφέρον.

Εἶχα ἀποφασίσει νὰ παρακολουθήσω ὅλας τὰς περιπετείας αὐτοῦ τοῦ ραντεβοῦ, πῆρα ἕνα φωτεϊγ καὶ κάθησα μπρὸς στὸ παράθυρό μου, ἀόρατος μέσα στὴν σκοτεινιὰ τῆς νύκτας. Πέρασαν πέντε λεπτά. Φανταζόμουν τὴν ἄφιξιν τοῦ ἀγαπημένου, ἀγκαλιάσματα στὸ χῶλλ, κανένα βιαστικὸ φιλί, καὶ περίμενα νὰ τοὺς δῶ νὰ μπαίνουν ἀγκαλιασμένοι.

Ἤλθαν πραγματικῶς. Ἀλλ' ὁ ἄνδρας μπῆκε πρῶτος μ' ἕνα ἀπότομο ὕφος μὲ τοὺς γρόνθους σφιγμένους, μὲ μιὰ τρομερὴ ἔκφρασι θυμοῦ στὸ πρόσωπον. Ἡ κυρία τὸν ἀκολουθοῦσε, νευρική, τείνοντας τὰ χέρια καὶ παρακαλῶντας. Ὁ ἄνδρας περπατοῦσε μέσα στὸ δωμάτιον σὰν μιὰ ἀρκοῦδα μέσα στὸ λάκκο της. Δὲν ἄκουγα τίποτε, γιατὶ εἶχε κλείσει τὸ παράθυρο, ἔβλεπα ὅμως τὰ χείλη τῆς γυναικὸς ποῦ κουνιοῦνταν. Ἡ ἀπότομες κινήσεις της ἔδειχναν τὴν σύγχισίν της. Ὁ ἄνδρας στάθηκε ξαφνικὰ καὶ τὴν κύταζε κι' ὕστερα ἔδωσε μιὰ κλωτσιὰ στὸ τραπεζάκι καὶ σκόρπισε στὸ πάτωμα ὅλα τὰ χρειώδη τοῦ καπνίσματος, ποὺ εἶχε ἑτοιμάσει ἐκείνη μὲ τόσην ἀγάπη καὶ προσοχή.

Σήκωσε τὰ χέρια του στὸ γτιβάνι κι' ἄρχισε νὰ φωνάζῃ δυνατά. Ἄκουσα τὸν τόνο τῆς φωνῆς του, χωρὶς νὰ διακρίνω τὰς λέξεις. Ἡ σκηνὴ γίνεται ποιὸ τραγική. Ἡ ταραχὴ ἐκεινῆς ηὐξανε.

Ἐκεῖνος ἔσκυψε ἐπάνω της, τὴν ἅρπαξε ἀπὸ τὰ χέρια καὶ προσπαθοῦσε νὰ τὴν στραγγαλίσῃ. Ἔπεσαν κι' οἱ δυὸ στὸ πάτωμα. Ἦταν μιὰ ἀγρία πάλη. Ἑτοιμαζόμην ν' ἀνοίξω τὸ παράθυρο μου, γιατὶ δὲν μποροῦσα νὰ βλέπω αὐτὸ τὸ κτῆνος νὰ δέρνῃ μιὰ γυναῖκα., ἔψαχνα νὰ εὕρω κανένα βαρὺ ἀντικείμενο νὰ πετάξω στὸ παράθυρό τους γιὰ νὰ διακόψω τὴν θηριωδεία του, ὅταν ὁ καυγὰς ἔπαυσε.

Ἡ κυρία εἶχε κατορθώσει νὰ ἐλευθερωθῇ κι' ἔφυγε ἀπὸ μιὰ πόρτα στ' ἀριστερά. Κι' ἐκεῖνος εἶχε σηκωθῇ ἐπίσης. Διόρθωσε τὴν γραβάτα του, τὰ μαλλιά του καὶ βγῆκε ἀπὸ ἄλλην πόρτα.

Τὸ θέαμα εἶχε τελειώσει... Ἔτσι τοὐλάχιστον φανταζόμην, γιατὶ τὸν εἶδα νὰ φωνάζῃ ἑνα ταξὶ καὶ θὰ ἔφευγε πρὸς ἄγνωστον διεύθυνσιν. Ὅσο γιὰ τὴν κυρία, θὰ ἔκλαιε φαίνεται σὲ κανένα ἄλλο δωμάτιον, τοῦ ὁποίου τὰ παράθυρα ἦσαν κλειστά.

Ἔμεινα πολὺ ὥρα ἐκεῖ,καθισμένος στὸ

σκοτάδι.Διασκέδαζα κάμνοντας διαφόρους ὑπεθέσεις. Ἕνας καυγᾶς ἐρωτευμένων, φαίνεται. Μιὰ σκηνὴ ζηλοτυπίας, ἐκεῖνος παραφέρθηκε καὶ ἔφυγε θυμωμένος.... Αὔριο ὅμως θὰ ἐπιστρέψει ἐξάπαντος. Ὁ καιρὸς, αὐτὸς ὁ μεγάλος γιατρὸς τῶν πληγωμένων ψυχῶν, θὰ κάμει τὸ ἔργον του... Θὰ παραστῶ στὴν συμφιλίωσίν των.... Θὰ εἶναι ὡραῖον.

. . . . . .

Τὴν ἐπομένην τὸ πρωΐ, ἡ Μαρὶ Ἀντουανὲτ ἡ καμαριέρα μου, μοῦ ἔφερε τὸ πρόγευμά μου. Μιὰ σαλάτα ἀγγουράκια, μιὰ γαλέττα ἀπὸ ἀραβόσιτο καὶ ἕνα φλιτζάνι τίλιο, μ' ἕνα ποτῆρι κονιάκ. Μαζὺ μ' αὐτὰ μοῦ εἶχε καὶ τὴν ἐφημερίδα μου.

Ἡ Μαρὶ Ἀντουανὲτ μοῦ εἶπε μὲ μιὰ κλαμμένη φωνή.

— Ὁ κύριος δὲν ἐδιάβασε ἀκόμη.... στὴν ἐφημερίδα;

—Τί πρᾶγμα ;

—Τὸ ἀντικρυνὸ δρᾶμα...

Κι' ἡ Μαρὶ Ἀντουανὲτ μοῦ ἔδειξε μὲ τὸ δάκτυλο της αὐτὴν τὴν παράγραφον.

«Τὰ θύματα τοῦ ἔρωτος

Ἡ ὁδὸς Μπὲλ Φέϊγ ἦτο χθὲς τὸ θράδυ τὸ θέατρον μιᾶς νέας αἰσθηματικῆς τραγῳδίας. Ἡ Δὶς Μιρέϊγ Χ..., ἡ ὁποία κατοικεῖ εἰς τὸν ἀριθμὸν 177 αὐτῆς τῆς ὁδοῦ αὐτοκτόνησε κατὰ τὰς 11 τὸ βράδυ, μὲ μιὰ σφαίρα περισφῆφου εἰς τὴν καρδιά. Τὸ ἀπεγνωσμένον τοῦτο διάθημα ἀποδίδεται εἰς λόγους αἰσθηματικούς. Ἐπελήφθη ἀνακρίσεων ὁ διευθυντὴς τοῦ τμήματος ἀσφαλείας τῆς περιοχῆς».

Αὐτὸς ὁ ἐπίλογος ἑνὸς δράματος, τοῦ ὁποίου ὑπῆρξα ἀκούσιος μάρτυς, μοῦ ἔκοψε τὴν ὄρεξιν. Ἔδωσα τὸ κονιάκ μου στὴν Μαρὶ Ἀντουανέτ, γιὰ νὰ τὴν συνεφέρω ἀπὸ τὴν συγκίνησιν καὶ τὸ ἄδειασε εὐθύς.

Ἐνῷ ντυνόμουν συλλογιζόμουν τὴν μελαχροινὴ κυρία, ποῦ δὲν θὰ τὴν ξαναβλέπα πλέον. Μοῦ φαινόταν σὰν νὰ ἔχασα μία ἀγαπημένη φίλη, καὶ ἡ ἔλλειψις της θὰ μοῦ κόστιζε πολύ.

Ὥρα ὁλόκληρη ἐσκεπτόμουν μὲ τὰ μάγουλα σαπουνισμένα καὶ τὸ ξυράφι στὸ χέρι, τὴν ματαιότητα τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, ὅταν μπαίνει βιαστικὰ ἡ Μαρὶ Ἀντουανὲτ στὴ κάμαρά μου.

—Κύριε, κύριε, φωνάζει χωρὶς νὰ μπορεῖ νὰ πάρῃ ἀναπνοή. ἔρχομαι ἀπὸ τὸ 177... Ρώτησα πληροφορίας ἀπὸ τὴν θυρωρό... Εἶναι ὅλα σωστά... Ἡ Δὶς Μιρέϊγ Χακαμπάκα αὐτοκτόνησε χθὲς τὸ βράδυ.

—Εἶναι ἡ ἔνοικος τοῦ τετάρτου πατώματος, δὲν εἶναι ἔτσι ; Μία κυρία μελαχροινὴ μὲ μακρυὰ μαλλιά.

—Μὰ ὄχι, κύριε... Ἡ Δὶς Μιρέϊγ εἶναι ἡ ντυντὰ τῶν ἐνοικιαστῶν τοῦ πρώτου πατώματος. Αὐτοκτόνησε στὸ δωμάτιό της στὸ ἕκτο πάτωμα... Ἂν θέλῃ ὁ κύριος νὰ ρίξῃ μιὰ ματιά.... Ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς συνοικίας εἶναι μαζωμένοι μπρὸς στὸ θυρωρεῖο.

Πέρασα στὸ δωμάτιόν μου κι' ἔσκυψα νὰ δῶ. Ὅλες οἱ γυναικοῦλες τῆς γειτονειᾶς συζητοῦσαν μὲ πολλὲς χειρονομίες. Ἑτοιμαζόμην νὰ τραβηχθῶ, ὅταν εἶδα ἕνα θαυμάσιο κίτρινο αὐτοκίνητο νὰ σταματᾷ στὴν ἀντικρυνὴ πόρτα. Ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ μελαχροινὴ κυρία τοῦ τετάρτου πατώματος ντυμένη πολὺ κομψὰ μ' ἕνα μπὲζ ταγιὲρ, ἔβγαινε βιαστικὰ ἀπὸ τὸ σπίτι της. Ἕνας κομψὸς μεσῆλιξ κύριος κατέθηκε ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητον, τῆς φίλησε τὸ χέρι, τὴν βοήθησε ν' ἀνεθῇ στ' ἁμάξι καὶ ξεκίνησαν μὲ κατεύθυνσιν πρὸς τὴν λεωφόρο Βίκτωρος Οὐγκώ.

Πῆγα στὸ ἄλλο δωμάτιο γιὰ νὰ συνεχίσω τὴν τουαλέττα μου. Ἡ Μαρὶ Ἀντουανὲτ μὲ ἀκολούθησε μισοκλαίοντας.

—Δὲν εἶναι λυπηρὸν πρᾶγμα, κύριε, νὰ πεθαίνει κανεὶς τόσον νέος;

—Μπά! ἀπήντησα, αὐτὴ εἶν' ἡ ζωή.

Κατὰ βάθος ἤμουν πολὺ ἀπογοητευμένος.

MAURICE DECOBRA

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

Η ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΕΝΟΣ ΦΙΛΕΛΛΗΝΟΣ

Ὁ ὡραῖος Σουηδὸς εὐπατρίδης, ποὺ ἀπέθανεν ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος.—Αἱ ἐρωτικαί του περιπέτειαι μὲ τὰς κυρίας τῆς ἀριστοκρατίας.—Πῶς ἐγλύτωσεν ἀπὸ τὸν θάνατον δύο φοράς.—Ἡ ἐρωμένη του καὶ ὁ σύζυγός της.—Αἱ ἀνδραγαθίαι του καὶ ὁ θανατός του μετὰ τὴν μάχην τοῦ Ἄργους.

Κατὰ τοὺς μακροὺς ἀγῶνας μεταξὺ Τούρκων καὶ Βενετῶν, διαμφισβητούντων τὴν κυριαρχίαν τῆς Μεσογείου, ἡ Ἑλλὰς ἦτο θέατρον αἱματηρῶν μαχῶν. Εἴτε ὑπὸ τοὺς Τούρκους, εἴτε ὑπὸ τοὺς Βενετοὺς, οἱ ἄτυχεῖς Ἕλληνες ὑφίσταντο τὰ πάνδεινα. Κατὰ τὸν πόλεμον, ἰδίως τοῦ Μοροζίνη ἐναντίον τῶν Τούρκων τὰ δεινὰ τῶν Ἑλλήνων ὑπῆρξαν ἀπερίγραπτα. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην κατεστράφη καὶ ὁ Παρθενὼν καὶ οἱ κάτοικοι τῶν Ἀθηνῶν ἠναγκάσθησαν νὰ ἐκπατρισθοῦν διὰ νὰ μὴ σφαγοῦν ὅλοι ἀπὸ τοὺς Τούρκους.

Ὁ μεταξὺ Τούρκων καὶ Βενετῶν ἀγὼν ἦτο ἄγριος. Οἱ Ἕλληνες φυσικὰ ἦσαν μὲ τὸ μέρος τῶν Βενετῶν, ὅταν δὲ τέλος ὁ Βενετικὸς στρατὸς ἠναγκάσθη νὰ ἀποσυρθῇ, οἱ Τοῦρκοι ἐκδικούμενοι ἔσφαζον τοὺς Ἕλληνας.

Κατὰ τὴν ἐκστρατείαν τοῦ Μοροζίνη, τοῦ ἐπωνομασθέντος Πελοποννησιακοῦ, τὴν ἀρχηγίαν τοῦ κατὰ ξηρὰν στρατοῦ εἶχεν ὁ Σουηδὸς στρατηγὸς Ὄθων Γουλιέλμος κόμης τοῦ Καίνιξμαρκ. Μαζύ του εἶχε καὶ τὸν ἀνεψιόν του, διακεκριμένον πολεμιστὴν, διακοιβέντα εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ ἥρωα ἑνὸς ἐρωτικοῦ δράματος, τὸ ὁποῖον θὰ μᾶς ἀπασχολήσῃ ἰδιαιτέρως. Ὁ νέος Κάρολος Ἰωάννης Καίνιξμαρκ ἠκολούθησε τὸν θεῖόν του καὶ ἔλαβε μέρος εἰς ὅλας τὰς μάχας διακριθεὶς κατὰ τὰς αἱματηρὰς μάχας τῆς Κορώνης, Μεθώνης καὶ Ναυπλίου. Μετὰ τὴν μάχην τοῦ Ἄργους, εἰς τὴν ὁποίαν ἔλαβε ἐξαιρετικὸν μέρος, ὁ Κάρολος Καίνιξμαρκ προσεβλήθη ἀπὸ πανώλην, τὴν μάστιγα τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, καὶ ἀπέθανε εἰς τὸ στρατόπεδον τὴν 26 Αὐγούστου 1686. Ὁ ἱστορικὸς Χάμμερ λέγει, ὅτι ἐφονεύθη κατὰ τὴν μάχην, ἀλλ' ὁ Λοκατέλλη, ὁ ἐπίσημος Βενετὸς ἱστορικὸς, τὸν ὁποῖον ὁ Μοροζίνης εἶχε πάρει μαζύ του διὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὴν ἐκστρατείαν καὶ γράψῃ τὴν ἱστορίαν αὐτῆς, λέγει ὅτι ἀπέθανεν ἀπὸ πανώλην μετὰ τὴν μάχην. Καὶ ἀναμφιβόλως ἡ τελευταία γνώμη εἶνε ἡ ὀρθή.

Ἂς ἰδωμεν τώρα ποῖος ἦτο ὁ νεαρὸς οὗτος Σουηδὸς ἱππότης, ὁ ὁποῖος ἐθυσίασε τὴν ζωήν του ὑπὲρ τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Ἑλλάδος.

❁

Ἡ οἰκογένεια τῶν Καίνιξμαρκ ἔδωσε πολλοὺς πολεμιστὰς. Οἱ γόνοι τῆς ἀριστοκρατικῆς ταύτης Σουηδικῆς οἰκογενείας ἦσαν καθ' ὅλην τὴν Εὐρώπην φημισμένοι διὰ τὴν ἀνδρείαν καὶ τὴν στρατιωτικὴν ἱκανότητά των.

Ὁ Κάρολος Ἰωάννης ἐγεννήθη εἰς τὴν Νίρνιπουργκ τὸ 1659. Ἀφοῦ ἐσπούδασε, κατελήφθη ἀπὸ τὴν μανίαν τῶν περιπετειῶν καὶ ἤρχισε περιερχόμενος τὴν Εὐρώπην. Ἡ κόμησσα ντ' Ὠλναῖ, ἡ ὁποία τὸν ἐγνώρισε τὸν περιγράφει ὡς ἑξῆς :

«Πολὺς λόγος ἐγίνετο τότε δι' ἕνα νέον Σουηδὸν, ὡραῖον, πλούσιον, γενναῖον. Τὸν ἐγνώρισα. Κοντὸς ἀλλὰ χαριτωμένος, εἶχε σγουρὰ μαλλιὰ, τὰ ὁποῖα ἔπιπτον ἕως τὸ στῆθος. Στόμα ὡραῖον, δόντια θαυμάσια. Ἀτυχῶς εἶχε εἰς τὸ πρόσωπον στίγματα ἀπὸ εὐλογίαν. Ἀλλὰ πόσοι εἰς τὴν Εὐρώπην δὲν φέρουν τὰ στίγματα τῆς φοβερᾶς νόσου; Τὸν εἶδα εἰς μίαν ταυρομαχίαν νὰ ἐπιτίθεται κατὰ ἑνὸς ταύρου. Καὶ μίαν στιγμὴν ἐφάνη ὅτι ὁ ταῦρος θὰ τὸν ἐσκότωνε, ἀλλ' ἐκεῖνος ἐγύρισε καὶ μὲ τόλμην καταπληκτικὴν κατέφερε θανάσιμον τραῦμα κατὰ τοῦ ζώου. Κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ κινδύνου, μία ὡραία κυρία ἔσεισε ἀπὸ τὸ θεωρεῖον της τὸ μανδῆλι της πρὸς τὸν νεαρὸν ἱππότην διὰ νὰ τὸν ἐνθαρρύνῃ. Ὅταν λοιπὸν ὁ ταυρομάχος ἐσκότωσε τὸν ταῦρον ἐβούτησε τὸ σπαθί του εἰς τὸ αἷμα, ἐπλησίασε εἰς τὸ θεωρεῖον τῆς ὡραίας κυρίας καὶ ἐφίλησε τὸ σπαθί του ὑποκλινόμενος. Ἔπειτα ἐλιποθύμησε ἀπὸ τὸ αἷμα ποὺ ἔτρεχε ἀπὸ τὰς πληγάς του.»

Ὁ Θωμᾶς Θέν, τὴν σύζυγον τοῦ ὁποίου ἐρωτεύθη ὁ νεαρὸς Σουηδὸς ἱππότης

Γύρω ἀπὸ τὸν Κάρολον ἐδημιουργήθη μία παράδοσις, ἡ ὁποία τὸν ἔκαμε ἥρωα μυθικὸν πλέον. Αἱ γυναῖκες ἐπεδίωκον τὸν ἔρωτά του καὶ ὅταν οἱ πόλεμοι τοῦ ἄφηναν καιρὸν τὸν κατέκτων οἱ ἔρωτες.

❁

Κατὰ τὰ μέσα τοῦ 17ου αἰῶνος δὲν ὑπῆρχεν εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἄνθρωπος λαοφιλέστερος ἀπὸ τὸν Θωμᾶν Θύν. Προερχόμενος ἀπὸ τὸν λαόν, εἶχε πλουτίσει καὶ κατώρθωσε νὰ εἶνε ἀγαπητὸς ἀπὸ τὸν λαὸν καὶ τοὺς ἀριστοκράτας ταὐτοχρόνως.

Ὅταν ὁ λαὸς ἐζήτει ἐλευθερίας ἀπὸ τὸν βασιλέα Κάρολον, ἔστειλε πρὸς αὐτὸν τὸν Θύν. Ἀλλ' ὁ ἀνότητος βασιλεὺς τοῦ ἀπήντησε: «Κύριε Θύν, αἱ ὑποθέσεις τοῦ Κράτους δὲν εἶνε γιὰ τὰ δόντια ἑνὸς ἀνθρώπου τοῦ λαοῦ. Ἀντὶ νὰ σκοτίζεσαι μὲ τέτοιες δουλειές, καλλίτερα νὰ κυττάζεις τὸ μαγαζί σου!»

Ἔπειτα ἀπὸ τέτοιαν ψυχρολουσίαν ὁ Θὺν ἔφυγε καὶ ἔγινε ἕνας ἀπὸ τοὺς μανιωδεστέρους συνεργάτας τοῦ Κρόμβελ, ὁ ὁποῖος ἐξεθρόνισε τὸν βασιλέα.

Ὁ Θὺν δὲν ἦτο τυχερὸς εἰς τὸν γάμον του. Ἔπῆρε ὡς σύζυγον τὴν Ἐλισσάβετ τῆς Νορθουμβερλανδίας, ἀριστοκράτισσαν ἀγέρωχον, ἐλκυσθεῖσαν σφοδρῶς ἀπὸ τὸν μέγιν πλοῦτον του. Ἀλλ' ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγον καιρὸν ἡ συζυγία τῶν δύο τόσον ἀντιθέτων ὄντων ἀπεδείχθη ἀδύνατος. Καὶ οἱ κύκλοι τῶν σαλονιῶν ἀφηγοῦντο διάφορα σκάνδαλα καὶ περιπετείας τῶν ὁποίων ἡρωΐς ἦτο ἡ σύζυγος τοῦ Θύν.

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἔφθασεν εἰς τὸ Λονδῖνον ὁ κόμης Κάρολος Ἰωάννης Καίνιξμαρκ ὁ ὁποῖος ἤρχισε θριαμβευτικὰς κατακτήσεις. Ἡ κυρία Θὺν δὲν ἐβράδυνε νὰ τὸν γνωρίσῃ καὶ τὸν κάμῃ ἐραστήν της.

Φωλεὰ τῶν ἐρώτων των ἐχρησίμευε ἕνα ἐξοχικὸ σπιτάκι εἰς τὰ περίχωρα τοῦ Λονδίνου. κρυμμένο μέσα εἰς τὴν πρασινάδα. Μακρὰν ἀπὸ τὸν θόρυβον τοῦ κόσμου, ὁ ὡραῖος κόμης μετέβαινε ἐκεῖ ὅπου τὸν ἀνέμενε ἡ ὡραία φίλη του. Ἀλλ' ὑπῆρχον ἴσως ἀντίζηλοι αἱ ὁποῖαι δὲν συνεχώρουν εἰς τὴν κυρίαν Θὺν, ὅτι ἔκλεψε τὸν ἐραστήν των. Μία ἀπὸ αὐτὰς ἀνωνυμοβόλως ἔγραψε πρὸς τὸν σύζυγόν της, ἀποκαλύπτουσα τὴν ἐρωτικὴν φωλεάν των. Ὁ Θὺν δὲν ἐβράδυνε νὰ πεισθῇ μὲ τὰ μάτια του περὶ τῆς ἀληθείας τῶν καταγγελομένων. Θέλων νὰ ἀποφύγῃ τὰ σκάνδαλα, ἠρκέσθη νὰ ἐπιβάλλῃ εἰς τὸν κόμητα νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ Λονδῖνον εἰς δὲ τὴν σύζυγόν του νὰ κλεισθῇ ὁριστικῶς εἰς τὰ δωμάτιά της καὶ νὰ μὴ βγῇ ποτὲ ἀπὸ ἐκεῖ μέσα.

❁

Αἰφνιδίως ὅμως τὴν 12 Φεβρουαρίου 1682 ὁ Θωμᾶς Θὺν εὑρέθη νεκρός, δολοφονηθείς. Ἡ «Ἐφημερὶς τοῦ Λονδίνου» ἀφηγεῖται ὅτι ἐνῷ ἐπήγαινε μὲ τὸ ἁμάξι του, τρεῖς ἄνθρωποι τὸν ἐσταμάτησαν καὶ ὁ ἕνας ἐξ αὐτῶν μὲ πιστόλι τὸν ἐσκότωσε. Κανεὶς δὲν ἀνεγνώρισε τοὺς δολοφόνους. Ὁ δικαστὴς Βερέσμπυ ἀνέλαβε τὰς ἀνακρίσεις. Ἕνας ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτας τοῦ μεγάρου τοῦ Θὺν κατέθηκε, ὅτι ἐκεῖνο τὸ πρωὶ εἶδε ἕνα ἔκφρυπνον ἄνδρα νὰ ἀφιππεύῃ εἰς ἕνα σπίτι τοῦ Οὐεστμίνστερ. Ἡ ἀστυνομία ἐρευνήσασα ἐπληροφορήθη ὅτι εἰς τὸ σπίτι ἐκεῖνο κατώκει ἕνας καπετάνιος γερμανὸς ὀνομαζόμενος Βρὰτζ ὁ ὁποῖος πολλάκις εἶχε ἐκφρασθῆ ὑβριστικῶς ἐναντίον τού Θύν. Ἀπὸ τὴν ἡμέραν τοῦ ἐγκλήματος εἶχε ἐξαφανισθῆ. Ἔπειτα ἀπὸ πολλὰς ἐρεύνας ἀνευρέθη εἰς τὸ σπίτι τοῦ Σουηδοῦ ἰατροῦ. Συνελήφθη καὶ ἐφυλακίσθη. Εἰς τὴν αὐτὴν φυλακὴν ἔκλεισαν καὶ τοὺς δύο ἄλλους συνεργάτας του, συλληφθέντας ὀλίγον ἀργότερα. Ἀπὸ τὰς ἀνακρίσεις ἀπεκαλύφθη τέλος ὅτι οἱ τρεῖς ἐγκληματίαι ἦσαν ὄργανα τοῦ Κόμητος Καίνιξμαρκ.

Ὁ δικαστὴς ἀνεκοίνωσεν εἰς τὸν βασιλέα τὰ ἀποκαλυφθέντα καὶ ὁ Κάρολος Β' διέταξε τὴν σύλληψιν τοῦ κόμητος Καίνιξμαρκ. Τὴν ἰδίαν ἡμέραν ἡ «Ἐφημερὶς τοῦ Λονδίνου» ἐδημοσίευσε τὴν διαταγὴν τῆς συλλήψεως, προκηρύττουσα ἀμοιβὴν διακοσίων λιρῶν «εἰς ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος θὰ παρέδιδεν εἰς τὴν δικαιοσύνην τὸν ἔγκληματίαν».

Ὁ κόμης ὅμως εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ Λονδῖνον ὀλίγον μετὰ τὴν δολοφονίαν. Ἔκοψε τὰ ὡραῖα μαλιά του, ἐφόρεσε πτωχικὰ ροῦχα καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν παραλίαν τῆς Ἀγγλίας μὲ τὸν σκοπὸν νὰ ἐπιβιβασθῇ διὰ Γαλλίαν. Ἀλλ' ἡ ἀστυνομία τὸν ἀνεκάλυψε καὶ τὸν συνέλαβε εἰς τὸ Γκάβεσενδ.

Ἡ σύλληψίς του ἔγινε γνωστὴ καὶ τὰ πλήθη ἐζήτουν νὰ τοὺς τὸν παραδώσουν διὰ νὰ λυντσάρουν τὸν δολοφόνον τοῦ «φίλου τοῦ λαοῦ». Κατὰ τὴν ἀνάκρισιν ἐπέμεινε ὅτι δὲν τὸν ἐφόνευσεν ἐκεῖνος, ἀλλ' ὁ φίλος του, χωρὶς νὰ τοῦ δώσῃ ἐκεῖνος ἐντολήν. Ὁ δικαστὴς ἤθελε νὰ τὸν καταδικάσῃ, ἀλλ' ὁ βασιλεὺς Κάρολος Β' ὁ ὁποῖος ἐμίσει, ὡς εἴδομεν, τὸν Θύν, τοῦ εἶπεν ὅτι ἐπεθύμει νὰ ἀθωωθῇ. Μὲ τὸ μέρος του ἄλλως τε ἐτάχθη ὅλη ἡ ἀριστοκρατία, ἐνῷ ὁ λαὸς ἠπείλει ὅτι θὰ ἐπαναστατήσῃ ἂν δὲν καταδικασθῇ. Ἀλλὰ φυσικὰ ὑπερίσχυσεν ὁ βασιλεὺς καὶ ὁ κόμης ἠθωώθη.

Ἀπεναντίας οἱ τρεῖς αὐτουργοὶ κατεδικάσθησαν εἰς θάνατον. Σᾶς φαίνεται παράδοξον; Ἀλλὰ λησμονεῖτε λοιπὸν, ὅτι ἡ δικαιοσύνη ἐκείνην τὴν ἐποχὴν δὲν εἶχε καμμίαν ἰσχὺν ἐπὶ τῶν ἀριστοκρατῶν; Καὶ ἡ ἐκτέλεσις τῆς ποινῆς των ἔγινεν ἀμέσως. Ἡ ἀγχόνη ἐδέχθη τοὺς τρεῖς ἐνόχους, ἐνῷ ὁ πραγματικὸς ἔνοχος ἀνεχώρει ἀνενόχλητος διὰ τὴν Γαλλίαν !

❁

Ἔκτοτε ὁ κόμης δὲν εὕρεν ἡσυχίαν. Ἡ ἀνήσυχος καὶ τυχοδιωκτικὴ φύσις του τὸν ἔσυρε τώρα πλέον εἰς μεγαλειτέρας ἀπὸ πρὶν περιπετείας. Ἴσως ἡ τύψις τῆς συνειδήσεως ἐβάρυνε τὴν εὐγενῆ καὶ ἱπποτικὴν ψυχήν του. Διότι κατὰ βάθος ἦτο ἀγαθὸς καὶ ἂν ὠργάνωσε τὴν δολοφονίαν τοῦ Θύν, τὸ ἔκαμε διότι προσεβλήθη ἡ ἱπποτική του ἀξιοπρέπεια. Καὶ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὁ ἱπποτισμὸς ἔπαιζε μεγάλον ρόλον.

Ὁ κόμης Καίνιξμαρκ κατὰ τὸ 1683 μετέσχε τῆς περιφήμου μάχης τοῦ Καμπαί, ὅπου ἠνδραγάθησε καὶ ἐπληγώθη. Ὅταν μετὰ τρία ἔτη ὁ θεῖος του Ὄθων Καίνιξμαρκ προσεκλήθη ἀπὸ τὴν Βενετικὴν κυβέρνησιν νὰ ἀναλάβῃ τὴν διοίκησιν τοῦ κατὰ ξηρὰν στρατοῦ της εἰς τὴν ἐκστρατείαν κατὰ τῶν Τούρκων, ὁ νεαρὸς κόμης εὐχαρίστως ἠκολούθησε τὸν θεῖόν του. Γενναιόψυχος, τολμηρὸς μέχρι παραφορᾶς, ἐρρίπτετο μέσα εἰς τὸ πῦρ, ἀψηφῶν κάθε κίνδυνον. Εἰς τὰς μάχας τοῦ Ναυαρίνου καὶ τῆς Μεθώνης ἐθαυματούργησε. Καὶ εἰς τὴν μάχην τοῦ Ἄργους συνετέλεσε διὰ τῆς ἀνδρείας του νὰ κυριευθῇ ἀπὸ τοὺς Βενετοὺς ἡ πόλις. Ἀλλ' ἡ πανώλης ἀπέδεκάτιζε κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τὴν Πελοπόννησον. Καὶ μετὰ τὴν νίκην τοῦ Ἄργους, προσβληθεὶς ὑπὸ πανώλους ἀπέθανε τὴν 25 Αὐγούστου 1686. Κατὰ σύμπτωσιν τὴν αὐτὴν περίπου ἐποχὴν ἀπέθνησκε ἀπὸ μαρασμὸν εἰς τὸ Λονδῖνον, ἡ κυρία Θύν, ἐκείνη ποὺ τόσον τὸν ἠγάπησε.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙΡΟΦΥΛΑΣ

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΚΑΦΕΣ

Ὅταν ὁ Κονδυλάκης ἐπῆγε εἰς τὰ Χανιὰ μετὰ ἀπομάκρυνσιν ἀπὸ τῆς Κρήτης εἰκοσαετῆ περίπου, ἐξεπλάγη ἀκούσας ὅτι ὅλοι εἰς τὸ καφενεῖον ἦσαν καπετάνιοι : Θαμῶνες, καφετζῆς, ὑπηρέται, γκαρσόνια, ταμπῆς, ὅλοι ἦσαν καπετὰν—Μανωληὸς, καπετὰν-Λευτέρης, καπετὰν-Γιώργης, καπετὰν-Στυλιανὸς κλπ.

Ὁ Κονδυλάκης προσηγορεύθη ἀμέσως «Καπετὰν-Γιάννης», καὶ πρὸς τὸν καφετζῆ, καπετὰν-Μανώλη ἀπευθυνόμενος ὁ Κονδυλάκης εἶπε σοβαρότατα :

—Καπετὰν καφετζῆ, σὲ παρακαλῶ, ἕνα καπετὰν καφὲ καὶ μία καπετὰν καρέκλα.

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ

ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ

Τὸ πάθημα ἑνὸς ἀστυνομικοῦ σταθμάρχου ποὺ ἐλάτρευε πολὺ τὴς ἀριστοκρατίσες.—Ἡ ὑπερβολικὴ του αὐστηρότης πρὸς ἕνα ἰδιοκτήτην.—Πῶς τοῦ τὴν ἐσκάρωσαν δυὸ γυναῖκες.—Μιὰ ἐκδρομὴ εἰς τὸ Σούνιον καὶ μία σουρπρὶζ κατὰ τὴν ἐπιστροφήν.

Ὅπως καὶ ἄλλοτε ἀνέφερα ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς μαζὶ μὲ τοὺς τόσους καλοὺς καὶ ἔξυπνους ἀστυνομικοὺς ποὺ ἔχει νὰ παρουσιάσῃ ἡ ἀστυνομία τῶν πόλεων, ἔχει καὶ μερικοὺς κωμικοὺς τύπους, ποὺ ἔχουν παρεξηγήσει τὴν ἀποστολήν των.

Εἰς τὴν μερίδα τῶν τελευταίων ἀνήκει καὶ ὁ κ. Α., ἕνας πτωχὸς τῷ πνεύματι ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος, κατέχων τὸν βαθμὸν τοῦ ἀρχιφύλακος. Προαχθεὶς διὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους λόγους, ἐτοποθετήθη ὡς διοικητὴς εἰς ἕνα ἐκ τῶν συνοικιακῶν σταθμῶν τῆς πρωτευούσης.

Ὁ κ. Α. εἶχε δύο ἰδιοτροπίας. Πρῶτον, νὰ παρουσιάζεται ὡς τύπος ξεπεσμένου ἀριστοκράτου καὶ δεύτερον νὰ ἐρωτοτροπῇ ἐξ ἀποστάσεως ὅμως, μὲ κυρίας ὁπωσδήποτε καλῆς κοινωνικῆς τάξεως, περιφρονῶν τοὺς συναδέλφους του ποὺ προτιμοῦσαν νὰ σχετίζωνται μὲ κορίτσια τοῦ λαοῦ.

Ἡ μικρὴ συνοικία, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε τοποθετηθῆ ὡς ἀστυνομικὸς σταθμάρχης ὁ κ. Α., κάθε ἄλλο παρὰ ἀριστοκρατικὴ ἦτο. Καὶ ἡ «πιάτσα» τῆς συνοικίας δὲν ἐβράδυνε νὰ πάρῃ μυρωδιὰ τὰς ἀριστοκρατικὰς ἰδιοτροπίας τοῦ κ. ἀστυνόμου, καὶ ὅταν προσπαθοῦσε νὰ διπλαρώσῃ καμμιὰ ἀπὸ τὶς λίγες κυρίες τῆς ἀριστοκρατίας τῆς συνοικίας, ἐγένετο ἀντικείμενον ἀγρίας πρόγκας

Τὴν πρόγκαν ὅμως αὐτὴν τὴν ἐπλήρωναν ἀκριβὰ οἱ κάτοικοι τῆς γειτονιᾶς, οἱ ὁποῖοι εἶχαν κανένα οἰκόπεδο καὶ ἤθελαν νὰ χτίσουν, διότι ἡ ἀνέγερσις σπιτιῶν ἀπηγορεύετο αὐστηρῶς, ἐπειδὴ ἡ συνοικία ἦτο ἐκτὸς τοῦ σχεδίου τῆς πόλεως. Εἰς τὴν ἀπαγόρευσιν δὲ αὐτὴν ἐνετόπισε τὴν δράσιν του ὁ ἥρως τῆς ἱστορίας μας ἀστυνομικὸς καταστὰς τύραννος τῶν κατοίκων τῆς συνοικίας.

Τὸ σχέδιον ἐπῆρε καὶ τὸν κ. Δ.... ἕνα μισοαριστοκράτην τῆς συνοικίας, ὅστις εἶχεν ἀνεγείρει τοὺς τοίχους τῆς οἰκοδομῆς καὶ ἐπρόκειτο νὰ ρίξῃ τὸ μπετὸν γιὰ νὰ εἶναι τὸ σπίτι ἕτοιμο. Εἰς μάτην ὁ κ. Δ. καθικέτευε τὸν ἀστυνομικὸν σταθμάρχην.

—Κύριε σταθμάρχα, ἔχω τὰ ὁλικὰ ἕτοιμα... Οἱ τοῖχοι μου θὰ γκρεμισθοῦν...

—Μοῦ εἶναι ἀδιάφορον.... Εἶναι γιὰ μένα ζήτημα τιμῆς ἡ ἀνέγερσις σπιτιῶν στὴν περιφέρειάν μου.... Πηγαίνετε καὶ ἔχετε ὑπ' ὄψει, ὅτι πρῶτα πρέπει ἐγὼ νὰ πεθάνω γιὰ νὰ ρίξετε σεῖς τὸ μπετόν.

Τὰ πράγματα καθίσταντο σκοῦρα γιὰ τὸν δυστυχῆ πολίτην, διότι ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης τὴν ἐπίβλεψιν τῆς τηρήσεως τῆς διαταγῆς εἶχεν ἀναλάβει αὐτοπροσώπως ὁ ἀστυνομικὸς σταθμάρχης, ὁ ὁποῖος περνοῦσε εἴκοσι φορὲς τὴν ἡμέραν ἔξω ἀπὸ τὸ μισοχτισμένο σπίτι.

Ἐν τούτοις ὁ κ. Δ. ἑτοίμασεν ὅλα τὰ ὁλικά, ὥστε εἰς διάστημα δέκα τὸ πολὺ ὡρῶν νὰ πέσῃ τὸ μπετόν. Γνωρίζων δὲ τὴν ἀδυναμίαν τοῦ ἀστυνομικοῦ σταθμάρχου πρὸς τὸ ὡραῖον φῦλον, ἐπεφόρτισε τὴν σύζυγόν του καὶ τὴν κουνιάδα του, ποὺ ἦσαν καὶ ἡ δύο ἀρκετὰ ὡραῖες, νὰ διπλαρώσουν τὸν ἀστυνομικὸν σταθμάρχην καὶ νὰ τοῦ ριχτοῦν.

Ἔτσι δὲ καὶ ἔγινε. Πέρασαν μιὰ δυὸ φορὲς ἔξω ἀπὸ τὸν ἀστυνομικὸν σταθμὸν ἐπυρπόλησαν τὸν σταθμάρχην μὲ μερικὲς ματιές, καὶ, τὴν τρίτη, τὸ ψάρι ἐτσίμπησε. Ὁ κ. Α. τὶς πείραξε.

—Τί εἴπατε, κύριε Ἀστυνόμε; Εἴμαστε κοῦκλες;

—Ἄ! ναί... Ζωντανὲς κοῦκλες....

—Μᾶς κολακεύετε...

—Ἄ! σᾶς παρακαλῶ. Δὲν εἶμαι ἀπὸ ἐκείνους ποὺ κολακεύουν.

Ἔτσι ἔπιασαν τὴν κουβέντα. Ὁ κ. ἀσυνόμος τὶς συνώδευσε πιὸ κάτω καὶ ἀπεφάσισαν τὴν ἑπομένην νὰ γευματίσουν, σὰν ἀληθινοὶ ἀριστοκράται, εἰς τὸ Σούνιον φεύγοντες ἀπὸ τὸ πρωΐ μὲ τὸ «αὐτοκίνητό του».

Ὅντως, τὴν ἑπομένην ὁ κ. σταθμάρχης ἐξοικονόμησε τὰ ἀπαιτούμενα χρήματα, ἐνοικίασεν ἕνα αὐτοκίνητον, εἰπὼν εἰς τὸν σωφὲρ νὰ λέγῃ πῶς εἶναι δικό του καὶ παραλαβὼν τὰς δύο γυναῖκας ἔφυγε γιὰ τὸ Σούνιον, χωρὶς νὰ τοποθετήσῃ, ἀπὸ τὴν βίαν του, σκοπὸν εἰς τὴν οἰκοδομήν.

Ἀπὸ τὸ Σούνιον ἐπέστρεψαν τὸ βράδυ. Ἡ δυὸ κυρίες τὸν ηὐχαρίστησαν διὰ τὴν... ἀριστοκρατικὴν συμπεριφοράν του καὶ τὸν ἄφησαν γιὰ νὰ γυρίσουν στὸ σπίτι. Καὶ ὁ ἀστυνόμος, ἀφοῦ ἐπληροφορήθη μετὰ χαρᾶς, ὅτι τίποτε τὸ ἐξαιρετικὸν δὲν εἶχε συμβεῖ κατὰ τὴν ἀπουσίαν του, παρέλαβεν ἕνα ἀστυφύλακα καὶ ἤρχισε μίαν περιοδείαν εἰς τὴν περιφέρειάν του.

Ὁποία ὅμως ὑπῆρξεν ἡ κατάπληξίς του ὅταν εἶδεν, ὅτι ἡ ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψίν του οἰκοδομὴ, εἶχε σχεδὸν γίνει σπίτι γιατὶ τὸ μπετὸν εἶχε πέσει...

Ἡ ἀπελπισία του ἦτο δεινή. Καὶ ἔγινεν ἀκόμη δεινοτέρα, ὅταν ἀντελήφθη πιὸ κάτω ἀπὸ τὸν σταθμὸν ἕνα ὁμιλον ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦσαν καὶ ἡ δύο κυρίες ποὺ εἶχε συνταξιδέψει τὸ πρωΐ, νὰ γελοῦν εἰς βάρος του κατὰ τρόπον προγκοειδῆ. Τότε ἀντελήφθη ὅτι εἶχε πέσει θῦμα τῆς ὑπερβολικῆς του λατρείας πρὸς τὸ ὡραῖον φῦλον καὶ ὅτι, αὐτὴ ἡ δουλειὰ, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ρεζίλεμμα, τοῦ εἶχε στοιχίσει 1500 δραχμές!... Δὲν τοῦ ἀπέμενε λοιπὸν τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ χαθῇ ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς.

Καὶ ἐπιστρέψας εἰς τὸ ἰδιόμα, ἀρπάζει τὸ περίστροφόν του διὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ βάσανα τῆς ζωῆς. Ἐὰν δὲν τὸν ἐπρολάμβανε δὲ κάποιος ἀστυφύλαξ, τώρα θὰ ἦταν μακαρίτης.

Ἀπὸ τότε ὅμως, ὄχι σπίτι, ἀλλὰ οὔτε... σφηκοφωλιὰ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ κτισθῇ εἰς ἐκείνην τὴν περιφέρειαν.

ΜΙΣΤΕΡΧΑΟΥΖΕΝ

ΜΙΜΗ ΨΑΘΑ

ΕΝΑ ΩΜΟΡΦΟ ΚΟΡΙΤΣΙ Μ' ΑΓΑΠΑ!...

Ὀχτὼ ἀκριβῶς...Ἄλλο ἕνα τέταρτο ἂν περνοῦσε χωρὶς νὰ φανῇ ἡ Ντάνα, ὅλα θὰ ἦταν ἐν τάξει. Θὰ μποροῦσε ὁ Πάργας νὰ πάῃ νὰ κοιμηθῇ ἀπόψε ἥσυχος καὶ νὰ εἶνε βέβαιος γιὰ τὴν ἀγάπη της. Θὰ μποροῦσε ἀκόμη νὰ δώσῃ αὔριο μιὰ μούντζα σ' αὐτὸν τὸν κοκορόμυαλο τὸν Στενόπουλο καὶ νὰ τοῦ πῇ :

—Ὄρσε μουσιοῦ. Ἡ ντεμοιαζὲλ Ντάνα, μὲ τὴν ὁποίαν εἶχες τὴν καλωσύνη νὰ μᾶς φᾶς τ' αὐτιὰ σὲ γράφει στὰ ὡραῖα της παπουτσάκια.

Ὡστόσο εἶχε ἀκόμη τὸν φόβο. Ἤξερε πῶς ἡ Ντάνα ποτὲ δὲν ἐρχόταν στὴν ὥρα της, καὶ φυσικὰ ὑπῆρχε ὁ κίνδυνος νὰ φανῇ ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή. Ἄλλοτε, Θεέ μου, ἦταν γεμάτος ἀγωνία νὰ τὴν 'δῇ νὰ φτάνῃ, πάντα λιγάκι ἀργοπορημένη, βιαστικὴ, λαχανιασμένη, μὲ τὴ δικαιολογία πρόχειρη στὰ χείλη.

—Νίκο μου, μὲ συγχωρεῖς...Νὰ παρακάτω..

Καὶ πότε ὁ ἐξάδελφός της, ἦταν ποὺ τῆς ἔπιασε τὴν φλυαρία παρακάτω, πότε μιὰ φίλη της, πότε κάποιος οἰκογενειακὸς φίλος. Κι' ἐκεῖνος πρόθυμος πάντα νὰ τὴν συγχωρήσῃ, ἔκανε δῆθεν πῶς θύμωνε λιγάκι, κι' ἦταν κατὰ βάθος εὐτυχισμένος. Τὸ ὅτι ἦταν τόσο συνεπὴς στὸ ραντεβοῦ της, τὸ θεωροῦσε μιὰν ἀπόδειξη τῆς ἀγάπης της. Κι'ὅμως ἀπόψε ἂν ἐρχόταν σ' αὐτὸ τὸ ραντεβοῦ θὰ ἀποδείκνυε μὲ τὸν πανηγυρικώτερο τρόπο τὸ ἀντίθετο. Πῶς δὲν τοῦδινε καμμιὰ σημασία. Πῶς μὲ τὴν ἴδια εὐκολία ποὺ ἐρχόταν σ' αὐτὸ μποροῦσε νὰ πηγαίνῃ καὶ μ' ὁποιονδήποτε ἄλλο. Πῶς ὁ Στενόπουλος δὲν ἔλεγε ψέμματα. Καὶ παρακαλοῦσε θεοὺς καὶ δαίμονας νὰ μὴ φαινόταν ἀπόψε ἡ Ντάνα.

Ἐκύτταξε τὸ ρολόϊ του.

Ὀχτὼ καὶ πέντε.

Ἄλλα δέκα λεπτὰ θεέ μου, θὰ τοῦ χάριζαν τὴν παντοτεινὴ εὐτυχία, ἢ θὰ τὸν ἔκαναν δυστυχισμένο γιὰ ὅλη του τὴ ζωή....Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἐνόμισε πῶς τὴν εἶδε ἀπέναντι νὰ φτάνῃ. Αἰσθάνθηκε ἕνα ρῖγος νὰ τοῦ περνάῃ τὸ κορμί. Νὰ ἡ λεπτή της σιλουέττα, τὸ νευρικὸ περπάτημά της...Πλησίαζε...Σὲ λιγάκι ὅμως ἀνέπνευσε. Τὸ κορίτσι προσπέρασε βιαστικό. Δὲν ἦταν ἡ Ντάνα.

❁

Πῶς διάβολο ἦταν τόσο μπερδεμένα τὰ πράματα σήμερα μ' αὐτὴ τὴ συνάντησι; Ὡς τώρα τὸ ραντεβοῦ μὲ τὴν Ντάνα κι' ἡ εὐτυχία τοῦ Πάργα ἦταν πράμματα ἀνάλογα, ὅπως ἔλεγε κι' ὁ Φλερίδης ὁ λογιστής. Πῶς γινόταν σήμερα νὰ εἶνε ἀντιστρόφως ἀνάλογα; Ἦταν μεγάλη ἱστορία, ποὺ τὴν ἀρχή της τὴν εἶχε μέσα στὸ γραφεῖο τους. Αὐτὸς ὁ σαχλὸς ὁ Στενόπουλος κοκορευότανε πάλι χθὲς τὸ πρωῒ στὸ γραφεῖο κι' ἔλεγε πῶς τὴν κατάφερε τὴν Ντάνα καὶ πῶς ἡ ἐρωτικές τους σχέσεις ἦταν ζήτημα ἡμερῶν. Κ' ἔκανε πάλι ἐκεῖνες τὶς ἀντιπαθητικὲς βόλτες του μέσα στὸ γραφεῖο, μὲ τὰ χέρια στὶς τσέπες. τὸ τσιγάρο σφιγμένο ἀνάμεσα στὰ δόντια, κι' ἐκεῖνα τὰ στερεότυπα γαλλικά του, ποὺ ἤταν ἐν τάξει. Θὰ μποροῦσε ὁ Πάργας νὰ πάῃ νὰ κοιμηθῇ ἀπόψε ἥσυχος καὶ νὰ εἶνε βέβαιος γιὰ τὴν ἀγάπη της. Θὰ μποροῦσε ἀκόμη νὰ δώσῃ αὔριο μιὰ μούντζα σ' αὐτὸν τὸν κοκορόμυαλο τὸν Στενόπουλο καὶ νὰ τοῦ πῇ :

—Ὄρσε μουσιοῦ. Ἡ ντεμοιαζὲλ Ντάνα, μὲ τὴν ὁποίαν εἶχες τὴν καλωσύνη νὰ μᾶς φᾶς τ' αὐτιὰ σὲ γράφει στὰ ὡραῖα της παπουτσάκια.

Ὡστόσο εἶχε ἀκόμη τὸν φόβο. Ἤξερε πῶς ἡ Ντάνα ποτὲ δὲν ἐρχόταν στὴν ὥρα της, καὶ φυσικὰ ὑπῆρχε ὁ κίνδυνος νὰ φανῇ ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή. Ἄλλοτε, Θεέ μου, ἦταν γεμάτος ἀγωνία νὰ τὴν 'δῇ νὰ φτάνῃ, πάντα λιγάκι ἀργοπορημένη, βιαστικὴ, λαχανιασμένη, μὲ τὴ δικαιολογία πρόχειρη στὰ χείλη.

—Νίκο μου, μὲ συγχωρεῖς...Νὰ παρακάτω..

Καὶ πότε ὁ ἐξάδελφός της, ἦταν ποὺ τῆς ἔπιασε τὴν φλυαρία παρακάτω, πότε μιὰ φίλη της, πότε κάποιος οἰκογενειακὸς φίλος. Κι' ἐκεῖνος πρόθυμος πάντα νὰ τὴν συγχωρήσῃ, ἔκανε δῆθεν πῶς θύμωνε λιγάκι, κι' ἦταν κατὰ βάθος εὐτυχισμένος. Τὸ ὅτι ἦταν τόσο συνεπὴς στὸ ραντεβοῦ της, τὸ θεωροῦσε μιὰν ἀπόδειξη τῆς ἀγάπης της. Κι'ὅμως ἀπόψε ἂν ἐρχόταν σ' αὐτὸ τὸ ραντεβοῦ θὰ ἀποδείκνυε μὲ τὸν πανηγυρικώτερο τρόπο τὸ ἀντίθετο. Πῶς δὲν τοῦδινε καμμιὰ σημασία. Πῶς μὲ τὴν ἴδια εὐκολία ποὺ ἐρχόταν σ' αὐτὸ μποροῦσε νὰ πηγαίνῃ καὶ μ' ὁποιονδήποτε ἄλλο. Πῶς ὁ Στενόπουλος δὲν ἔλεγε ψέμματα. Καὶ παρακαλοῦσε θεοὺς καὶ δαίμονας νὰ μὴ φαινόταν ἀπόψε ἡ Ντάνα.

Ἐκύτταξε τὸ ρολόϊ του.

Ὀχτὼ καὶ πέντε.

Ἄλλα δέκα λεπτὰ θεέ μου, θὰ τοῦ χάριζαν τὴν παντοτεινὴ εὐτυχία, ἢ θὰ τὸν ἔκαναν δυστυχισμένο γιὰ ὅλη του τὴ ζωή....Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἐνόμισε πῶς τὴν εἶδε ἀπέναντι νὰ φτάνῃ. Αἰσθάνθηκε ἕνα ρῖγος νὰ τοῦ περνάῃ τὸ κορμί. Νὰ ἡ λεπτή της σιλουέττα, τὸ νευρικὸ περπάτημά της...Πλησίαζε...Σὲ λιγάκι ὅμως ἀνέπνευσε. Τὸ κορίτσι προσπέρασε βιαστικό. Δὲν ἦταν ἡ Ντάνα.

❁

Πῶς διάβολο ἦταν τόσο μπερδεμένα τὰ πράματα σήμερα μ' αὐτὴ τὴ συνάντησι; Ὡς τώρα τὸ ραντεβοῦ μὲ τὴν Ντάνα κι' ἡ εὐτυχία τοῦ Πάργα ἦταν πράμματα ἀνάλογα, ὅπως ἔλεγε κι' ὁ Φλερίδης ὁ λογιστής. Πῶς γινόταν σήμερα νὰ εἶνε ἀντιστρόφως ἀνάλογα; Ἦταν μεγάλη ἱστορία, ποὺ τὴν ἀρχή της τὴν εἶχε μέσα στὸ γραφεῖο τους. Αὐτὸς ὁ σαχλὸς ὁ Στενόπουλος κοκορευότανε πάλι χθὲς τὸ πρωῒ στὸ γραφεῖο κι' ἔλεγε πῶς τὴν κατάφερε τὴν Ντάνα καὶ πῶς ἡ ἐρωτικές τους σχέσεις ἦταν ζήτημα ἡμερῶν. Κ' ἔκανε πάλι ἐκεῖνες τὶς ἀντιπαθητικὲς βόλτες του μέσα στὸ γραφεῖο, μὲ τὰ χέρια στὶς τσέπες.

—Εἶμαι εὐτυχής, ἀγαπητοί μου. Ἕνα ὄμορφο κορίτσι μ' ἀγαπᾷ...

ζητήματα κι' ὅμως σχεδὸν ποτὲ δὲν μιλοῦσε γιὰ κορίτσια, φουρκίστηκε.

—Δὲν τ' ἀφίνῃς αὐτὰ καϋμένε Στενόπουλε ...Στενὸς κορδὲς μᾶς ἔγινες μὲ τὶς κατακτήσεις σου. Ὁπωσδήποτε ἂν ἐπιμένῃς νὰ ἐκτιμοῦμε κάτι ἀπὸ σένα, τὸ ἔχεις. Ἐκτιμοῦμε τὴν φαντασία σου !

Ὁ Στενόπουλος πειράχτηκε μὰ δὲν τῶδειξε. Προσπάθησε νὰ χαμογελάσῃ, ἐσήκωσε λιγάκι ψηλὰ τὸ κεφάλι του καὶ βγάζοντας σιγὰ τὸν καπνὸ τοῦ τσιγάρου ἀπὸ τὴν μύτη του ἔκανε μισοσοβαρά, μισοαστεία.

— Εἶμαι κατακτητὴς μὲ ντοκουμέντα !

—Εἶσαι τρίχας μὲ πατέντα! Τοῦ ἀπάντησε ὁ Φλερίδης γελῶντας κοροϊδευτικά.

Τότε ὁ Στενόπουλος ἐθύμωσε καὶ εἶπε γιὰ τὴν Ντάνα, γιὰ τὴν συνάντησί τους τὴν περασμένη Κυριακὴ στὸ σπίτι τοῦ Δρακοΰλη. Πῶς τὴν γνόρισε, πῶς τὴν ξεμνάλισε, γιὰ μιὰ στιγμὴ κάτω στὸν κῆπο, καὶ πῶς τῆς μίλησε πολὺ ὥρα κάτω ἀπὸ τὴς νερατζιὲς ποὺ μοσχοβολοῦσαν, ἐνῷ πάνω στὸ σαλόνι οἱ προσκεκλημένοι χορεύαν. Εἶπε πῶς δὲν τῆς μίλησε θέβαια καλ'ρά, μὰ πῶς τῆς ἔκανε ἕναν πρόλογο καὶ εἶχε προετοιμάσει τὸ φος.Ἐκείνη πάλι δὲν ἔδειξε καθόλου ἀδ ρία. Μὲ τὴν πρόφαση πῶς ἡ νύχτα ἦταν κειὰ καὶ δέχτηκε νὰ μείνῃ περισσότερ μισὴ ὥρα. Ὅταν μάλιστα κατέβηκε ὁ γας μὲ τὴν μικρή της τὴν ἀδελφή, τοὺς ναξε κοντὰ γιὰ νὰ μὴν ὑποψιασθοῦν τ Καὶ ὁ Στενόπουλος πρόσθεσε θριαμβε

—Κι' ἐσὺ μὸν σὲρ ἦλθες κοντά μας ἔλεγες πῶς ἤσουν κακόκεφος—τὸ θυμ —καὶ σὲ λιγάκι ἔφυγες ἀπὸ τὸ σπίτ λοιπὸν μετὰ ποὺ ἔφυγες ἐσύ, ἐγὼ ἄλλες δυὸ ὧρες μαζί της. Τώρα ἄμα θέ τὴν περιμένω τὴν Ντάνα ἕνα βραδάκι Τράπεζα, ἢ ἕνα γραμματάκι νὰ τῆς θᾶρθῃ τρέχοντας.

Κι' ἡ συζήτησις σταμάτησε σ' αὐτὸ τ μεῖο. Ὁ Φλερίδης ἐκούνησε δυὸ φορ κεφάλι σφίγγοντας μὲ περιφρονητικὸ τὰ χείλια του καὶ βυθίστηκε στὴ δουλειά

Ὁ Πάργας ὅμως ἀπ' τὴν στιγμὴ ἐκ φουρτούνιασε. Φυσικὰ ἤξερε πῶς ἡ πα ρες ἱστορίες ποὺ διηγόταν ὁ Στενόπου ταν φανταστικὲς καὶ πῶς γιὰ μιὰ γυν ποὺ τῆς ἔλεγεν ἕνα ἁπλὸ καλημέρα, μ σε νὰ δώσῃ πληροφορίες ἀπὸ τὸ ἀπόστ ρελθόν της, ἕως τὸ χρῶμα τῆς κολότης φοροῦσε χθὲς τὸ ἀπόγεμα. Ὡστόσο δὲν ροῦσε νὰ μὴ πιστέψῃ ὅλα αὐτὰ ποὺ ἄκου σαν τὴν Ντάνα γιατὶ τὴν Κυριακὴ τὸ ἀπ ἦταν κι' ὁ ἴδιος στὸ σπίτι τοῦ Δρακοΰλ

μπαμπᾶς της ἦταν φίλος του καὶ τὸν καλέσει οἰκογενειακῶς. Εἶνε ἀλήθεια στὴν ἀρχὴ χάρηκε ἐξαιρετικὰ ποὺ τὴν ἐκεῖ. Γιατὶ ἡ Ντάνα ἦταν φανερὸ πῶς ἀγαποῦσε, ὅπως κι' ὁ ἴδιος ὡς τώρα. τὸν καιρὸ ποὺ γνωρίστηκαν πρὸ ἑξ μηνῶν τίποτε δὲν ἐσκίαζε τὴν εὐτυχία Ἡ Ντάνα ἦταν ἕνα κορίτσι ζωηρὸ, θ Τῆς ἄρεσε ὅπως ἔλεγε τὸ τέννις, τὰ σπ γαλλικὴ φιλολογία καὶ ὁ Πάργας! Καὶ κεῖνον ἄρεσε ἡ ζωὴ τοῦ σπιτιοῦ, τοῦ γρ ου καὶ ἐκεῖνη. Σκεφτόταν νὰ τὴν παντ τῇ. ὅταν θὰ τοῦ ἐρχόταν τὰ πράμματα θ κά, κι' ἐπίστευε πῶς μαζί της θὰ ἦταν τυχισμένος. Ἡ γνωριμία τους ἔγινε μ ποκρητάτικη νύχτα. Τὴν χόρεψε δυὸ τρέ ρούς, τὴν βρῆκε πολλὴ νόστιμη καὶ πολ ξιπνη κι' ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό του ἤπιε μ μποτίλια μαρκό! Τὸ πρωῒ μάλιστα ποὺ πῆ στὸ γραφεῖο εἶχε τόσο κέφι ὥστε παρ συνήθειά του, σφύριζε, τραγουδοῦσε καὶ ρευε ἀπάνω στὸ κάθισμά του. Ὁ Στενόπ λος καὶ ὁ Φλερίδης παραξενεύτηραν τότε τὸν ρωτῆσαν γιὰ τὸ αἴτιο τοῦ κεφιοῦ τ Τοὺς ἀπάντησε :

—Εἶμαι εὐτυχὴς ἀγαπητοί μου! Ἕνα ὄμορφο κορίτσι μ' ἀγαπᾶ...

Καὶ τὸ πίστευε πῶς τὸν ἀγαποῦσε πιστ Τί νἄλεγε ὅμως τώρα ποὺ τὴν ἔβλεπ φλερτάρῃ μὲ τὸν Στενόπουλο, ποὺ μόλις γνωρίσει ἐκεῖνο τὸ βράδυ; Χόρευε διαρκ

μαζί του. Καὶ κατὰ τὰ μεσάνυχτα τοὺς ἔχασε κι'ὅλας. Ἔψαξε σ' ὅλο τὸ σπίτι καὶ δὲν τοὺς βρῆκε. Τότε ὑποψιάστηκε πῶς μποροῦσαν νὰ εἶνε κάτω στὸν κῆπο κι' ἐπῆρε τὴν μικρὴ ἀδελφή της καὶ κατεβῆκαν. Ἦταν ἐκεῖ καὶ συζητοῦσε κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα μὲ τὸν Στενόπουλο. Ἔγινε ἔξω φρενῶν καὶ σὲ λίγο ἔφυγε, χωρὶς νὰ τὴν καλονυκτίσῃ. Τὴν ἐπομένη ἄκουσε ὅλες τὴς λεπτομέρειες ἀπὸ τὸν Στενόπουλο. Ὡστόσο ἀμφέβαλε ἀκόμα καὶ ἤθελε νὰ πεισθῇ ὁλωσδιόλου. Ὁ Στενόπουλος δὲν εἶχε πῇ πῶς θὰ ἐρχόταν ἂν τῆς ἔγραφε ἕνα γραμματάκι καὶ τῆς ζητοῦσε ραντεβοῦ ;

Ὡραῖα. Θὰ τῆς ζητοῦσε αὐτὸς τὸ ραντεβοῦ μὲ τὸ ὄνομα ἐκείνου. Τὸ σχέδιο τοῦ φάνηκε σπουδαῖο. Ἔκατσε καὶ τῆς ἔγραψε ὁ ἴδιος ἕνα γράμμα καὶ ἀφοῦ τῆς ἔλεγε πόσο πολὺ τὸν συνεκίνησε τὴν περασμένη Κυριακὴ ποὺ τοῦ ἔιενε ἀξέχαστη τὴν παρακαλοῦσε στὸ τέλος νὰ 'ρθῇ νὰ τὸν συναντήσῃ ἂν μποροῦσε ἀπόψε στὴς ὀχτώ. Θὰ ἦταν εὐτυχισμένος νὰ περάσῃ δέκα λεπτὰ μαζύ της.

Ἔβαλε τὴν ὑπογραφὴ, Γιῶργος Στενόπουλος καὶ τὸστειλε στὴν τράπεζαν. Ἂν ἐρχόταν στὸ ραντεβοῦ αὐτὸ ἀπόψε πάει, ἔπρεπε νὰ τὴν ξεγράψῃ. Θὰ πῇ πῶς ἦταν ἕνα παληοκόριτσο...

Ἐκύτταξε τὸ ρωλόϊ του.

Ἐννιὰ παρὰ εἴκοσι.

Αἰσθάνθηκε ἕνα κύμα χαρᾶς νὰ τοῦ γεμίζῃ τὴν καρδιά. Ἡ Ντάνα δὲν ἦλθε. Τὸν ἀγαποῦσε.

❁

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ ποὺ ἐπῆγε στὸ γραφεῖο ἦταν εὐτυχισμένος. Εἶχε ἕνα σπουδαῖο κέφι. Σφύριζε τραγουδοῦσε καὶ χόρευε ἐπάνω στὴ καρέκλα του. Οἱ συνάδελφοί του παραξενευτήκαν καὶ τὸν ρώτησαν τί εἶχε. Καὶ ἀπάντησε :

—Εἶμαι εὐτυχὴς ἀγαπητοί μου! Ἕνα ὤμορφο κορίτσι μ' ἀγαπᾶ !

—Ἄλλα πάλι...ἔκανε ὁ Φλερίδης.

—Μὸν ντιέ ! ἔκανε ὁ Στενόπουλος. Νὰ δῆς ἐμένα τί κορίτσι, μ' ἀγαπᾶ. Χθὲς τὸ βράδυ στὶς ὀχτὼ καὶ τέταρτο συναντῶ τὴν Ντάνα, ποὺ σᾶς ἔλεγα, στὸ Σύνταγμα. Ἦταν βιαστική. Μόλις μὲ εἶδε σταμάτησε παραξενεμένη. Μοῦ εἶπε πῶς ἐρχόταν νὰ μὲ 'δρῇ καὶ νὰ τὴν συγχωρήσω ποὺ ἀργοῦσε. Κ' ὅλα αὐτὰ χωρὶς ἀπὸ τὴν βραδυὰ ἐκείνη νὰ κάνω καμμιὰν ἐνέργεια ἐγώ. Ἔτσι εἶνε οἱ κατακτηταὶ μὲ ἀμί! Γιὰ νὰ δικαιολογηθῇ κι' ὅλος μοῦ ἔλεγε τάχα πῶς ἐπῆρε δῆθεν κάποιο γράμμα ποὺ τῆς ἔγραψα...

Ἐννοεῖται πῶς ἀπὸ λεπτότητα δὲν θέλησα νὰ τῆς χαλάσω τὴ δικαιολογία της. Ἐμείναμε μαζὺ δυὸ ὧρες, κι' ἐδώσαμε ραντεβοῦ πολὺ γι' ἀπόψε...Θέλει τρελλὴ μαζύ μου...

ΜΙΜΗΣ ΨΑΘΑΣ

ΤΟ ΞΕΝΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

(Ἔξυπνα καὶ κευτά)

—Στὸ γραφεῖο μου ἀπαιτοῦν ἐργασίαν ὀκτὼ ὥρες.

—Πολὺ καλά, κύριε. Καὶ σὲ πόσες ἡμέρες θὰ γίνονται αὐτὲς ἡ ὀκτὼ ὧρες ;

❁

—Μά, ἀγαπητέ μου, τί θὰ ἔλεγες στὸν πατέρα μου ἂν σ' ἔβλεπε νὰ μὲ φιλᾷς ;

—Ὅτι εἴμαστε ἀδέλφια...

❁

Ἑκείνη.—Ὦ ! ἂν ἤμουνα πουλάκα...

Ἑκεῖνος.—Καὶ τί μ' αὐτό ; Νομίζεις πῶς θὰ γεννοῦσες αὐγά ;

❁

—Σᾶς βεβαιῶ, Ἀλφρέδε, ὅτι εἶσθε ὁ πρῶτος ἄνδρας ποὺ ποτὲ ἠγάπησεν ἡ κόρη μου.

—Ἀλφαβητικῶς ἴσως..

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Γ' ἀπεμνημονεύματα τῆς Πόλα Νέγκρι. —Μιὰ ἔξυπνη θεατρικὴ ρεκλάμα.—Ἡ ἀνάπαυσις τῶν θεατρικῶν ἀστέρων.—Ἡ φτώχεια τῆς Νόρμα Σῆρερ.—Μετὰ τὴν διάλυσιν τῶν ἀρραβώνων...ἡ φιλία.

Ἡ Πόλα Νέγκρι, τώρα ποὺ πῆρε τὸ διαζύγιό της ἀπὸ τὸν πρίγκηπα Μαντόνι, σκοπεύει νὰ ἐπιστρέψῃ πάλιν στὴν Ἀμερικὴ καὶ νὰ παίξῃ σ' ἕνα «μουσικοδραματικὸν» ἔργον, ὅπως τὸ ὀνομάζει ἐκείνη. Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνον αὐτὸ, ἡ Πόλα γράφει τὰ ἀπομνημονεύματά της, τὰ ὁποῖα μᾶς ὑπόσχεται νὰ δημοσιεύσῃ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ Ἐξομολόγησίς μου».

❁

—Ἀνάστατος ἡ Νέα Ὑόρκη τὴν τελευταία ἑβδομάδα.

Μερικὲς ἐφημερίδες εἶχαν γράψει, ὅτι ἡ Γκρέτα Γκάρμπο παρευρίσκετο σ' ὅλες τὶς πρεμιέρες τῶν θεάτρων. Στὴν ἐπομένη πρεμιέρα τὸ θέατρο ἦτο γεμᾶτο καὶ ὄχι μόνον τὸ θέατρο, ἀλλὰ καὶ τὰ πεζοδρόμια καὶ ὅλα τὰ παράθυρα τῶν γύρω κτιρίων. Ἡ Γκρέτα ὅμως δὲν φάνηκε πουθενά! Ἐκ τῶν ὑστέρων ἀνεκαλύφθη, ὅτι ἡ εἴδησις δὲν ἦτο παρὰ μία νέα ρεκλάμα τοῦ θεάτρου, ποῦ ἔκαμε χρυσὲς δουλειὲς ἐκείνη τὴν βραδυά.

—Ἕνα οἰκονομικὸν ζήτημα.

Τὸ τελευταῖον κράχ τοῦ Χρημματιστηρίου τῆς Νέας Ὑόρκης φαίνεται, ὅτι ἐπηρέαξε ἀρκετὰ τὴν Νόρμα Σῆρερ, γιατὶ ἕνα πρωῒ τὴν ἤκουσαν νὰ λέγῃ σ' ἕνα κύκλο συναδέλφων της στὸ στούντιο: «Αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτόν μου τόσον πτωχὸ, ποῦ σήμερα τὸ πρωῒ ἀναγκάσθηκα νὰ πῶ τῆς καμαριέρας μου νὰ μοῦ μαντάρῃ τὶς κάλτσες μου ποῦ τρυποῦν. Φαντασθῆτε σὲ τί οἰκονομικὴ θέσι βρίσκομαι!»

Τρομερὸν ἀλήθεια!....

❁

—Νὰ καὶ ἕνα προκομμένο κορίτσι!

Ἐπὶ πέντε συνεχεῖς ἑβδομάδας ἡ Τζόαν Κράουφορντ ἐργάζετο στὸ γύρισμα ἑνὸς νέου ἔργου «Κατὰ τὸν Νόμον». Ἔπαιξε σ' ὅλες τὴς σκηνὲς καὶ δὲν εἶχε στιγμὴ ἡσυχίας. Μόλις τελείωσε αὐτὸ τὴν περίμεναν γιὰ ἕνα νέον δράμα «Χορὸς, τρελλὸς χορός». Κατόρθωσε νὰ πάρῃ μιᾶς ἑβδομάδος ἄδεια ὄχι ὅμως γιὰ νὰ ξεκουρασθῇ, ἀλλὰ γιὰ νὰ ἑτοιμάσῃ δώδεκα τουαλέττες, ἄλλα τόσα καπέλλα καὶ νὰ μάθῃ δύο νέους χοροὺς ποῦ χορεύει σ' αὐτὴν τὴν ταινία:

Κι' ὕστερα λένε, ὅτι οἱ ἀστέρες περνοῦν ζωὴν ζηλευτήν.

❁

— Ἡ Κλάρα Μπόου δὲν κάνει ἄλλη δουλειὰ ἀπὸ τοῦ νὰ ἀλλάζῃ τὸν ἀριθμὸν τοῦ τηλεφώνου της καὶ οἱ κακὲς γλῶσσες τοῦ Χόλλυγουντ λένε ὅτι συμβαίνει κάθε φορὰ ποῦ μαλώνει μὲ τὸν φίλον της καὶ θέλει νὰ τὸν ξεφορτωθῇ.

❁

—Ὅταν ὁ Μαχαραγιᾶς τῶν Ἰνδιῶν ἐπεσκέφθη τὸ Χόλλυγουντ, ἡ Ἑταιρεία Μέτρο - Γκόλντοϋν - Μάγιερ τοῦ παρέθεσε τέϊον. Ὁ Μαραχαγιᾶς εἶχε ὡς σύντροφό του ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα τὴν Ἀνίτα Πέϊτζ, φαίνεται δὲ, ὅτι δὲν τσιγκουνεύετο στὰ κοπλιμέντα ποῦ τῆς ἔκαμε, γιατὶ κάποιος τὴν ἤκουσε νὰ τὸν ἐρωτᾷ:

«.... καὶ ποῦ ἄλλοῦ συναντήσατε ἄλλα ἐμορφα κορίτσια ;».

❁

—Διαδίδεται στὸ Χόλλυγουντ ὅτι ἡ ἀρραβῶνες τῆς Μπέιπι Ντάνιελς καὶ τοῦ Μπέν Λάϊον, ἔχουν διαλυθεῖ. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἐμποδίζει τοὺς δύο ἀστέρας νὰ ἐξακολουθοῦν νὰ εἶναι φίλοι καὶ νὰ πηγαίνουν μαζὺ σ' ὅλα τὰ κέντρα. Κάθε ἰδέα ὅμως περὶ γάμου ἐξέλιπε καὶ περιμένεται ἀπὸ ὥρα σὲ ὥρα νὰ ἀνακοινωθῇ ἡ στερεότυπος φράσις: «Δὲν εἴμεθα παρὰ δύο καλοὶ φίλοι».

❁

—Ποιὸς λέγει, ὅτι τὰ νεαρὰ ζεύγη τοῦ Χόλλυγουντ δὲν βλέπουν τὸ πρακτικὸ μέρος τῆς ζωῆς καὶ δὲν σκέπτονται καὶ τὴν οἰκονομία ;

Ὁ Ντούγκλας Φάϊρμπανκς (υἱὸς) καὶ ἡ μοντέρνα σύζυγος του Τζόαν Κράουφορντ σκέπτονται νὰ πουλήσουν τὸ μέγαρόν τους στὴν ἀριστοκρατικὴν συνοικίαν τοῦ Μπρέντγουντ. Ἔτσι θὰ περιορίσουν τὸ προσωπικὸν τοῦ σπιτιοῦ των καὶ θὰ ἔχουν μεγαλειτέρα οἰκονομία.«Θὰ εἴμεθα ἐξ ἴσου εὐτυχεῖς σ' ἕνα ἄλλο διαμέρισμα μικρότερο καὶ θὰ ἔχομε καὶ λιγότερα ἔξοδα» μᾶς λέγει ἡ πρακτικὴ νοικοκυροῦλα ἡ Τζόαν σκυμένη ἐπάνω στὸ κέντημά της, ἕνα μικρὸ χαλάκι ἀπὸ κανναβά.

❁

—Κι' ἐπειδὴ ὁ λόγος γιὰ τὴν Τζόαν, μποροῦμε νὰ σᾶς ποῦμε, ὅτι ἡ νέα Κυρία Φάϊρμπανκς, ἀφήνει τὰ μαλλιά της νὰ μακραίνουν. «Τὰ πολὺ κοντὰ μαλλιὰ δὲν μοῦ πηγαίνουν ποτὲ, λέγει, οὔτε καὶ τὰ πολὺ μακρυὰ δὲν εἶναι γιὰ τὸν τύπο μου, γι' αὐτὸ καὶ ἐγὼ θὰ τὰ ἀφήσω ὡς τὸ λαιμό μου, νὰ πέφτουν ἀκατάστατα μὲ μεγάλες καὶ βαθυὲς ὀντουλασιόν». Καὶ ἔτσι θὰ ξαναδοῦμε τὴν Κράουφορντ, ὅπως τὴν πρωτοείδαμε ὅταν ἦλθε στὸ Χόλλυγουντ ὡς μικρὰ χορεύτρια στὰ νυκτερινὰ κέντρα ὅπου χόρευε Τσάρλεστον ὡς τὴν ἡμέραν, ποῦ τὴν ἀνεκάλυψε κάποιος ρεζισσέρ.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Τοῦ ΑΛΜΠΕΡΤΟ ΠΕΤΙΜΠΟ

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΑΛΑΡΙΧΟΥ

Ὁ σιδηροδρομικὸς σταθμάρχης μιᾶς στάσεως πλησίον τῆς Κοσέντας ἐπῆρε μηνιαίαν ἀναρρωτικὴν ἄδειαν καὶ διετάχθην νὰ φύγω ἀπὸ τὴν Ρώμην καὶ νὰ τὸν ἀντικαταστήσω. Μὲ στενοχωρίαν μου ἠναγκάσθην νὰ ὑποταχθῶ εἰς τὴν διαταγήν. Τὸ μέρος ἦτο ἐρημικὸν δὲν μοῦ ἦτο διόλου εὐχάριστον νὰ περάσω ἐκεῖ νὰ Χριστούγεννα καὶ τὴν Πρωτοχρονιάν. Ἀλλὰ τί νὰ κάμω;

Διὰ μόνην διασκέδασιν εἶχα δύο ἐργάτας τοῦ σταθμοῦ. Μὲ αὐτοὺς περνοῦσα τὰ ἀτελείωτα βράδεια. Ὁ Παῦλος ἦτο διὰ τὰς διαφόρους ὑπηρεσίας τοῦ σταθμοῦ καὶ ὁ Μαρῖνος διὰ τὴν ἀλλαγὴν τῶν σημάτων, τῶν γραμμῶν καὶ ἐν γένει διὰ τὰς τεχνικὰς ἐργασίας.

Ὁ Μαρίνος ἦτο ἕνας ἔξυπνος γέρος, κοσμογυρισμένος, πρώην καπετάνιος, τὸν ὁποῖον ἡ ἀνησυχία ἔρριξε εἰς τὴν ξηρὰν ναυαγόν, ἤξευρε ὡραῖα πράγματα, τὰ ὁποῖα ἀφηγεῖτο μὲ πολὺ γοῦστο.

Ἕνα βράδυ, ἐνῷ ἀπέξω ἐμούγκριζε ὁ ἀγέρας ὁ Μαρίνος μὲ ρώτησε :

—Ξέρεις τὴν ἱστορία τοῦ Ἀλαρίχου ;

—Ἦταν ἕνας βάρβαρος κατακτητὴς ποὺ γίνηκε ἡ μάστιγα τῆς Ἰταλίας, τοῦ εἶπα.

—Δὲν ξέρεις ὅμως ὅτι πέθανε ἐδῶ σιμά, εἰς τὴν Κονσέταν. Οἱ στρατηγοί του, γιὰ νὰ τὸν τιμήσουν τοῦ ἔσκαψαν μέσα εἰς τὴ γῆ ἕνα θαυμάσιο τάφο καὶ τοῦ ἔβαλαν μέσα ὅλα τὰ πολύτιμα πράγματα ποὺ εἶχαν μαζύ τους. Γιὰ νὰ κρύψουν τὸν τάφον του παραστράτησαν λίγο τὸ ποτάμι καὶ ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ τὴν κοίτη του, ἔκτισαν ἕνα πελώριο μνημεῖο. Ξέρετε λοιπὸν τί κάνω τώρα :

— Γυρεύεις τὸν τάφο γιὰ νὰ πάρῃς τὰ πολύτιμα πράγματα ποὺ εἶνε μέσα.

—Ἀκριβῶς μοῦ ἀποκρίθηκε. Καὶ εἶμαι σὲ καλὸ δρόμο μάλιστα. Πίσω ἀπὸ τὸ σταθμὸ βρῆκα αὐτὸ τὸ σκελετὸ ψαριοῦ. Αὐτὸ ἀποδεικνύει ὅτι ἐδῶ σιμὰ εἶχε παραστρατισθῆ τὸ ποτάμι.

—Μὰ μπορεῖ τὸ παραστράτισμα αὐτὸ νὰ ἐγίνηκε φυσικὰ ἀπὸ τὸ πέρασμα τῶν αἰώνων. Πολλὲς φορὲς τὰ ποτάμια ἀλλάζουν κοίτη.

—Κάθε ἄλλο! Σᾶς λέω, ὅτι ἐδῶ κοντὰ εἶνε ὁ τάφος. Καὶ θὰ τὸν βρῶ.

Δὲν ἤθελα νὰ τὸν δυσαρεστήσω καὶ τὸν ἀφῆκα μὲ τὴν παράδοξον σκέψιν του.

❁

Ἐπέρασαν 4—5 ἡμέραι κατὰ τὸ διάστημα τῶν ὁποίων ὅλας τὰς ὥρας ποὺ ἦτο εὐκαιρος ἐξηφανίζετο. Ἐν γένει δὲ ἦτο σιωπηλὸς καὶ μελαγχολικός.

Τὴν ἕκτην ἡμέραν τέλος μοῦ ἀνήγγειλε ὅτι σκάβει διὰ νὰ εὕρῃ τὸν θησαυρόν, χωρὶς νὰ μοῦ εἴπῃ ἄλλας λεπτομερείας. Τὸν ἀφῆκα νὰ βασανίζεται μὲ τὸ ὄνειρό του. Ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας ἔλαβα τηλεγράφημα ὅτι τὴν ἑπομένην θὰ ἤρχετο ὁ σταθμάρχης, τὸν ὁποῖον ἀνεπλήρωνα. Ἐχάρηκα διότι θὰ ἐγύριζα εἰς τὴν Ρώμη. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἤπια περισσότερο ἀπὸ τὸ σύνηθες διὰ νὰ ἑορτάσω τὴν ἀπελευθέρωσίν μου καὶ ἐκοιμήθηκα βαθειά.

Αἰφνηδίως κάποιος μὲ ἐξύπνησε. Ἐκύτταξα καὶ εἶδα ἐπάνω μου τὸν Μαρῖνον μὲ τὰ μάτια ἀγριεμένα, τὸ χρῶμα του σὰν νεκροῦ. Ἔσφιγγε κάτι εἰς τὸ χέρι του. Ὅλο τὸ σῶμα του ἦτο καταλασπωμένο. Τὰ χείλη του ἔτρεμαν. Ἐκατάλαβα ὅτι κάτι ἐξαιρετικὸ τοῦ εἶχε συμβῆ.

Ἔπειτα ἐσωριάσθηκε κατὰ γῆς. Ἦτο παγωμένος. Ἐκάλεσα τὸν Παῦλον καὶ τοῦ ἔκαμε ἐντριβάς. Τοῦ ἐδώσαμε ἕνα κονιὰκ καὶ ἐντὸς ὀλίγου συνῆλθε. Ἐξηκολούθει νὰ κρατῇ σφικτὰ κλεισμένο τὸ ἕνα χέρι του.

—Βοήθεια! Φοβοῦμαι! ἦσαν τὰ πρῶτα του λόγια μόλις συνῆλθε. Εἶμαι τρελλός; Εἶνε δυνατὸν νὰ μὴ τρελλάθηκα ἀκόμη ;

—Μὰ λέγε λοιπὸν τί σοῦ συνέβη! τοῦ εἶπα:

—Λοιπὸν λέτε ὅτι εἶνε παραμύθι ἡ ἱστορία τοῦ Ἀλαρίχου; Ὅτι δὲν εἶνε θησαυρός; Ἀλλὰ τότε τί εἶνε αὐτό ;

Ἄνοιξε τὸ χέρι του καὶ μοῦ ἔδειξε ἕνα γιγάντειο διαμάντι ποὺ ἐλαμποκοποῦσε. Χονδρότερο διαμάντι δὲν θὰ ὑπῆρχε εἰς τὸν κόσμον, βέβαια !

—Εἶνε ἀπὸ τὸ θησαυρὸ τοῦ Ἀλαρίχου! μοῦ εἶπε.

❁

Βαθειὰ σιωπὴ διεδέχθη τὰ λόγια αὐτά. Ὁ

Ὁ σιδηροδρομικὸς σταθμάρχης ἐπῆρε μηνιαίαν ἄδειαν.

δυστυχὴς Μαρίνος ἔτρεμε, τὰ δόντια του ἐκτυποῦσαν σὰν νὰ εἶχε δυνατὸ πυρετό.

—Δὲν σοῦ εἶπα ὅτι ἦταν γραφτὸ νὰ εὕρω ἐγὼ τὸ θησαυρό; Εἶνε περιττὸ νὰ σοῦ περιγράψω τὴ μεγάλη ἐργασία ποὺ ἔκαμα ὅλες αὐτὲς τὶς ἡμέρες. Ὑπεράνθρωπη ἐργασία. Ἔσκαψα ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ ποτάμι, μὲ τὴν πεποίθησι ὅτι ἐκεῖ ἔπρεπε νὰ εἶνε ὁ τάφος τοῦ Ἀλαρίχου. Εἶχα κουρασθῆ πλέον καὶ ἀπελπισθῆ. Ἐσκεπτόμουν νὰ ἀφήσω τὴν ἐργασία ποὺ δὲν κατέληγε σὲ κανένα ἀποτέλεσμα, ὅτε ξάφνου ἡ ἀξίνα μοῦ συνήντησε κάτι σκληρὸ, σὰν πέτρα. Ἐξηκολούθησα καὶ σὲ λίγο εὑρῆκα ἕνα γρανίτη πελώριο. Ἄρχισα νὰ σκάβω τότε παραλλήλως μὲ τὸν γρανίτην. Ἡ μεγάλη αὐτὴ πέτρα σὲ λίγο ἔκανε γωνιά. Τότε ἄρχισα νὰ σκάβω εἰς τὸ βάθος.

Εὑρῆκα δεύτερο γρανίτη, ὁ ὁποῖος ἐστηρίζετο σὲ κάτι πέτρες ποὺ ἐμοιαζαν μὲ ἀκατέργαστες κολλώνες. Ἐσταμάτησα σκοτισμένος. Ποιὸς θὰ κινήσῃ αὐτὸ τὸ γρανίτη; Εὐτυχῶς εἶχα μαζύ μου ἕνα φυσίγγιο δυναμίτιδος. Τὸ ἄναψα καὶ ἔτσι κατώρθωσα νὰ κάμω μιὰ τρύπα. Ἔβαλα τὸ χέρι μου πρῶτα εἰς τὸ ἄνοιγμα καὶ τὸ ἀπέσυρα μὲ φρίκην. Εἶχα ριώδη. Μὲ πολλοὺς κόπους κατώρθωσα νὰ χωθῶ ἀπὸ τὴν τρύπαν. Ὁ θόλος ποὺ ἀπεκαλύφθη ἐμοιαζε μὲ πηγάδι. Εἰς τὸ μέσον διέκρινα κάτι πλάκες. Ἐσκέφθηκα ὅτι κάτω θὰ ἦτο θαμμένος ὁ Ἀλάριχος μαζὶ μὲ τοὺς θησαυρούς του.

Μὲ τὸ βαρὺ ἐργαλεῖο μου ἤρχισα νὰ σπάσω καὶ κατώρθωσα νὰ σπάσω τὴν πέτρα. Ἡ μοῦ ἐφάνηκε σὰν νὰ μετετοπίσθη μόνη ἡ πέτρα, σὰν κάποιο μυστηριώδες χέρι νὰ τὴν μετακίνησε. Καὶ μιὰ μυρωδιὰ κλεισματος καὶ μούχλας διεχύθη γύρω. Δὲν ἔνιωσα καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι ἐκεῖνος ἦτο ὁ τάφος τοῦ Ἀλαρίχου.

Νομίσματα χρυσᾶ, πολύτιμα ἀντικείμενα, ἀγγεῖα θαυμασίας τέχνης, περιδέραια, κτυλίδια, ὅπλα ἀσπίδες, κάθε τι ποὺ μπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῇ ἦτο ἐκεῖ μέσα σωρευμένο.

Ζαλισμένος, μὲ τὰ μάτια διάπλατα, ἔπεσα γονατιστὸς χωρὶς νὰ τολμῶ νὰ κινηθῶ.

Εἶχα λοιπὸν πραγματοποιήσει τὸ ὄνειρό μου. Ἦτο δικός μου ὁ περίφημος θησαυρός. Καὶ ὅμως δὲν εἶχα τὴ δύναμι νὰ τὸν ἐγγίσω. Κάτι μὲ συνεκράτει. Γιατὶ μέσα στὸ σκοτάδι ἐκεῖνο διέκρινα δυὸ μάτια ποὺ ἔρριχναν φλόγες !

Μιὰ ἀνατριχίλα μὲ ἐτάραξε ὁλόκληρον καὶ κρύος ἱδρώτας ἔβρεχε τὸ μέτωπο μου.

Ἤθελα τοὐλάχιστο νὰ πάρω ἕνα ἀπὸ τὰ πολύτιμα ἐκεῖνα ἀντικείμενα. Καὶ ἀρπάζοντας πελώριο αὐτὸ διαμάντι ποὺ ἦταν ἐπάνω σὲ ἕνα κύπελλο. Ἦταν ὀφθαλμαπάτη τάχα; Δὲν ξέρω. Ἀλλὰ μπορῶ νὰ βεβαιώσω ὅτι τὰ ἐκεῖνα μάτια ἐκαρφώθησαν ἐπάνω μου μὲ τρόπο ποὺ μὲ ἔκαμαν νὰ τρέμω. Ἔρριξα φωνὴ δυνατὴ καὶ ἐβγῆκα ἀπὸ μέσα. Δὲν μποροῦσα νὰ βγῶ καὶ ἄκουσα ἕνα σατανικὸ βρυθο, σὰν ὅλη ἐκείνη ἡ στοὰ νὰ κατάρευσε. Ἔφυγα τρέχων καὶ κρατῶν εἰς τὸ χέρι μου διαμάντι. Καὶ τώρα φοβοῦμαι μὴ τρελλαθῆκα !

❁

Ἐπῆρα ἀπὸ τὸ χέρι του τὸ διαμάντι. Τὸ ἐξήτασα καὶ ἐπείσθην ὅτι πράγματι ἦτο ἀληθινὸ. Μιὰ ἀνατριχίλα ἔπιασε ὅλο τὸ σῶμα μου. Καὶ ἐγὼ ἐδοκίμαζα ἕνα περίεργο τρόμο. Ἐσηκώθηκα καὶ ἄνοιξα ἀμέσως τὸ παράθυρο. Ὁ δροσερὸς ἀέρας μὲ ὠφέλησε.

—Κουράγιο, φίλε μου! τοῦ εἶπα. Οἱ νεκροθαμένοι δὲν ξαναγυρίζουν. Καταλαβαίνω τὴν φοβήθηκες....νύκτα ... σ' ἕνα ἐρημικὸ ἐξοχικὸ χωριό. Ἀλλ' ὅλο τὸ φόβο σου θὰ πληρώσῃ τὸ πολύτιμο αὐτὸ διαμάντι.

—Κάμε μου τὴ χάρι νὰ μοῦ τὸ φυλάξῃς μοῦ εἶπε. Φοβοῦμαι μὴ τὸ χάσω!

—Θὰ τὸ κλείσω εἰς τὸ χρηματοφυλάκιον τοῦ σταθμοῦ.

❁

Ἐπλησίαζε τὸ τραῖνο τῆς Κοζέντσας. Ἔπρεπε νὰ πάῃ ὁ Μαρίνος νὰ κρατῆσῃ τὸ μέρος γιάνημα τῶν γραμμῶν γιὰ νὰ μπῇ κανονικὰ τὸ τραῖνο εἰς τὸ σταθμό. Ἐπειδὴ ἦτο κουρασμένος τοῦ εἶπα ἂν ἤθελε νὰ στείλω τὸν Παῦλο. Ἀλλ' ἐκεῖνος ἐπέμεινε νὰ πάῃ μόνος του γιατὶ ἦταν τώρα πλέον καλά.

Τὸν εἶδα νὰ διευθύνεται εἰς τὴν θέσιν του καὶ ἐπῆγα μέσα εἰς τὸ γραφεῖο μου. Ἔνιωσα ὀλίγου ἤκουσα ἕνα τρομερὸ οὐρλιασμα. Ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Παῦλο ἔθνῆκα ἀμέσως πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἦτο ὁ Μαρίνος.

Τὸ θέαμα ποὺ παρουσιάσθη μπροστά μου ἦτο φρικτό. Ὁ δυστυχὴς ἦτο χάμω μὲ ἕνα μαχαῖρι στοὺς ὤμους καρφωμένο. Τὰ μάτια του ἦσαν διάπλατα καὶ γεμᾶτα τρόμο. Μόλις μὲ εἶδε μπόρεσε μονάχα νὰ ψιθυρίσῃ :

— Ἐκεῖνος ἦτο ... ὁ Ἀλάριχος! Μὲ ἐκδικήθηκε !

Ἔβγαλα τὸ μαχαῖρι ἀπὸ τὴν πληγὴν. Ἦτο ἕνα παράδοξο ἀρχαῖο μαχαῖρι. Ὅταν ἔσκυψα ἦτο πλέον παγωμένος νεκρός. Τὸν μεταφέραμε εἰς τὸν σταθμὸν, ὅπου μιὰ ἄλλη κατάπληξις μὲ ἀνέμενε. Τὸ χρηματοκιβώτιον ἦτο ἀνοικτὸ καὶ τὸ διαμάντι εἶχε ἐξαφανισθῆ.

Τὸ πρωὶ ἐπήγα ἕως τὸ ποτάμι διὰ νὰ ἴδω τὰς ἐργασίας ποὺ εἶχε κάμει ὁ δυστυχὴς Μαρίνος. Ἀλλὰ δὲν βρῆκα οὔτε ἴχνος. Ὅλα ἦσαν εἰς τὴν θέσιν των τακτοποιημένα.

Ἡ ἐξήγησις τώρα; Μὴ τὴν περιμένετε ἀπὸ ἐμέ. Διότι θὰ γελάσετε ἂν σᾶς εἴπω τὴ γνώμη μου. Ἐκεῖνο ποὺ ξέρω μονάχα εἶνε ὅτι εἰς τὴν περιφέρειαν τῆν Κοζέντσας ὑπάρχει ἡ παράδοσις ὅτι κάτω ἀπὸ τὸ ποτάμι εἶνε κρυμμένοι οἱ θησαυροὶ τοῦ Ἀλαρίχου καὶ ἀλλοίμονο εἰς ἐκεῖνον ποὺ θὰ τολμήσῃ νὰ τοὺς ἀναζητήσῃ. Θὰ πληρώσῃ μὲ τὴν ζωήν του τὸ τόλμημά του αὐτό.

Ὁ δυστυχὴς Μαρῖνος λοιπὸν ἐπλήρωσε μὲ μὲ τὴν ζωήν του τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ πλουτισμοῦ του. Ὁ Ἀλαρίχος δὲν συγχωρεῖ. Εἶνε θηριώδης ἀκόμη καὶ μετὰ θάνατον καὶ ξεύρει νὰ ἐκδικῆται ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὸν τάφον του.

ΑΛΜΠΕΡΤΟ-ΠΕΤΙΜΠΟΝΙ

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

ΜΙΑ ΩΡΑ ΜΕ ΤΟΝ ΕΝΤΓΑΡ ΟΥΑΛΛΑΣ

Τὸ χαϊδεμένο παιδὶ τῆς Ν. Ὑόρκης.— Μιὰ συνέντευξις μὲ τοὺς Ἀμερικανοὺς δημοσιογράφους.—Ἔχει γράψει 140 μυθιστορήματα.—Τί λέγει διὰ τὸν ἐμιλοῦν τα κινηματογράφον.—Τὰ τυχερὰ παιγνίδια τὸν τραβοῦν.—Ἡ ἀρχὴ τῆς σταδιοδρομίας του.

Πρὸ ὀλίγων μηνῶν ὁ Ἔντγκαρ Οὐάλλας ἐπεχείρησε ἕνα ταξεῖδι εἰς τὴν Ἀμερικὴν ὅπου ἔγινε δεκτὸς μὲ μεγάλο ἐνθουσιασμὸ ἀπὸ τὸ ἀμερικανικὸν κοινόν, τοὺς δημοσιογράφους, θεατρικοὺς καὶ κινηματογραφικοὺς κύκλους καὶ ἐν γένει γιὰ ἕνα διάστημα ἦτο «τὸ χαϊδεμένο παιδὶ» τῆς Νέας Ὑόρκης.

Νὰ πῶς μᾶς περιγράφει μιὰ χαριτωμένη Ἀμερικανὶς δημοσιογράφος μία συνέντευξιν μὲ τὸν Μέγα Οὐάλλας, ὅπως τὸν ἀποκαλεῖ.

Συνήντησα τὸν Ε. Οὐάλλας ὀτὸ πολυτελέστατο διαμέρισμα ποῦ εἶχε κρατήσει σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ἀριστοκρατικὰ ξενοδοχεῖα τοῦ Πάρκ-Ἄβενη. Μένει ἐκεῖ μὲ τὴν γυναῖκα του, τὰ τέσαρα παιδιά του, τὰς δύο γραμματεῖς του καὶ μερικοὺς φίλους του. Τὸν ἠβρα σ' ἕνα σαλονάκι ποὺ ἔμοιαζε μᾶλλον σὰν δημοσιογραφικὸ γραφεῖο. Ἡ λεπτὲς καθέκλες λιγοῦσαν κάτω ἀπὸ τὸ βάρος τῶν βιβλίων ποὺ ἦσαν σωριασμένα σὲ στίβες καὶ σκορπισμένα παντοῦ. Τὰ δύο τραπεζάκια ποὺ βρίσκονταν ἐκεῖ μέσα ἦσαν γεμάτα ἀπὸ δακτυλογραφημένα φύλλα χάρτου, ἀπὸ ἐφημερίδες καὶ περιοδικά. Δακτυλογράφοι πηγαινοήρχοντο διαρκῶς, τὸ τηλέφωνον ἐκτυποῦσε ἀκαταπαύστως καὶ μετέδιδε προσκλήσεις, αἰτήσεις γιὰ συνεντεύξεις καὶ χίλιες δυὸ διάφορες ὑποθέσεις. Καὶ μέσα σ' αὐτὴν τὴν Βαβυλωνα προήδρευε ὁ Οὐάλλας ὁ μεγαλείτερος καὶ δημοφιλέστερος συγγραφεὺς ἀστυνομικῶν διηγημάτων. Ψύχραιμος καὶ ἀπαθέστατος κανόνιζε τὰς ὑποθέσεις του, ὑπέγραφε ἐπιστολάς, ἔδιδε διαταγὰς καὶ ἀπαντοῦσε στὰ τηλεφωνήματα.

«Δεσποινίς, πάρτε μου τὸ Λονδῖνον στὸ τηλέφωνο καὶ στεῖλατε αὐτὸ τὸ γράμμα... Ὄχι καλλίτερα ἀπαντήσατε τηλεφωνικῶς. Κύριε Ρέϊνυ, τηλεφωνήσατε στὸν κ. Κόλλιερ, ὅτι εὐχαρίστως θὰ δεχθῶ τὴν πρόσκλησίν του γιὰ τὸ γεῦμα, ἀλλά... ὅταν ἐπιστρέψω ἀπὸ τὸ Σικάγον. Καὶ τώρα, δεσποινίς, εἶμαι στὶς διαταγές σας. Τί μὲ ρωτήσατε ;

«Γράψατε ποτὲ γιὰ τὸν κινηματογράφο, κύριε Οὐάλλας;

—Ἕνα ἀπὸ τὰ πρῶτο ἔργα ποὺ παίχθηκαν στὸν ὁμιλοῦντα κινηματογράφο ἦ-

Ὁ Ἔντγαρ Οὐάλλας

ταν παρμένο ἀπὸ ἕνα δικό μου ἔργο. «Ὁ Τρόμος». Νὰ σᾶς πῶ ὅμως τὴν ἰδέα μου, ἤτο ἀποτυχία. Ἂν μοῦ ζητήσουν θὰ γράψω καὶ ἄλλο σενάριο, ἀλλὰ θέλω πολλὰ λεπτὰ γι' αὐτό. Ἔτσι κανονίζω ἐγὼ τὶς δουλειές μου. Δὲν ἔχω ἀνάγκην ἀπὸ τὸν κινηματογράφο. Ἔχω γράψει ἑκατὸν σαράντα μυθιστορήματα, πολλὰ ἀπὸ τὰ ὁποῖα πωλοῦνται εἰς πέντε ἑκατομμύρια ἀντίτυπα τὸν χρόνο. Σχεδὸν κάθε χειμῶνα παίζονται εἰς τὰ διάφορα θέατρα τοῦ Λονδίνου τρία ἕως ἓξ ἔργα δικά μου καὶ ἄλλα τόσα στὸ Βερολῖνον καὶ σὲ ἄλλας πόλεις τῆς Γερμανίας. Καθημερινῶς γράφω στὰς ἐφημερίδας τοῦ Λονδίνου μιὰ στήλη γιὰ τὸ θέατρον καὶ ἕνα ἄρθρον γιὰ τὰς ἱπποδρομίας. Ἀγαπῶ τὰ ἄλογα. Ἄλογα καὶ θέατρον εἶναι ἡ δουλειά μου καὶ ἡ ποιὸ εὐχάριστη διασκέδασις γιὰ μένα. Ὥστε βλέπετε δὲν μοῦ μένε. καιρὸς γιὰ τὸν κινηματογράφον.

—Ἐργάζεσθε πολύ; Πῶς τὰ προφθάνετε ὅλα αὐτά;

— Ἀρχίζω τὴν ἐργασίαν μου, μόλις σηκωθῶ ἀπὸ τὸ κρεββάτι μου. Ἐργάζομαι ἕως ὅτου τὴν τελειώσω. Πότε εἶναι λίγες ὧρες, πότε ὁλόκληρη ἡμέρα καὶ πολλὲς φορὲς μοῦ συμβαίνει νὰ ἐργαθῶ συνεχῶς ἕνα εἰκοσιτετράωρον.

—Καὶ πῶς μάθατε νὰ ἐργάζεσθε τόσον πολύ; Συνήθως οἱ συγγραφεῖς δὲν εἶναι ἄνθρωποι τῆς δουλειᾶς καὶ τοῦ συμφέροντος.

—Θὰ σᾶς εἴπω. Κάποτε ἤμουν πτωχός, πολὺ πτωχός, τόσον ποὺ ἔπρεπε νὰ μετρῶ καὶ τὴν πεντάραν ἀκόμη. Ἔτσι ἔμαθα νὰ λογαριάζω νὰ προσέχω τὸ συμφέρον μου καὶ νὰ μὴν ἀφήνω τοὺς ἄλλους νὰ μὲ ἐκμεταλλεύωνται. Μοῦ χρειάζονταν χρήματα πολλὰ χρήματα κι' ἄρχισα τὴν σταδιοδρομία μου μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ γίνω πλούσιος. Εἶμαι πολὺ ριψοκίνδυνος μοῦ ἀρέσουν ὅλα τὰ τυχηρὰ παιχνίδια καὶ σπανίως ἀποτυγχάνω, γιατὶ ἔχω ἕνα ἐγστικτο ποὺ μὲ καθοδηγεῖ στὰς ἐπιχειρήσεις μου. Μ' ἀρέσουν ἡ ἱπποδρομίες γιατὶ εἶναι ριψοκίνδυνον παιχνίδι, γι' αὐτὸ τὸ λόγο ἀγαπῶ καὶ τὸ «μπρίτζ», ἀλλὰ συχαίνομαι τὸ χρηματιστήριον. Μ' ἀρέσει νὰ βλέπω τὰ ἄλογα μου νὰ τρέχουν καὶ νὰ αἰσθάνομαι τὴν συγκίνησι τῆς ἀμφιβολίας. «Θὰ κερδίσω ἢ θὰ χάσω τὰ χρήματά μου;» Θέλω νὰ αἰσθάνομαι τὴν χαρὰ καὶ τὴν εὐτυχία τῆς ζωῆς, γιατὶ δὲν τὴν ἐδοκίμασα ἀπὸ μικρός.

»Ἔμεινα ὀρφανὸς εἰς ἡλικίαν ἐννέα ἐτῶν. Ἤμουνα πάμπτωχος καὶ μόνος εἰς τὸν κόσμον καὶ μὲ περιμάζευψε μία οἰκογένεια ψαράδων στὸ Μπίλλινκσγκέϊτ, τὸ περίφημο ψαροπάζαρο τοῦ Λονδίνου.

»Οἱ θετοί μου γονεῖς ἦσαν πολὺ καλοὶ γιὰ μένα, ἀλλὰ ἦσαν πτωχοί. Ἔτσι ἀπὸ ἕνδεκα ἐτῶν ἄρχισα νὰ πουλῶ ἐφημερίδες στοὺς λαϊκοὺς δρόμους τῆς γειτονιᾶς μου. Ἀργότερα ἔγινα πρόεδρος τῆς «Λέσχης τοῦ Τύπου» ἔξω ἀπὸ τὴν ὁποίαν εἶχα σταθεῖ πολλὰ χειμωνιάτικα βράδυα στὸ κρῦο καὶ στὰ χιόνια πουλόντας ἐφημερίδες.

»Ἐπειδὴ ὅμως δὲν εὕρισκα ἀρκετὸ ἐνδιαφέρο στὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἐφημεριδοπώλου, ἔγινα μοῦτσος σ' ἕνα ψαράδικο καράβι. Κατόπιν κατετάχθηκα στὸν στρατὸ καὶ πῆγα στὴν Βόρειο Ἀφρική. Ἐκεῖ μιὰ μέρα μᾶς ἐπεσκέφθη ὁ Κίπλιγκ. Ἔγραψα ἕνα ποίημα πρὸς τιμήν του καὶ τὸ δημοσίευσα στὸν «Χρόνο» τοῦ Κεϊπτάουν. Αὐτὸ ἔγινε αἰτία νὰ γνωρισθῶ μὲ τὸν Κίπλιγκ κι' ἐκεῖνος ἦτο ποῦ μοῦ ἔδωσε τὴν ἰδέαν νὰ ἀσχοληθῶ μὲ τὴν φιλολογίαν.

»Ὅταν τελείωσε ὁ χρόνος τῆς ὑπηρεσίας μου στὸν στρατὸ, μπῆκα στὴν δημοσιογραφικὴν ὑπηρεσία, καὶ ἔγινα πολεμικὸς ἀνταποκριτὴς τοῦ «Ἑσπερινοῦ Ταχυδρόμου» στὸν πόλεμο μὲ τοὺς Μπόερς. Κατόπιν ἀνέλαβα τὰ ἀστυνομικά νέα. Αὐτὰ μοῦ κινοῦσαν πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον. Ἐργάσθηκα ἀρκετὸ καιρὸ ἔτσι κι' ὅταν πλέον εἶχα ἐμβαθύνει καλὰ στὸ ἔγκλημα καὶ στὴν δράσι τῆς ἀστυνομίας ἀπεφάσισα νὰ γράψω μόνος μου ἕνα ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα. Αὐτὴ ἦτο ἡ ἀρχὴ τῆς σταδιοδρομίας ὡς ἀστυνομικοῦ συγγραφέως, ἡ ἐπιτυχία μου ἦτο μεγάλη. Ἀπὸ τότε γράφω συνεχῶς. Κέρδισα ὁλόκληρη περιουσία καὶ φήμην ποῦ δὲν τὴν ὀνειρευόμην ποτέ.

ΑΙ ΜΕΓΑΛΕΙΟΤΗΤΕΣ ΠΟΥ ΞΕΠΕΦΤΟΥΝ

ΑΛΦΟΝΣΟΣ, Ο ΒΑΣΙΛΗΑΣ ΓΛΕΝΤΖΕΣ

Ὁ βασιλεὺς ποὺ ἐγεννήθη βασιλεύς.—Τὰ πείσματά του, ἡ ἰδιοτροπίες του καὶ ἡ ἐξυπνάδα του.—Τὰ ἄπειρα ἐρωτικά του σκάνδαλα.—Ἡ σύζυγός του, μια μάρτυς βασίλισσα.—Πῶς τὸν ἐγκατέλειψε καὶ ἐδέχθη κατόπιν νὰ ἐπιστρέψη παρ' ὅλην τὴν ἀηδίαν ποὺ ἠσθάνετο γι' αὐτόν.—Ἡ μυστικὴ γκαρσονιέρα του.—Ὁ «συμπαθητικὸς» ἄσχημος, ἡ προτίμησις τῶν κυριῶν τῆς Ντωβίλ.

Ἕνας βασιλικὸς θρόνος ἀκόμη ἔπεσεν. Ὁ θρόνος τῆς Ἱσπανίας. Ὁ Βασιλεὺς Ἀλφόνσος, παρὰ τὰς ἀπεγνωσμένας προσπαθείας, τὰς ὁποίας κατέβαλε, δὲν κατώρθωσε νὰ κρατηθῇ καὶ παρεσύρθη ἀπὸ τὸν ἰσχυρὸν δημοκρατικὸν ἄνεμον ποὺ ἔπνευσεν εἰς τὴν χώραν του...

Ἀργὰ ἢ γρήγορα τὸ τέλος τοῦ Ἀλφόνσου αὐτὸ θὰ ἦτο. Διότι, ὁ «τὲως» Βασιλεὺς τῆς Ἱσπανίας, δὲν ἦτο ἀπὸ τοὺς ἡγεμόνας ἐκείνους, ποὺ συναισθάνονται τὰς εὐθύνας των καὶ φροντίζουν διὰ τὴν εὐημερίαν τοῦ λαοῦ των.

Ἐφρόντιζε μόνον γιὰ τὸν ἑαυτόν του, γιὰ τὰ γλέντια του, τὰς διασκεδάσεις του καὶ τὰ... κέρδη του ἀπὸ τὰς διαφόρους ἐπιχειρήσεις εἰς τὰς ὁποίας ἦτο ἀνακατεμένος.

Ὁ Βασιλεὺς Ἀλφόνσος, ὁ ὁποῖος περνᾷ τὼρα εἰς τοὺς «τέως».

Ἦταν ὁ Βασιλεὺς ποὺ γλεντᾷ καὶ δὲν δίνει πεντάρα γιὰ τὸν λαόν του... Ὁ Βασιλεὺς, εἰς τὸν ὁποῖον ἔρχεται κουτὶ τὸ τραγοῦδι:

«Ξέρω ἕνα βασιληᾶ ποὺ θέλει νὰ γλεντᾶ
καὶ σὲ γλυκειὲς κοπέλλες βρίσκεται (κοντὰ
ποὺ δὲν τὸν δέργουν πίκρες πόνοι
καὶ ξεφαντώνει
μὲ κοπελλιές....»

* * *

Ὁ ἐκθρονισθεὶς Βασιλεὺς τῆς Ἱσπανίας Ἀλφόνσος Γ' ἦτο ἀπὸ τοὺς ὀλίγους ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι εἶχον τὴν τύχην νὰ γεννηθοῦν..... Βασιλεῖς. Ὅταν ἀπέθανεν ὁ πατήρ του ἦτο ἀκόμη εἰς τὴν κοιλίαν τῆς μητρός του. Γεννηθεὶς τὸ 1886 εἶδεν εἰς τὸ λίκνον του νὰ τοποθετῆται ἕνα στέμμα. Ἔκτοτε τὸ ἐξέλαβεν ὡς ἕνα ἁπλούστατον παιγνίδι καὶ δὲν ἐξετίμησε τὸ βάρος του καὶ τὰς εὐθύνας του.

Ἀνετράφη μέσα εἰς τὰς κολακείας. Ἡ θέλησίς του ἦτο διαταγή. Τὸ κάθε πεῖσμα του ἐγένετο δεκτὸν μὲ δουλικὴν ὑποταγὴν ἀπὸ τοὺς αὐλικοὺς καὶ ἀπὸ τὴν μητέρα του Μαρίαν Χριστίναν τὴν Αὐστριακὴν Ἀρχιδούκισσαν, ἡ ὁποία ἐλάτρευε τὸ μονάκριβο παιδί της. Ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας ὁ Ἀλφόνσος συνείθισε νὰ διατάζῃ καὶ νὰ ἀπαιτεῖ, ὅπως οἱ ἄλλοι τυφλῶς τὸν ὑπακούουν. Εἰς ἡλικίαν δέκα ἓξ ἐτῶν, ὅτε κατὰ τὸ Ἱσπανικὸν Σύνταγμα ἐνηλικιώθη, ἀνέλαβε τὴν κυβέρνησιν τῆς χώρας του, χωρὶς νὰ ἔχῃ καμμίαν ἀπολύτως πεῖραν καὶ μὴ ὁδηγούμενος παρὰ ἀπὸ τὰ καπρίτσια του. Ἔξυπνος ἦτο, ἀλλ' ἡ ἐξυπνάδα του δὲν κατηυθύνθη ὅπως ἔπρεπε καὶ κατὰ συνέπειαν παρεξετράπη.

* * *

Εἰς ἡλικίαν εἴκοσι ἐτῶν ἐνυμφεύθη τὴν κόρην τοῦ Ἄγγλου Πρίγκηπος Ἑρρίκου τοῦ Βάτεμβεργ, τὴν ὡραίαν Ἔναν.

Ἀλλὰ καὶ πρὸ τοῦ γάμου του εἶχε γίνει περίφημος διὰ τὰ ἐρωτικά του σκάνδαλα. Τὸ Παρίσι τὸν εἶχε γνωρίσει μᾶλλον ὡς κυνηγὸν ἐρώτων καὶ ἐρωτικῶν περιπετειῶν, παρὰ ὡς Βασιλέα. Ὅλοι οἱ Παρισινοὶ ἐγνώριζον ὅτι ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἱσπανίας δὲν ἐπήγαινεν εἰς τὴν Γαλλικὴν πρωτεύουσαν διὰ νὰ ἀσχοληθῇ μὲ τὰς ὑποθέσεις τῆς χώρας του, ἀλλὰ διὰ νὰ γλεντήσῃ.

Εἰς τὴν Μονμάρτην ἦτο πλέον ἡ γνωστὸς καὶ αἱ Ντεμὶ-Μονταὶν τοῦ Παρισιοῦ τὸν ἐγνώριζαν πολὺ καλά. Τὰ σκάνδαλά του πολλάκις ἔφθασαν καὶ μέχρι τῶν ἐφημερίδων καὶ οἱ Παρισινοὶ μὲ εἰρωνικὸν μειδίαμα ἔδειχναν ἕνα σπίτι εἰς τὴν ὁδὸν Λουδοβᾶ ἀπέναντι ἀπὸ τὴν Ἐθνικὴν Βιβλιοθήκην, ὅου ἐπερνοῦσεν ὁ Ἀλφόνσος ὁ Γ' τὰ βράδυα του μέσα εἰς ὄργια.

Τὸ σπίτι αὐτὸ ἦτο περίφημον, διότι ἐκεῖ ἀνεζήτει τὰς ἐρωμένας του ἕνας ἄλλος «τέως» Βασιλεὺς καὶ νῦν σύντροφος ἐν τῇ ἐξορίᾳ μὲ τὸν Ἀλφόνσον, ὁ Μανουὴλ τῆς Πορτογαλλίας. Δὲν ἠξεύρω ἂν τὸ σπίτι αὐτὸ μὲ τὰ τρία πατώματα χρησιμεύει καὶ σήμερον ἀκόμη διὰ τὸν αὐτόν... φιλανθρωπικὸν σκοπὸν τῶν ἐρωτικῶν τελετῶν. Ἀλλὰ πρὸ δεκαπενταετίας ἀκόμη ὑφίστατο τὸ ἱερὸν αὐτὸ τῆς ἀσέμνου Ἀφροδίτης ἐν ὅλῃ τῇ δόξῃ του. Καὶ καμμία ἀστυνομία δὲν μποροῦσε νὰ τὸ θίξῃ, διότι εὑρίσκετο ὑπὸ τὴν ὑψηλὴν προστασίαν τοῦ Βασιλέως τῆς Ἱσπανίας καὶ, προηγουμένως, τοῦ Βασιλέως τῆς Πορτογαλλίας καὶ ἄλλων ἐπισήμων προσώπων... μὴ ἐξαιρουμένων καὶ τῶν Ἑλλήνων.

* * *

Θὰ ὑπέθετε κανείς, ὅτι ἔπειτα ἀπὸ τὸν γάμον του, θὰ ἐγίνετο σοβαρώτερος ὁ Ἀλφόνσος. Ἀλλὰ τὰ γεγονότα ὅμως διέψευσαν τὴν ἐλπίδα αὐτήν. Ἀπεναντίας μπορεῖ κανεὶς νὰ πῇ, ὅτι ὅσον περνοῦσαν τὰ χρόνια, τόσον καὶ ἐγίνετο γειρότερος.

Συχνὰ ἐνεφανίζετο εἰς τὸ Παρίσι διὰ νὰ ξεσκάσῃ...καὶ νὰ παραδοθῇ στὰ γλέντια του. Δὲν τὸν ἐνδιέφερεν ἡ πολιτικὴ τοῦ τόπου, ἀδιαφοροῦσεν ἂν ὁ λαός του ἐπείνα, ἂν ἐκακοδιοικεῖτο ἡ χώρα του. Αὐτὸς ἕνα ἤθελε, νὰ ἔχῃ καιρὸν νὰ διασκεδάζῃ γλεντῶν τρελλά.

Ἡ γυναῖκα του δὲν μποροῦσε ἐπὶ τέλους νὰ ὑποφέρῃ αὐτὴν τὴν ἀθλιότητα. Ἐθέγετο πλέον καὶ ἡ προσωπική της ἀξιοπρέπεια καὶ ὁ ἐγωϊσμός της ὡς γυναικός. Μία γυναῖκα δὲν συγχωρεῖ ποτὲ εἰς -ὸν ἄνδρα της νὰ τὴν περιφρονῇ, πολὺ δὲ περισσότερον μία Βασίλισσα καὶ μάλιστα ὡραία, ὅπως ἡ Ἕνα.

Ἀπὸ τὰ πρῶτα χρόνια τοῦ γάμου των

Μία κυρία τῆς τιμῆς, ἡ ὁποία ἦτο ἐρωμένη τοῦ Ἀλφόνσου

ἤρχισαν οἱ καυγάδες μεταξύ των, καυγάδες, οἱ ὁποῖοι συχνὰ ἔφθαναν εἰς μορφὴν σκανδάλου δημοσίου καὶ διάφοροι λεπτομέρειαι τῶν οἰκογενειακῶν των σκηνῶν αὐτῶν ἔφθανον συχνὰ μέχρι τῶν στηλῶν τῶν ξένων ἐφημερίδων.

Πατὴρ ἐξ τέκνων δὲν ἀπεφάσιζεν ἐπὶ τέλους νὰ ἡσυχάσῃ καὶ νὰ παραιτήσῃ τούς.... λαθραίους ἔρωτας. Ἀδιόρθωτος κυνηγὸς τῶν ξένων γυναικῶν, παρημέλει τὴν ὡραίαν σύζυγόν του, ἡ ὁποία θαυμάσιος τύπος Βασιλίσσης καὶ μητρὸς, ὑπέμενε μὲ πόνον τὴν ἀθλίαν διαγωγὴν τοῦ συζύγου της.

Ἀλλὰ καὶ ἡ ὑπομονὴ ἔχει τὰ ὅριά της. Καὶ ὅταν πλέον τὸ κύπελον γεμίσῃ, τίποτε δὲν δύναται νὰ συγκρατήσῃ τὴν ὀργήν. Καὶ μίαν ἡμέραν ἐξέσπασε τὸ σκάνδαλον. Ἡ Βασίλισσα συνέλαβε ἐπ' αὐτοφώρῳ τὸν Βασιλέα Ἀλφόνσον εἰς τὰς ἀγκάλας μιᾶς τῶν κυριῶν τῆς τιμῆς. Δὲν εἶπεν λέξιν, ἀλλ' ἡτοιμάσθη καὶ τάχιστα

ἀνεχώρησεν διὰ τὴν Ἀγγλίαν. Εἰς τοὺς γονεῖς της, εἰς τὸν θεῖον της Βασιλέα Ἐδουάρδον τὴν Ἀγγλίας, εἰς ὅλους τέλος τοὺς οἰκείους της εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἐδήλωσεν, ὅτι δὲν ἐννοοῦσεν νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν Ἱσπανίαν καὶ νὰ ὑφίσταται τὸ μαρτύριον αὐτὸ, νὰ συζῇ μὲ ἕνα ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος τὴν περιεφρόνει καὶ τὴν ἐταπείνωνε μὲ τοὺς ἀσέμνους ἔρωτάς του.

Ὁ Ἀλφόνσος ἔσπευσε νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ νὰ ζητήσῃ συγγνώμην, θέλων νὰ ἀποφύγῃ τὴν ἐξάπλωσιν τοῦ σκανδάλου. Οἱ συγγενεῖς τῆς Βασιλίσσης καὶ ἰδίως ὁ τότε Βασιλεὺς Ἐδουάρδος τῆς Ἀγλίας τῆς ὑπέδειξαν τὸ καθῆκον της ὡς μητρὸς καὶ ὡς Βασιλίσσης νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Ἱσπανίαν. Ἡ ἐνάρετος Ἕνα μὲ τὴν καρδίαν της λαδωμένην, ἀπὸ ἀθεράπευτον πληγὴν, ὑπήκουσεν εἰς τὴν λογικὴν τοῦ κράτους καὶ ἐθυσιάσθη. Ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Ἱσπανίαν καὶ ἔζησε πλησίον τοῦ συζύγου της, τὸν ὁποῖον ἐμίσει.

Ἀλλὰ καὶ πάλιν ὁ Ἀλφόνσος δὲν μετενόησεν. Ἴσως τὸ εἶχε στὸ αἷμα του... Καὶ ἡ μόνη του φροντὶς ἦτο νὰ βρίσκῃ εὐκαιρίαν γιὰ γλέντι, ἀφοῦ τὸ κέφι ποτὲ δὲν τοῦ ἔλειπε. Αἱ αἰσθηματικαί του περιπέτειαι εἶναι ἄφθονοι. Αἱ κυρίαι τῆς τιμῆς καὶ γενικῶς τὰ ὤμορφα θηλυκὰ ποὺ εἶχαν ἐργασίαν εἰς τὰ ἀνάκτορα εἶχαν δοκιμάσει τὰ χάδια τοῦ ἐρωτύλου Βασιλέως.

Ἀλλὰ τὰ ἀνάκτορα δὲν ἦσαν μέρος κατάλληλον διὰ τὰς ἐρωτικὰς διαχύσεις τοῦ Ἀλφόνσου. Καὶ ὁ Βασιλεὺς εἶχεν ἀγοράσει μίαν ὡραίαν ἔπαυλιν, εἰς ἕνα προάστειον τῆς Μαδρίτης, τὴν ὁποίαν εἶχεν μεταβάλλει εἰς οἶκον ἔρωτος. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ γκαρσονιέρα εἶχε ἀγορασθεῖ ἐπ' ὀνόματι ἑνὸς ἀνωτάτου αὐλικοῦ καὶ στενοῦ φίλου τοῦ Βασιλέως, ποὺ ἐφρόντιζε νὰ βρίσκῃ δροσερὰ κορίτσια γιὰ νὰ διασκεδάζουν τὰς ὥρας τῆς πλήξεως τοῦ Ἀλφόνσου. Ἐκεῖ, μέσα εἰς τὴν γκαρσονιέραν αὐτὴν, ὁ Βασιλεὺς περνοῦσεν ἀρκετὰς ὥρες τῆς ἡμέρας. Τί γινόταν ἐκεῖ μέσα εἶναι... μυστήριον.

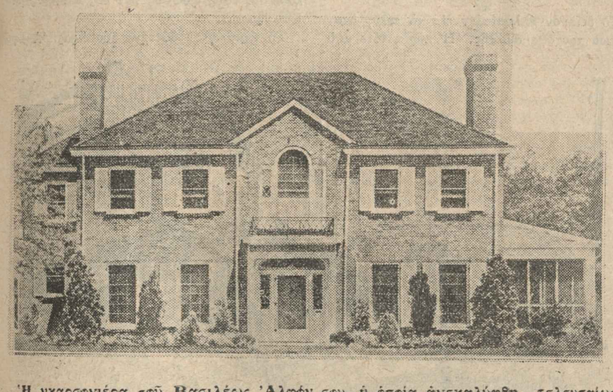

Ἡ γκαρσονιέρα τοῦ Βασιλέως Ἀλφόνσου, ἡ ὁποία ἀνεκαλύφθη τελευταίως εἰς ἕνα προάστειον τῆς Μαδρίτης.

Ἦσαν τόσες αἱ προφυλάξεις ποὺ ἐλάμβανεν ὁ ἐρωτόληπτος Βασιλεὺς γιὰ νὰ μὴ γνωσθοῦν ἡ λεπτομέρειες αὐτὲς τῆς ζωῆς του, ὥστε κανεὶς, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς στενοὺς φίλους καὶ συντρόφους τῶν βασιλικῶν διασκεδάσεων, δὲν ἠξευρε τίποτε. Καὶ μόνον τώρα τελευταίως ἀπεκαλύφθησαν, ὅταν πλέον ὅλη ἡ ἰδιωτικὴ ζωὴ τοῦ Βασιλέως ἦλθεν εἰς τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος.

Τὸ προάστειον ὅπου εὑρίσκετο ἡ βασιλικὴ γκαρσονιέρα ἦτο ἔρημιόν. Καὶ εἰς ὡρισμένας ὥρας τῆς νυκτὸς ἡ πόρτα τοῦ κήπου ἤνοιγε καὶ ἕνα κλειστὸν αὐτοκίνητον εἰσήρχετο. Μέσα εἰς τὸ αὐτοκίνητο ἐκεῖνο ἦτο ὁ Ἀλφόνσος, ὁ ὁποῖος ζητοῦσε νὰ λησμονήσῃ τὰς πικρίας τῆς βασιλείας του εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν ὡραίων Ἱσπανίδων.

Ἀλλὰ τὰ σκάνδαλά του ἦσαν ἀμέτρητα εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Εἰς τὰς λουτροπόλεις τῆς Γαλλίας, ὅπου μετέβαινε κάθε καλοκαίρι γιὰ νὰ παραθερίσῃ ἦταν τὸ ἀγάπν γκατὲ τῶν κυριῶν καὶ δεσποινίδων τοῦ ἡμικόσμου, αἱ ὁποῖες τὸν ἐπολιορκοῦσαν στενῶς καὶ ἐζήτουν τὴν βασιλικὴν εὔνοιαν.

Καὶ ὁ καθυμένος ὁ Ἀλφόνσος δὲν χαλοῦσε χατῆρι.. Εἰς τὸ μέσον τῶν ὡραίων γυναικῶν, κατέβαινεν εἰς τὴν πλάζ καὶ ἔκανε τὸν περίπατόν του, ὁ «συμπαθητικὸς ἄσχημος», ὅπως τὸν ἔχουν ἀποκαλέσει διὰ νὰ κολακεύσουν ἴσως τὴν ὡραιοπάθειάν του καὶ νὰ περιβάλουν μὲ κάποια ὡραιότητα... τὴν ἀσχημιά του.

Φυσικά, τὰ γλέντια αὐτὰ τοῦ Ἀλφόνσου ἀπαιτοῦσαν ἔξοδα πολλά. Ἡ βασιλικὴ ἐπιχορήγησις δὲν τὸν ἔφθανε. Καὶ ὁ Ἀλφόνσος, γιὰ νὰ τὰ βγάζῃ πέρα, ἦτο ἀναμεμιγμένος εἰς διαφόρους ὑπόπτους ἐπιχειρήσεις, αἱ ὁποῖαι τοῦ ἔδιδαν «τὰ στρὰ ἔξοδα». Ἦτο μέτοχος σὲ χαρτοπαίγνια, σὲ ἱπποδρομίες καὶ σὲ διάφορες ἄλλες ἑταιρεῖες, ποὺ τοῦ ἔδιδαν μέρος τῶν μετοχῶν γιὰ νὰ ἔχουν τὴν εὔνοιαν, ποὺ ἐστοίχιζεν εἰς τὸν ἀτυχῆ Ἱσπανικὸν λαόν.

* * *

Ὅλα αὐτὰ ὅμως τώρα ἔληξαν. Ὁ Ἀλφόνσος εἶναι πλέον «τέως». Μέσα εἰς ἕνα πολεμικὸν πλοῖον ποὺ τοῦ παρεχώρησεν ἡ Ἱσπανικὴ Δημοκρατία, ἄφησε τὰς ἱσπανικὰς ἀκτὰς καὶ πηγαίνει εἰς τὸ ἐξωτερικὸν γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὰς περιπετείας του καὶ νὰ κλάψῃ τὴν χαμένην βασιλικὴν πορφύραν. Ἔτσι τώρα, θὰ μεταβῇ εἰς συνάντησιν τοῦ ἄλλου... πρώην συναδέλφου του, τοῦ Μανουὴλ τῆς Πορτογαλλίας, ὁ ὁποῖος ἔχασε τὸν θρόνον χάριν τῶν ἐλαφρῶν γυναικῶν καὶ τῶν γλεντιῶν του.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Ὁ βαρῶνος Ἰάκωβος Ρότσιλδ, ὁ διάσημος Παρισινὸς τραπεζίτης, ἦτο στενότατος φίλος καὶ θαυμαστὴς τοῦ Μπαλζὰκ. Μίαν φορὰν ὁ μυθιστοριογράφος ἤθελε νὰ ταξειδεύσῃ ἕως τὴν Βιέννην καὶ εὑρίσκετο, ὡς συνήθως ἀπένταρος. Ὁ Ρότσιλδ τοῦ ἐδάνεισε τρεῖς χιλιάδες φράγκα καὶ τοῦ ἔδωσε καὶ μίαν συστατικὴν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν ἀνεψιόν του, διευθυντὴν τῆς ἐκεῖ Τραπέζης τοῦ Οἴκου Ρότσιλδ. Ὁ Μπαλζὰκ εἰς τὸ ταξεῖδι ἄνοιξε τὴν σφραγισμένην ἐπιστολὴν, τὴν ἐθεώρησεν ὡς πολὺ ψυχρὰν καὶ δὲν τὴν ἐπέδωκε κατὰ τὴν εἰς Βιέννην διαμονήν του.

Ὅταν ἐγύρισεν εἰς τὸ Παρίσι, ὁ Ρότσιλδ τὸν ἠρώτησεν ἂν ἐπέδωκε τὸ συστατικὸν γράμμα, ἀλλ' ὁ Μπαλζὰκ τοῦ τὸ ἔδειξε μὲ ὑπερηφάνειαν, διὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι δὲν τὸ παρέδωσε.

—Κρῖμα! τοῦ εἶπεν ὁ Ρότσιλδ. Μοῦ κακοφαίνεται πολύ. Βλέπεις αὐτὴν τὴν ἱερογλυφικὴν τσίφραν: Εἶνε τὸ συμβολικὸν σῆμα τὸ ὁποῖον ἔχω μὲ τὸν ἀνεψιόν μου καὶ τὸ ὁποῖον σημαίνει ὅτι σοῦ ἤνοιγα πίστωσιν εἰς τὴν Τράπεζάν του διὰ ποσὸν τριάντα χιλιάδων φράγκων.

Φαντάζεσθε τὴν στενοχωρίαν τοῦ αἰωνίως ἀπεντάρου Μπαλζὰκ, ὁ ὁποῖος ἀπὸ κουφότητα ἔχασεν τὸ τόσον σημαντικὸν ποσόν.

❁

Ἕνας Ρωμαῖος ποιητὴς ἀνέμενε κάθε πρωὶ τὸν αὐτοκράτορα Αὔγουστον εἰς ἕνα σημεῖον τῆς Ἀππίας Ὁδοῦ, ὅπου συνείθιζε νὰ κάμνῃ τὸν περίπατόν του, καὶ τοῦ ἔδιδε ἕνα ἐπίγραμμα ἐπαινετικὸν, ἐλπίζων ὅτι θὰ τοῦ ἔδιδε κάποιαν ἀμοιβήν.

Ἀλλ' ὁ Αὔγουστος ἐπερνοῦσε ἀδιάφορος.

Ὁ αὐτοκράτωρ διὰ νὰ ἀστειευθῇ ἕνα πρωὶ ἐπλησίασε τὸν ποιητὴν καὶ τοῦ ἔδωσε ἕνα ἐπίγραμμα τὸ ὁποῖον εἶχεν αὐτὸς γράψῃ διὰ νὰ ὑμνήσῃ τὸν ποιητήν. Ὁ ἔξυπνος ποιητὴς δὲν τὰ ἔχασεν ἀλλ' εἶπεν εἰς τὸν αὐτοκράτορα :

—Σᾶς εὐγνωμονῶ ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς προσφέρω τὴν μικρὰν αὐτὴν ἀνταμοιβὴν καίτοι γνωρίζω ὅτι ἡ ποίησις πρέπει νὰ ἀνταμοίβεται γενναίως. Ἀλλ' εἶμαι δυστυχὸς ποιητής.

Ὁ αὐτοκράτωρ ἐγέλασε μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ ποιητοῦ καὶ διέταξε νὰ τοῦ δώσουν ἀπὸ τὸ αὐτοκρατορικὸν ταμεῖον μίαν ἐτησίαν σύνταξιν

❁

Ὁ διάσημος Γάλλος ἐπιστήμων Φοντενὲλ ἦτο φοβερὸς τζαμπατζῆς καὶ συνήθως ἔτρωγε εἰς τὰ ξένα σπίτια. Εἶχε κατορθώσῃ ὥστε νὰ ἔχῃ τόσας προσκλήσεις ὅσαι εἶνε αἱ ἡμέραι τῆς ἑβδομάδος. Ὅταν ἀπέθανεν ἡ κηδεία του ἔγινε δαπάνῃ τῆς Ἀκαδημίας, τῆς ὁποίας ἦτο μέλος. Ὁ Πυρὸν, ὁ σατανικὸς σατυρικὸς, ἀκολουθῶν τὴν κηδείαν, εἶπεν εἰς ἕνα συνάδελφόν του:

—Αὐτὴ εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ὁ Φοντενὲλ βγαίνει ἀπὸ τὸ σπίτι του γιὰ νὰ μὴ λάβῃ σὲ ξένο σπίτι νὰ φάῃ.

❁

—Γνωρίζετε τὸν υἱὸν τοῦ Μπυφφὸν; ἠρώτησε ὁ Ριβαρὸλ ἕνα φίλον του.

—Ναί...Καὶ ὁμολογῶ ὅτι εἶνε τὸ ἀτυχέστερο κεφάλαιόν τῆς «Φυσικῆς ἱστορίας τοῦ πατρός του»! ..

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Τοῦ WILLIAM LE QUEUX

ΤΟ ΚΟΜΕΝΟ ΔΑΚΤΥΛΟ

Ἐγύριζα τὴν παραμονὴν τῶν Χριστουγέννων εἰς τὸ σπίτι μου. Ἀφοῦ ἐπέρασα τοὺς φωτισμένους δρόμους, γεμάτους κόσμον, ἐμπῆρα εἰς τὴν ἥσυχον ὁδὸν Ρίτσμον, διὰ νὰ πάω εἰς τὸ σπίτι μου. Ξάφνου εἶδα ἕνα κοριτσάκι δέκα περίπου ἐτῶν νὰ τρέμῃ καὶ νὰ κλαίῃ. Τὸ ἐπλησίασα καὶ ρώτησα τὸ ὄνομά του.

—Τσίζη Μάθεσὸν! ἀπήντησε μὲ κλαμμένην φωνήν.

Ἤτο θαυμασίως ντυμένη καὶ μοῦ ἀφιγήθη ὅτι ἐπῆγε μὲ τὴν παραμάναν της εἰς τὰ μαγαζιά, ἀλλ' εἰς ἕνα σημεῖον μπερδεύθηκε εἰς τὸ πλῆθος καὶ ἔμεινε μόνη. Δὲν ἐγνώριζε τὴν διεύθυνσιν τοῦ σπιτιοῦ της. Εἶχε μητέρα καὶ θεῖον.

Τὴν ἐπῆρα μαζύ μου καὶ τὴν παρέδωσα εἰς τὴν σπιτονοικοκυρᾶν μου, ἡ ὁποία συνεγνώσθη ἀπὸ τὸ ἐπεισόδιον τοῦ κοριτσιοῦ καὶ ἐφάνη εὐγενικὴ μαζύ του.

Ἐκάθισε σιμὰ εἰς τὸ τζάκι εὐχαριστημένη διότι δὲν θὰ ἔμενε εἰς τὸν δρόμον, ἀλλὰ θὰ ἐπέρνα εἰς τὸ σπίτι ἀγαθῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι τῆς ὑπόσχοντο ὅτι θὰ εὕρουν τὴν μητέρα της.

Τὸ ἀκόλουθον μεσημέρι, ἐνῷ ἔτρωγε μὲ τὴν μικρὰν, ἡ σπιτονοικοκυρά μου ἦλθε καὶ μὲ χαρὰν μοῦ ἀνήγγειλεν ὅτι εἰς τὴν ἔκραν τοῦ φορέματος τῆς νέας εὗρε ραμμένο ἕνα κομματάκι χαρτὶ ποὺ εἶχε μίαν διεύθυνσιν, ἀκριβῶς τὴν διεύθυνσιν τοῦ σπιτιοῦ της : Τσίζη Μάθεσον, Κλίφτον Ρὸντ ἀριθ. 66'

—Ναὶ ! αὐτὸς εἶνε ὁ δρόμος μας ! ἐφώναξε τὸ κοριτσάκι χαρούμενο.

Ἐπῆρα ἕνα ὁδηγὸν τοῦ Λονδίνου, ἀλλὰ μὲ στενοχωρίαν μου ἀντελήφθην ὅτι ὑπῆρχον ἓξ ἐν συνόλῳ δρόμοι μὲ τὸ αὐτὸ ὄνομα. Δὲν μοῦ ἔμενε παρὰ νὰ ἐπισκεφθῶ ὅλους αὐτοὺς τοὺς δρόμους. Καὶ ἐπῆρα τὴν Τσίζη μαζύ μου εἰς ἀναζήτησιν.

❁

Ἦτο ἡ τρίτη μετὰ μεσημβρίαν καὶ ὁ οὐρανὸς ἤρχισε νὰ σκοτεινιάζῃ εἰς τὸ ἄθλιον κλίμα τοῦ Λονδίνου ὅταν ἀρχίσαμε τὴν ἐκστρατείαν. Ἀλλ' οἱ πρῶτοι δρόμοι μὲ τὸ ὄνομα αὐτὸ διέψευσαν τὰς ἐλπίδας μας. Δὲν κατῴκει εἰς τὸν ἀρ. 66 καμμία τέτοια οἰκογένεια. Ἔμενε ἕνα σπίτι μόνον ἀκόμη, πέραν ἀπὸ τὸ Μπρόκλεῦ, σχεδὸν εἰς τὸ ἄκρον τοῦ Λονδίνου, ὅπου πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἦσαν κάμποι. Ἐκεῖ εἶδα διαφόρους κομψὰς ἐπαύλεις. Μόλις ἐπλησιάσαμεν εἰς τὸν ἀρ. 66 ἡ μικρὰ εἶπε χαρούμενη :

—Αὐτὸ εἶνε τὸ σπίτι μας.

Ἐκτύπησα τὸ κουδοῦνι. Ἡ ὑπηρέτρια μᾶς ἄνοιξε καὶ ἀμέσως πίσω της ἐφάνη μιὰ νέα κυρία, ἡ ὁποία ἀγκάλιασε τὴν μικρὰν μὲ χαράν.

— Ἀγάπη μου, φοβήθηκα μὴ χάθηκες, τῆς εἶπε μὲ δάκρυα στὰ μάτια.

Ἦτο ἀργὰ πολὺ ὅταν κατώρθωσα νὰ εὕρω τὸ σπίτι τῆς κόρης. Ἡ μητέρα μὲ παρεκάλεσε νὰ μείνω τὴν νύκτα ἐκείνην μαζύ των καὶ νὰ δειπνήσω καὶ κοιμηθῶ ἐκεῖ.

Πρὸ τῆς ἐπιμονῆς των ἐδέχθην. Διότι πρέπει νὰ ὁμολογήσω ὅτι εἶχα κουρασθῆ καὶ ἐπεινοῦσα ἔπειτα ἀπὸ τόσο τρέξιμο.

Ἡ κυρία μὲ ὡδήγησεν εἰς μίαν κομψὴν καὶ καλὰ θερμασμένην τραπεζαρίαν. Ἕνας κύριος πενῆντα περίπου ἐτῶν ἐκάθητο εἰς μίαν πολυθρόναν. Ἡ κυρία Μάθεσον μοῦ τὸν παρουσίασεν ὡς τὸν ἀδελφὸν τῆς Πάουλ. Κατὰ τὸ δεῖπνον ἐξήγησα πῶς εὑρῆκα τὸ κορίτσι. Ἡ μητέρα ἐξέφραζε τὴν εὐγνωμοσύνην της. Καὶ ὁ ἀδελφός της μετεῖχε τῆς χαρᾶς καὶ τῶν πρὸς ἐμὲ εὐχαριστιῶν.

❁

Τὸ δεῖπνον ἐπλησίαζεν εἰς τὸ τέλος ὅταν ἤκουσα τροχοὺς ἁμάξης. Ἡ κυρία τότε μοῦ

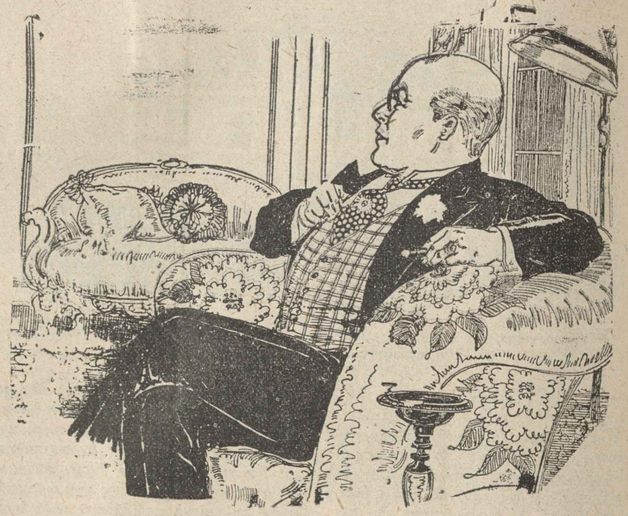

Ἕνας κύριος ἐκάθητο σὲ μιὰ πολυθρόνα

εἶπε ὅτι ἔδιωξε τὸν ἁμαξᾶν, εἶχε μάλιστα πληρώσῃ καὶ τὸν ναῦλον.

Ἤμουν εὐχαριστημένος διότι περνοῦσα τὸ βράδυ τῶν Χριστουγέννων μὲ εὐχάριστον συντροφιὰν. Μετὰ τὸ δεῖπνον ἐπήγαμε εἰς τὸ σαλόνι, ὅπου τὸ τζάκι ἐλαμποκοποῦσε ἀπὸ φλόγας καὶ ἐθέρμαινε θαυμασίως.

Χωσμένος εἰς μίαν πολυθρόναν, ἀπεθαύμαζα τὴν πολυτέλειαν τοῦ σαλονιοῦ. Ἀφοῦ ἐπήραμε ἕνα κονιὰκ ἀκόμη καὶ ἐμιλήσαμε διὰ διάφορα πράγματα, ἡ κυρία Μάθεσον μὲ ὡδήγησεν εἰς ἕνα θαυμάσιον δωμάτιον ὕπνου. Δὲν ἐβράδυνα νὰ πέσω εἰς τὸ ἀναπαυτικὸν κρεββάτι καὶ νὰ κοιμηθῶ. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον. ἐξύπνησα ἀπὸ ἕνα περίεργον θόρυβον. Ἡ φωτιὰ εἶχε σχεδὸν σβύσει καὶ τὸ δωμάτιον ἦτο σκοτεινὸν. **Κατέβηκα ἀπὸ** τὸ κρεββάτι καὶ ψάχνοντας ἐπροχώρησα. Κατώρθωσα νὰ ἀνάψω ἕνα κομμάτι χαρτὶ εἰς τὸ τζάκι καὶ νὰ φωτίσω τὸ δωμάτιον. Ἐπλησίασα τὸ ἀναμένο χαρτὶ εἰς τὴν λάμπαν τοῦ γκαζιοῦ, ἀλλὰ δὲν ἄναβε. Ὡρισμένως εἶχαν κλείσῃ τὸν ἀγωγὸν τοῦ γκαζιοῦ. Τότε ἄρχισα νὰ συλλογίζομαι. Καὶ εὑρῆκα ὅτι ἦτο πολὺ φυσικὸν νὰ μοῦ προσφέρουν φιλοξενίαν ἔπειτα ἀπὸ τὴν εὐγνωμοσύνην ποὺ μοῦ ὤφειλον. Καὶ ὅμως κάποιον περίεργον συναίσθημα, ἀκαθόριστον , μὲ ἔκαμε νὰ φοβοῦμαι διὰ τὴν ζωήν μου. Τὸ δωμάτιον εἶχε δύο παράθυρα, ἀλλ' ὅταν ἐζήτησα νὰ τοῦ ἀνοίξω ἀντελήφθην ὅτι δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ τὸ κατορθώσω.

Προσεπάθησα νὰ ἀνάψω τὸ τζάκι καὶ κατώρθωσα νὰ ζωντανέψω κάπως τὴν φωτιάν.

Ἐχώθηκα εἰς μίαν πολυθρόναν καὶ ἐσυλλογιζόμην. Ἔπειτα ἀπὸ πολλὴν σκέψιν ἐγέλασα μὲ τοὺς φόβους καὶ τὰς ὑποψίας μου. Καὶ ὅμως...

Τὸ ὡρολόγιον ἔδειχνε δύο ὥρας. Ἀπεφάσισα νὰ περάσω τὴν νύκτα εἰς τὴν ἀναπαυτικὴν ἐκείνην πολυθρόναν.

Συνήθως δὲν εἶμαι νευρικός, καὶ ἔχω συνειθήσῃ εἰς τὴν μόνωσιν διότι ἐπέρασα πολὺν καιρὸν εἰς τὰς ἀγρίας ἐρήμους τῆς Ἀφρικῆς. Καὶ ὅμως μὲ κατεῖχε κάποιος ἔνστικτος φόβος τὸ βράδυ ἐκεῖνο. Ἐνῷ ἐκύτταζα ἀσκόπως διέκρινα εἰς τὸ χαλὶ κάτι τὸ ὁποῖον εἴλκυσε τὴν προσοχήν μου. Ἐσηκώθηκα καὶ τὸ ἔπηρα. Ἀλλὰ μὲ φρίκην τὸ ἐπέταξα πάλιν χάμω... Ἦτο ἕνα δάκτυλο κομμένο ἀπὸ γυναικεῖο χέρι !

Ἡ ἀνακάλυψις ἐκείνη μὲ ἐτρόμαξε. Ἦτο λοιπὸν ἕνα μυστήριον πολὺ μεγαλείτερον ἀπ' ὅ,τι ἐσυλλογιζόμουν. Ἐσήκωσα πάλιν τὸ δάκτυλο καὶ τὸ ἐξήτασα μὲ προσοχήν. Ἦτο δάκτυλο νεαροῦ χεριοῦ καλῆς κοινωνικῆς τάξεως διότι ἦτο μαλακό.

Βρῆκα ἕνα ξύλο εἰς τὴν γωνιὰν, τὸ ἄναψα καὶ τὸ ἐχρησιμοποίησα ὡς δᾶδα κατὰ τὴν ἔρευνάν μου. Ἔφθασα τέλος εἰς τὴν τουαλέτταν, ἡ ὁποία γύρω εἶχε ἕνα περιτύλιγμα ὡραῖον ἀπὸ μουσελίναν. Τὸ ἐσήκωσα καὶ μὲ φρίκην διέκρινα τὸ πτῶμα ἑνὸς νεαροῦ κοριτσιοῦ. Τῆς εἶχαν ἀφαιρέσει ὅλα τὰ κοσμήματα,

καὶ δύο δάκτυλα διὰ νὰ τῆς πάρουν τὰ δακτυλίδια.

Ἡ φρικτὴ ἀποκάλυψις μὲ ἐτρόμαξε. Ἀμέσως ἐκατάλαβα ὅτι ἔπεσα εἰς τρομερὰν παγίδα. Εἶχα ἕνα ρολόγι μεγάλης ἀξίας μὲ λαμπρὰν χρυσῆν καδέναν, μίαν διαμαντένιαν καρφίτσαν εἰς τὸν λαιμοδέτην, καὶ πενῆντα λίρες εἰς τὴν τσέπην. Ἑκατὸν λίρας εἶχε τὸ ρολόγι μὲ τὴν καδέναν καὶ ἄλλας τόσας ἡ καρφίτσα. Διὰ τὸ ποσὸν αὐτὸ ἀξίζει τὸν κόπον νὰ μὲ ξεκάμουν.

Ἐπῆγα πρὸς τὴν θύραν, ἀλλ' εἶδα ἀμέσως ὅτι ἦτο κλειστὴ ἀπ' ἔξω. Ἤμουν αἰχμάλωτος! Ἐχώθηκα ἐκ νέου εἰς τὴν πολυθρόναν, θασνίζων τὸ μυαλό μου πῶς νὰ εὕρω τρόπον νὰ ξεφύγω, ὅτε αἰφνηδίως, καὶ χωρὶς νὰ λάβω τὸν καιρὸν νὰ φυλαχθῶ, ἐδέχθηκα δυνατὸ κτύπημα εἰς τὸ κεφάλι. Ἐπὶ στιγμὴν μυριάδες σπινθῆρες ἐχόρευαν μπροστὰ εἰς τὰ μάτια μου καὶ ἔπεσα κατὰ γῆς. Δὲν ἠξεύρω πόσον ἔμεινα εἰς τὴν κατάστασιν αὐτήν.

Ὅταν συνῆλθα ἀπὸ τὴν ζάλην, εὑρέθηκα μέσα εἰς λίμνην αἵματος, τὴν ὁποίαν εἶχε προκαλέσει μία πληγὴ εἰς τὸ κεφάλι. Κλονιζόμενος ἐσηκώθηκα, ἀδύνατος, καὶ μὲ χαρὰν εἶδα μίαν ὠχρὰν ἀκτίδα φωτὸς διὰ μέσου τῶν παραθύρων.

Ἐθυμήθηκα τότε τὴν καρφίτσα, τὸ ρολόγι τὰ λεπτά μου. Ἐκύτταξα, ἀλλ' εἶχαν κάμει φτερὰ ὅλα. Ἐκύτταξα εἰς τὴν τουαλέτταν, ἀλλὰ τὸ πτῶμα δὲν ἦτο πλέον ἐκεῖ. Μόνον τὸ δάκτυλο εὑρίσκετο ἀκόμη ἐπάνω εἰς τὸ χαλί.

Ἐξήτασα ἐπὶ πολὺ τὴν πολυθρόναν, ἐπάνω εἰς τὴν ὁποίαν ἐκαθήμην προηγουμένως καὶ εἶδα ὅτι μὲ ἕνα μηχανισμὸν ἐπιδεξιότατον, κινούμενον κρυφὰ, ἀπὸ δυνατὸν ἠλεκτρικὸν ρεῦμα, εὑρισκόμενον ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιον, ἕνα μικρὸ σφυρὶ ἐσηκώνετο ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὴν πολυθρόναν καὶ ἔπεφτε μὲ δύναμιν φοβερὰν ἐπάνω εἰς τὸ κεφάλι τοῦ δυστυχισμένου, ὁ ὁποῖος ἐκάθητο ἐκεῖ.

Ἐπῆγα εἰς τὴν πόρταν, ἀλλ' ἦτο κλειστὴ. Ἐπῆρα τὸ σίδερο ποὺ εὑρῆκα εἰς τὸ τζάκι καὶ μὲ κόπον κατώρθωσα νὰ παραβιάσω τὴν κλειδαριάν. Ἦτο, ὅπως ἔμαθα κατόπιν, ἡ τρίτη ἀπογευματινὴ ὥρα.

Τὸ σπίτι ἦτο βυθισμένο εἰς ἀπόλυτον σιωπήν. Ἡ χήρα καὶ ὁ ἀδελφός της εἶχον ἐξαφανισθῆ.

Ἐβγῆκα εἰς τὸν δρόμον καὶ περιπλανήθηκα ἀρκετὰ, ὅταν τέλος εἰς τὴν Λέβισσον Ρὸντ συνήντησα ἕνα ἀστυφύλακα, ὁ ὁποῖος μὲ ἔστειλεν εἰς τὸ ἀστυνομικὸν τμῆμα ὅπου ἀφηγήθην τὰ συμβάντα.

Ὁ ἀστυνόμος κατ' ἀρχὰς ἐφάνη δυσπιστῶν ἀποδίδων τὴν πληγήν μου μᾶλλον εἰς χειστουγεννιάτικον γλέντι. Ὅταν ὅμως τὸν συνώδευσα εἰς τὸ σπίτι ἐκεῖνο καὶ τοῦ ἔδειξα τὸ κομμένο δάκτυλο καὶ τὸν φονικὸν μηχανισμὸν, τότε ἐνδιεφέρθη διὰ τὴν ὑπόθεσιν καὶ ἔλαβε τὰ ἀναγκαῖα μέτρα.

❁

Ἔπειτα ἀπὸ μισὴν ὥραν, μὲ δύο ἀστυνομικοὺς, παρέστην εἰς τὴν ἔρευναν τῆς μυστηριώδους κατοικίας. Εἰς τὸ ὑπόγειον εὕρομεν καταφανεῖς ἀποδείξεις ὅτι ἐκεῖ μέσα εἶχον διαπραχθῆ πολλὰ ἐγκλήματα.

Κάτω ἀπὸ τὰς πλατείας πλάκας τοῦ ὑπογείου εὑρέθησαν ἀναρίθμητα ἀνθρώπινα κόκκαλα καὶ τὸ πτῶμα τοῦ κοριτσιοῦ μὲ τὰ χρυσᾶ μαλλιὰ ποὺ εἶχα ἀνακαλύψῃ τὴν νύκτα. Ἀπὸ τὰς ἐρεύνας ἐβεβαιώθη ὅτι πολλὰ πτώματα εἶχον καῆ μαζὺ μὲ τὰ φορέματά των εἰς τὸν κλίβανον, ἀπέμενον δὲ μόνον τὰ κόκκαλά των.

Πῶς ἐγὼ ἐξέφυγα ἀπὸ βέβαιον θάνατον ἐξηγεῖται ἀπὸ τὸ γεγονὸς, ὅτι οἱ δύο κακοῦργοι ἐφώναξαν ἕνα ἁμάξι, ἐπῆραν μερικὰ μπαούλα καὶ ἑτοιμάσθησαν νὰ φύγουν. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἕνας ἀστυφύλαξ, τυχὼν ἐκεῖ, ἐπλησίασε τὸν ἁμαξᾶν καὶ ἤρχισε νὰ τὸν ἐρωτᾷ ἀσκόπως. Οἱ κακοῦργοι ὅμως συνέλαβον ὑποψίας καὶ χωρὶς νὰ χάσουν καιρὸν ἔφυγαν, χωρὶς νὰ τελειώσουν τὰς παρασκευάς των καὶ χωρὶς νὰ προφθάσουν νὰ ἔλθουν νὰ μὲ πάρουν καὶ μὲ ρίψουν εἰς τὸ ὑπόγειον.

Ἡ διαμαντένια καρφίτσα εὑρέθη ἀπὸ τὴν ἀστυνομίαν τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐνεχυριασμένη εἰς τὸ Χάκνη. Ἡ ἀστυνομία τὴν κατέσχεσε καὶ μοῦ τὴν ἐπέστρεψε. Μετὰ μίαν ἑβδομάδα ἀνεκαλύφθη ὅτι τὸ ξανθὸ κορίτσι ποὺ ἐσκότωσαν τὴν νύκτα ἐκείνην ἦτο κόρη ἑνὸς πλουσίου ἐμπόρου τοῦ Λονδίνου. Ἡ ἀστυνομία ἀνεκάλυψεν ὅτι τὸ ξανθὸ κορίτσι προσειλκύσθη εἰς τὸ μυστηριῶδες σπίτι τοῦ ἐγκλήματος κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον ποὺ ἐσύρθηκα καὶ ἐγώ. Τὸ ξανθὸ κορίτσι τοῦ πλουσίου δηλαδὴ συνήντησεν εἰς ἕνα σκοτεινὸν δρόμον τὴν νέαν ποὺ συνήντησα καὶ ἐγώ. Ἔκλαιε καὶ παρεπονεῖτο ὅτι ἔχασε τὴν μητέρα της. Ἡ ξανθὴ νέα τὴν ἐλυπήθη καὶ ἐδέχθη νὰ τὴν συνοδεύσῃ ἕως τὸ σπίτι της, τοῦ ὁποίου τὴν φοραν ἐκείνην ἔδωσε τὴν διεύθυνσιν. Ἡ ξανθὴ νέα τὴν ἐλυπήθη καὶ ἐδέχθη νὰ τὴν συνοδεύσῃ ἕως στὸ σπίτι της, τοῦ ὁποίου τὴν φοραν ἐκείνην ἔδωσε τὴν διεύθυνσιν. Ἡ ξανθὴ νέα ἔπεσεν οὕτω εἰς τὴν παγίδα, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐξῆλθε νεκρά.

Τὸ ἀπαίσιο κορίτσι, τὸ ὁποῖον ἐξηπάτησε καὶ ἐμέ, ἦτο ἀπλούστατα ὄργανον τῶν δύο κακούργων, οἱ ὁποῖοι ἐπιδεξιότατα τὴν ἐχρησιμοποίουν διὰ νὰ προσελκύουν θύματα εἰς τὴν ἐρημικὴν ἐκείνην ἔπαυλιν καὶ τὰ ληστεύουν.

Ἐδῶ ἐσταμάτησαν αἱ ἀποκαλύψεις τῆς ἀστυνομίας' Ἡ ὁποία δὲν κατώρθωσεν ἐν τούτοις νὰ ἀνακαλύψῃ ποτὲ τὰ ἴχνη τῆς Μάθεσον, τοῦ Μπούλ καὶ τῆς Τσαίζη μὲ τὰ ξανθὰ μαλλιὰ καὶ τὸ ἀφελὲς κλάμμα της, ποὺ τόσον ἐγοήτευε καὶ συνεκίνει τὰ ἀνόσπτα θύματα τῶν κακούργων συνεργατῶν της.

ΟΥΙΛΛΙΑΜ ΛΕΚΕΟΥ

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΤΑ ΥΨΗΛΑ ΤΑΚΟΥΝΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Τὸ ἀνώτατον Γερμανικὸν Δικαστήριον ἠκύρωσε μίαν ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου τοῦ Βερολίνου, διὰ τῆς ὁποίας τὰ ὑψηλὰ τακούνια ἐθεωροῦντο ἀπαραίτητον συμπλήρωμα μιᾶς καλοντυμένης κυρίας ! Ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος κυρία φέρουσα τακούνια ὕψους ἑπτὰ ἑκατοστῶν ὅπως ἦσαν τότε (1920) τῆς μόδας,κατήρχετο τὴν κλίμακα ἑνὸς σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ τοῦ Βερολίνου, ὅτε ὀλισθήσασα ἔφθασεν εἰς κακὴν κατάστασιν εἰς τὴν βάσιν τῆς κλίμακος.. Ἐκ τοῦ ἀτυχήματος αὐτοῦ παρέμεινε μὲ τὴν δεξιὰν χεῖρα παράλυτον καὶ ἐπειδὴ ἦτο ράπτρια καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐργάζηται ἐζήτησεν ἀποζημίωσιν 3.000 μάρκων χρυσῶν ἐτησίως ἀπὸ τὴν ἑταιρείαν, ἀποδώσασα τὴν πτῶσιν της εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ σιδηρὰ στεφάνη τῶν βαθμίδων εἶχε ξεκαρφωθῆ. Τὸ τακοῦν της προσέκρουσεν ἐπ' αὐτῆς καὶ ἀπωλέσασα τὴν ἰσορροπίον της ἔπεσε. Τὸ πρωτοδικεῖον ἐδέχθη τὴν ἀγωγὴν καὶ ἐπέβαλε τὴν πληρωμὴν τῆς ἀποζημιώσεως εἰς τὴν ἑταιρείαν, ἡ ὁποία εἰς μάτην προσεπάθησε νὰ ἀποδώσῃ τὴν πτῶσιν τῆς κυρίας εἰς τὸ τακοῦνι.

Τὸ ἀνώτατον δικαστήριον ἐθεώρησε ὑπεύθυνον τῆς πτώσεως τὸ ὑψηλὸ τακοῦνι καὶ ἀπέρριψε τὴν αἴτησιν τῆς παθούσης μὲ τὸ ἑξῆς σκεπτικόν, τὸ ὁποῖον δὲν θὰ ἐνθουσιάσῃ βέβαια τὰς κυρίας.

«Τὸ Πρωτοδικεῖον ἀποφαίνεται ὅτι τὸ ὑψηλὸν τακοῦνι εἶνε ὑπεύθυνον τοῦ δυστυχήματος

ΔΙΑΤΙ ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΟΜΙΛΟΥΝ ΠΟΛΥ

Ἐὰν ἡ γυναῖκα ὁμιλεῖ πολὺ — εἶνε φλύαρος ὅπως λέγουν οἱ μισογύναι — εἰς αὐτὸ δὲν πταίει ὁ χαρακτὴρ τοῦ ὡραίου φύλου, ἀλλὰ ὁ ὀργανισμός του. Τὸ ἀνεκάλυψε αὐτὸ ἕνας Γερμανὸς ἰατρός, ὁ ὁποῖος ἀποδίδει τὴν πολυλογίαν τῆς γυναικὸς εἰς τοὺς πνεύμονάς της καὶ ὄχι εἰς τὴν γλῶσσαν της. Ἡ ἄνω ἐπιφάνεια τοῦ πνεύμονος τῆς γυναικὸς εἶνε σχετικῶς μεγαλυτέρα τῆς ἐπιφανείας τῶν πνευμόνων τοῦ ἀνδρός. Συγχρόνως ὅμως οἱ σωλῆνες διὰ τῶν ὁποίων οἱ πνεύμονες συγκοινωνοῦν μετὰ τοῦ λάρυγγος εἶνε στενότεροι τῶν τοῦ ἀνδρός, καὶ διὰ τοῦτο συμβαίνει — λέγει ὁ Γερμανὸς ἐπιστήμων — ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον βλέπομεν εἰς τὰς φιάλας, τῶν ὁποίων τὸ πάχος τοῦ λαιμοῦ διαφέρει. Ὅσον πλατύτερος εἶνε ὁ λαιμός, τόσον ταχύτερον χύνεται τὸ ὑγρόν, καὶ ὅσον στενώτερον εἶνε τόσον βραδύτερον. Οἱ πνεύμονες τῆς γυναικὸς περιέχουν περισσότερον ἀέρα διότι εἶνε εὐρύτεροι. Ἀλλὰ οἱ σωλῆνες διὰ τῶν ὁποίων φεύγει ὁ ἀὴρ αὐτὸς εἶναι στενότεροι καὶ διὰ τοῦτο καὶ ἡ δύναμις τῆς φωνῆς ἐξέρχεται ταχύτερον τῆς τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικὸς διατηρεῖται περισσότερον. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον αἱ γυναῖκες ἔχουν πάντοτε τὴν τελευταίαν λέξιν εἰς τὰς συζητήσεις των μετὰ τῶν ἀνδρῶν.

❁

ΕΝΑΣ ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΤΩΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΩΝ ΜΥΣΤΙΚΩΝ

Ἐξ ἑνὸς προαστείου τοῦ Λονδίνου, εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκονται κυρίως ἀριστοκρατικαὶ ἐπαύλεις, ὁρᾷ ἕνας περίεργος τύπος νυκτοκλέπτου. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ὁ ὁποῖος φαίνεται προικισμένος μὲ ἐξαιρετικὴν ἐπιτηδειότητα ἀκροβάτου, εἰσέρχεται εἰς τὰς οἰκίας ἀπαρατήρητος, ἀναρριχώμενος διὰ τῶν τοίχων καὶ περιοριζεται νὰ ἀνοίγῃ τὰ συρτάρια τῶν γραφείων καὶ νὰ ἀναγινώσκει τὴν ἀλληλογραφίαν καὶ τὰ οἰκογενειακὰ ἔγγραφα τῶν ἐνοίκων. Δὲν θίγει οὔτε χρήματα οὔτε πολύτιμα εἴδη ὅσα κὰν εὕρῃ. Εἶνε ὅμως φοβερὸς καπνιστὴς καὶ καπνίζει ὅλα τὰ ποῦρα τὰ ὁποῖα εὑρίσκει εἰς τὰ σπίτια τὰ ὁποῖα ἐπισκέπτεται ἀναγινώσκων τὰ οἰκογενειακὰ των μυστικά. Εἰς τὸν οἶκον τοῦ λόρδου Ἐλὴτ παρέμεινε τόσον ὥστε ἔλαβε τὸν καιρὸν νὰ καπνίσῃ ἑπτὰ ποῦρα ! Τὸ φρικτὸν εἶνε ὅτι εἶχε πολλὰ ἔγγραφα νὰ ἀναγνώσῃ. Εἶνε τόση ἡ ἀνησυχία ἡ ὁποία ἔχει καταλάβει τοὺς κατοικοῦντας εἰς τὰ προάστεια, οὕτως ὥστε ὅταν ἐγείρονται τὴν πρωΐαν ἢ πρώτη σκέψις των εἶνε νὰ βεβαιωθοῦν ἐὰν τοὺς ἐπεσκέφθη τὴν νύκτα ὁ παράδοξος αὐτὸς νυκτοκλέπτης.

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ CONCORDIA MERRET

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

—Ὑπάρχει συγγνώμη... Πρέπει νὰ ὑπάρχει συγγνώμη γιὰ κάθε τί, ἀνέκραξε ἡ Μὼντ τρέμουσα ἀπὸ τὴν συγκίνησί της.

—Ἔστω καὶ γιὰ τὰ ἀσυγχώρητα ; ἐρώτησε ὁ Ντάβιντ, προσπαθῶν νὰ μειδιάσῃ ;

—Περισσότερο γι' αὐτὰ παρὰ γιὰ ὅλα τὰ ἄλλα. Δὲν ἔχει ἀξία τὸ νὰ συγχωρήσῃ κανεὶς μιὰ μικρὰ προσβολή... Σᾶς ρωτῶ ὅμως καὶ πάλιν, πῶς σᾶς ἦλθεν ἔτσι ἔξαφνα ἡ πεποίθησις στὴν εἰλικρίνειά μου ; Ποιὸς λόγος, ποιὰ πρᾶξις σᾶς ἔκαμε νὰ καταλάβετε ;...

—Νὰ μὰ τιμωρία, ἀνέκραξεν ὁ Καίην μελαγχολικά. Ἔχετε βέβαια τὸ δικαίωμα νὰ φαντάζεσθε ὅτι ἐχρειάσθηκε γι' αὐτὸ ἐξωτερικὴ βοήθεια. Ἐνῶ ἐγώ...

Ἐκείνη τὸν διέκοψε μὲ ζωηρότητα.

—Ὄχι ! ὄχι ! Δὲν μπορῶ ν' ἀμφιβάλω... Εἶμαι τόσον εὐτυχής !... Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς πῶ πόσο εἶμαι εὐτυχής...

Μὲ μιὰ αὐθόρμητη κίνησι ἐπῆρε τὰ χέρια του καὶ τὰ ἔσφιξε.

Μὲ τὰ μάγουλα κόκκινα, καθὼς προχωροῦσε δίπλα του, στὸ στενὸ δρομάκι, τὸν ἐρώτησε σὲ λίγο.

—Ἐξηγήστε μου, τέλος πάντων, τί σᾶς ἔκαμε ν' ἀλλάξετε γνώμη γιὰ μένα... Αὐτὴ ἡ μεταβολὴ συνέβη κατὰ τρόπον τόσον ἀπρόοπτον καὶ ἀσυνήθιστον, ὥστε μόλις μπορῶ νὰ τὸ πιστεύω... Ἐλάτε, πῆτε μου, ποιὰ εἶνε αὐτὴ ἡ αἰτία ;...

Ὁ Ντάβιντ ἐστοχάσθη καὶ ἀπάντησε σοβαρά.

—Ἐθυμήθηκα ποιὰ ὑπῆρξατε ἕως σήμερα γιὰ μένα... Πόσα ἐκάματε καὶ πόσα ὑποφέρατε... Ἐθυμήθηκα τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν συμπάθειά σας γιὰ ὅτι μ' εὐχαριστοῦσε ἢ μ' ἐλυποῦσε... Ἐθυμήθηκα ἀκόμη τὰ πρῶτα λόγια σας διαμαρτυρίας «παρεξήγησις», «πλάνη» καὶ τὸ θυμὸ ποὺ σᾶς ἔπασε μέσα στὸ αὐτοκίνητο.

—Μὰ δὲν βλέπω σ' ὅλα αὐτὰ τὴν αἰτία τῆς μεταβολῆς σας..

—Στὸ θυμό μου, στὴν παραφορά μου, εἶχα φθάσει νὰ τὰ ξεχάσω ὅλα... Ὅταν, σεῖς καὶ ἐγώ, ἐμπήκαμε τὸ πρωὶ στὴν τραπεζαρία ποὺ ἦταν ὁ Ρόμπσον, ἤμουν τόσο τυφλωμένος ἀπὸ τὴν παραφορά μου, ὥστε δὲν εἶνα παρὰ μιὰ ἰδέα, νὰ σᾶς ταπεινώσω, ἀποκαλύπτων μπροστά σας ἐκεῖνο ποὺ ἐφαντάζομουν ὅτι εἶνε ἀλήθεια. Αὐτὸ εἶνε τόσο πρόστυχο...

—Κ' ἐν τούτοις, διέκοψεν ἡ Μὼντ, δὲν μ' ἐταπεινώσατε. Εἴπατε στὸν κ. Ρόμπσον...

—Ἔξαφνα ἐκάτω τὴ στιγμὴ μοῦ ἐφάνηκε σὰν ν' ἄκουσα τὴν ἰκεσία σας.. Δὲν ξέρω πῶς τὴν ἄκουσα, ἀλλὰ πράγματι μοῦ ἐφάνηκε σὰν νὰ μ' ἐπροφιλοσσατε ἀπὸ μιὰ ἀταμία, μὲ τὴν ὁποία ἤθελα νὰ ἐκδικηθῶ τὴν προδοσία σας... Δὲν θυμοῦμαι πλέον τί ἐκάματε, θυμοῦμαι μόνον τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον μ' ἐκαντάξατε. Μέσα στὸ βλέμμα σας ἐκεῖνο διέκρινα τὴν ἀγνὸ τηπα τῆς ψυχῆς καὶ τῆς συνειδήσεώς σας. Ἀκόμη ὅμως δὲν εἶχα συνέλθει τελείως. Ἐξακολουθοῦσα νὰ εἶμα ἕνα ἐξαγριωμένο κτῆνος. Ναί, ἕνα κτῆνος !

—Ὄχι. ἐφώναξεν ἡ Μὼντ. Μὴ τὸ λέτε αὐτό.

—Ναί, ἕνα πραγματικὸ κτῆνος, ἀφοῦ στὴν ἀοχὴ ἐνόμισα ὅτι ὑπῆρκνα στὸν οἶκτο... Ἀργότερα ἐκατάλαβα. Μὲ τὴ σιωπηλὴ ἐκείνη ἐπίκλησί σας μοῦ εἴχατε ξαναφέρει τὴν ἐμπιστοσύνη σὲ σᾶς.

Ἡ Μὼντ, συγκινημένη βαθειά, ἔμεινε σιωπηλὴ ἀρκετὲς στιγμές. Ἔπειτα εἶπε ἀργὰ καὶ μὲ δισταγμό.

—Πράγματι, δὲν ἤθελα νὰ ἐπικαλεσθῶ τὸν οἶκτο σας... Ἔκαμα μιὰ κίνησι σὰν ἕνα παιδὶ ποὺ θέλει ν' ἀπομακρύνῃ ἕνα κίνδυνο...

—Ἦταν μιὰ ἐπίκλησις στὴ λογική μου. Μιὰ σιωπηλὴ ἐπίκλησις μὲ ἕνα βλέμμα καὶ μιὰ κίνησι, ποὺ ἔσωσε τόσον ἐσᾶς ὅσο κ' ἐμένα ..

—Σᾶς ἔσωσα ;...

—Ναί, ἀπὸ τὸ νὰ κάμω μία ἀτιμία.

—Μὰ ὅλα μαρτυροῦν ἀκόμη ἐναντίον μου... Δὲν θὰ μπορούσατε νὰ ἔχετε ἀκόμη τὶς ἴδιες ἰδέες, ὅπως στὴν ἀρχή ;

—Ὄχι πλέον

—Μὰ κανένα ἀπὸ τὰ γεγονότα αὐτὰ δὲν ἐξηγήθηκε ὡς τὼρα...

—Τὸ ξέρω. Μόνον γιὰ ὅ,τι μὲ ἀφορᾷ, τὰ γεγονότα αὐτὰ δὲν σᾶς κατηγοροῦν πλέον...

—Θὰ διατηρήσετε λοιπὸν γιὰ μένα πλήρη ἐμπιστοσύνη ;

—Πῶς ὄχι ! ἀνέκραξεν ἡ Μὼντ. Μὲ κατηγοροῦν, ὅλα εἶνε ἐναντίον μου, ἂν καὶ δὲν εἶμαι στὸ παραμικρὸ ἔνοχος...

—Ἠθέλησα νὰ πῶ ὅτι ἂν τὰ γεγονότα μένουν τὰ ἴδια, ὅπως ἦσαν, τὰ χωρίζω ὅμως τελείως ἀπὸ σᾶς καὶ θεωρῶ ὡς ἀδύνατες ὅλες τὴς παθανότητες ποὺ συνεπάγονται. Δὲν βλέπω παρὰ μόνον τὴν παλαιὰ καὶ πιστή σας φιλία..

—Σᾶς εὐχαριστῶ, εἶπεν ἡ Μὼδ μὲ δάκρυα χαρᾶς στὰ μάτια. Ἐν τούτοις φαίνομαι πάντα ὅτι διέπραξα...

Ὁ Ντάβιντ τὴν διέκοψε.

—Ξέρω... ξέρω, Ἐν τούτοις θὰ ἔπρεπε νὰ ἤμουν τρελλὸς γιὰ νὰ παραδεχθῶ ὅτι σεῖς...

—Εἶνε βέβαιον ὅτι δὲν μπορούσατε νὰ μὴ μὲ θεωρήσετε ὡς ἔνοχον...

—Ἂς ἀντιστρέψουμε τοὺς ρόλους μας. Πῆτε μου σεῖς θὰ ἐσκέπτεσθε γιὰ μένα ὅ,τι ἐγὼ ἐσκέφθηκα γιὰ σᾶς ;

—Ὄχι ! ἀνέκραξε ζωηρὰ ἡ Μὼντ.

—Νὰ λοιπόν, αὐτὴ εἶνε ἡ πραγματικὴ φιλία !... Κ' ἐγὼ ποὺ ἔλεγα ὅτι εἶμαι φίλος σας ! Δὲν ἔχω κομμὶ δικαιολογία. Μὰ ὄχι. ἔχω μία..

—Μόνο μία ; ἐρώτησε γελῶσα ἡ Μὼντ. Ἐγὼ βρίσκω ὅτι ἔχετε πολλές. Ποιὰ ὅμως εἶνε ἡ μοναδική σας δικαιολογία ;

—Ὅτι εἶμαι ἕνας κοινὸς ἄνθρωπος...

—Εἶνε πολὺ ἀργὰ διὰ νὰ διορθωθῇ ἡ ὑπόθεσις τῶν ὁρκιχείων ;

—Πολὺ ἀργά ! Δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ τίποτε πλέον γι' αὐτὴ τὴν ὑπόθεση. Πάντως ὅμως, δὲν μπορῶ ν' ἀφίσω ἔτσι...

—Ὦ ! βέβαια !... Ἂς ὑποθέσουμε ὅμως, ὅτι ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς δώσω ἀποδείξεις τῆς ἀθωότητός μου. Θὰ διατηρήσετε γιὰ μένα πλήρη ἐμπιστοσύνη ;

—Ναί.

—Τυφλή ;

—Τυφλή.

—Ὥστε εἴμεθα πάντα φίλοι ;

Τοῦ ἔτεινε τὸ χέρι της, τὸ ὁποῖον ἐκεῖνος ἔσφιξε θερμά.

—Ὅπως εἴμεθα ἕως τώρα...

(Ἀκολουθεῖ)

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΩΝ ΦΙΛΜ

ΓΚΡΕΤΑ ΓΚΑΡΜΠΟ, Η ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΣΦΙΓΞ

Αἱ περίεργοι διαδόσεις ποὺ κυκλοφοροῦν γι' αὐτήν.—Τὸ μυστήριον ποὺ ἔχει δῆ μισυρηθῆ γύρω της.—Ἡ ἀρχὴ τοῦ σταδίου της εἰς τὸ Χόλλυγουντ.—Ὁ σκύλλος της, ὁ μοναδικὸς σύντροφος στὰς περιπετείας της.—Ποῖον εἶνε τὸ καλλιτεχνικόν της ὄνειρον.

Κανεὶς δὲν γελᾷ περισσότερον ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν Γκρέτα Γκάρμπο γιὰ τὶς χίλιες καὶ μία διαδόσεις ποὺ κυκλοφοροῦν γύρω ἀπὸ τὸ διάσημο πιὰ ὄνομά της. «Ἐρωτῶμαι γιατὶ μὲ θεωροῦν τόσον μυστηριώδη... γνωρίζω ὀλίγον κόσμον καὶ ἀγαπῶ τὴν μονοξιά....» Αὐτὸ εἶναι ὅλο...

Ὡς εἶναι γνωστὸν, εὐκολώτερον εἶναι κανεὶς νὰ ἐπιτύχῃ μίαν συνέντευξιν μ' ἕνα βασιλέα παρὰ μὲ τὴν Γκρέτα Γκάρμπο. Ἐν τούτοις ὅμως ἡ συμπαθεστάτη καλλιτέχνις, χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ «Τίκ-Τάκ» ηὐδόκησε νὰ ἀπαντήσῃ εἰς μερικὰς γραπτὰς ἐρωτήσεις μας καὶ νὰ μᾶς ἀποκαλύψῃ μερικὰ ἐνδιαφέροντα σημεῖα τῆς κινηματογραφικῆς καριέρας της καὶ τῆς ἰδιωτικῆς της ζωῆς.

Ὅταν ἡ Γκρέτα Γκάρμπο ἔφθασεν εἰς τὴν Ἀμερικὴν προερχομένη ἐκ Σουηδίας, πρὸ ἑξαετίας, ἠναγκάσθη νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὸ σύνηθες ἐρωτηματολόγιον ποὺ ὑποβάλλουν ἡ διάφορες Κινηματογραφικὲς Ἑταιρείες εἰς τοὺς ἠθοποιούς των καὶ παραπλεύρως τῆς λέξεως «Ἐπιθυμία» ἔγραψεν. «Νὰ γίνω μία μεγάλη καλλιτέχνις τῆς σθόνης». Πρέπει δὲ νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἡ ἐπιθυμία της ἐξεπληρώθη... καὶ μάλιστα μπορεῖ κανεὶς σήμερον νὰ πῇ, ὅτι εἶναι ἡ μεγαλειτέρα βεντέτα τοῦ παγκοσμίου Κινηματογράφου.

Ἡ Γκρέτα Γκάρμπο εἶναι ἡλικίας 24 ἐτῶν, ὕψους 1μ.76, ζυγίζει δὲ 60 κιλά. Εἶναι ξανθιὰ καὶ μερίκες φακίδες δίδουν εἰς τὸ ὡραῖον πρόσωπόν της κάτι τὸ ἐξαιρετικὰ πικάντικο.

Τὰ μάτια της εἶναι γκρίζο-πράσινα διαπεραστικὰ καὶ ὅλοι ὅσοι εἶχαν τὴν εὐτυχίαν νὰ τὴν συναναστραφοῦν ἐκ τοῦ πλησίον ὁμολογοῦν, ὅτι ἕνας μαγνητισμὸς ἀναδίδεται ἀπὸ τὸ ἄτομόν της.

Ντύνεται πολὺ ἁπλᾶ καὶ δὲν μακιγιάρεται παρὰ μόνον ὅταν πρόκειται νὰ ἐμφανισθῇ πρὸ τοῦ κινηματογραφικοῦ φακοῦ.

Ἀγαπᾷ νὰ λούζεται χωρὶς «κουστούμι τοῦ μπάνιου» εἰς τὸν ἰδιαίτερον λουτῆρα τῆς ἰδιοκτησίας της καὶ λατρεύει τοὺς μακρυνοὺς περιπάτους συντροφευομένη ἀπὸ τὸν ἀγαπημένον σκύλλον της, καθὼς καὶ τὶς μοναχικὲς κοῦρσες μὲ τὸ αὐτοκίνητον.

Ἡ Γκρέτα Γκάμπο μᾶς μυεῖ εἰς τὰ ἰδιαίτερα τῆς ἰδιωτικῆς της ζωῆς ἀποκαλύπτοντάς μας ὅτι τὸ ἀγαπημένον της φαγητὸν εἶναι «ἡ σαλάτα μὲ λάχανα», καθὼς καὶ ἡ μικρὲς ρέγγες τῆς Ρωσσίας, ἐπίσης μᾶς καθιστᾷ γνωστὸν, ὅτι καπνίζει τσιγάρα χωρὶς νικοτίνην.

Λατρεύει τὸν ἥλιον καὶ ἐκτίθεται ἐπὶ ὥρας ὁλοκλήρους εἰς τὰς εὐεργετικὰς ἀκτῖνας του.

Οἱ διάφοροι σκηνοθέται, οἱ ὁποῖοι πρόκειται νὰ συνεργασθοῦν μαζύ της, τὴν μεταχειρίζονται πάντοτε μὲ μεγάλην προσοχὴν, καθότι γνωρίζουν τὴν ὑστερικήν της κρίσιν.

Ὁ Τζὼν Ρόμπερτσον ἠναγκάσθη νὰ τὴν χρησιμοποιήσῃ εἰς σκηνὰς ὑπὸ βροχήν, ἀμέσως μόλις ἤρχισεν ἡ πραγματοποίησις τῆς ταινίας «Δικαίωμα ὁ ἔρως ;», τὴν ὁποίαν ἴδομεν ἀπὸ τῆς διόνης τοῦ κινηματογράφου «Ἀπόλλων» κατὰ τὴν τρέχουσαν κινηματογραφικὴν περίοδον. Βρεγμένη μέχρι τὰ κόκκαλα ἡ Γκρέτα περίμενεν ὄρθια, τρέμουσα ἀπὸ τὸ κρῦο, ἐνῷ ὁ σκηνοθέτης ἔδιδεν ὁδηγίες διὰ τὴν ἑπομένην σκηνὴν εἰς τὸ ὁπερατέρ.

Ἡ Γκρέτα Γκάρμπο, ποὺ ἔχει ὀνομασθῆ «Σφὶγξ τοῦ Χόλλυγουντ»

«Δὲν φαντάζομαι νὰ ἐπέτυχα ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἤθελα», τῆς λέγει ὁ σκηνοθέτης. «Πολὺ καλά», ἀπαντᾷ ἡ Γκρέτα χαμογελοῦσα. «Ἂς ξαναρχίσωμεν».

Εἰς τὴν ταινίαν τῆς Μέτρο-Γκόλντουϊν-Μάγερ «Ἡ γῆ τῆς ἡδονῆς» ὁ σκηνοθέτης Λάτνεῦ Φράνκλιν τὴν ἠνάγκαζε νὰ ἀνεβοκατέβῃ μίαν σκάλαν περὶ τὶς 20 φορὲς καὶ ἡ Γκάρμπο χωρὶς κὰν νὰ διαμαρτυρηθῇ, ἐκτελοῦσε τὶς διαταγὲς τοῦ διευθυντοῦ της μὲ μεγάλην προθυμίαν. «Λυποῦμαι ποὺ σᾶς ἐπέβαλα σὲ τέτοιο μαρτύριον», τῆς εἶπεν ὁ Φράνκλιν, τὸ βράδυ μόλις ἐπρόκειτο νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ στούντιο. Ἡ δὲ Γκάρμπο τοῦ ἀπαντᾷ ἀφελέστατα: «Αὐτὸ ἀποτελεῖ μέρος τῆς ἐργασίας μου».

Ὅταν ὁ διάσημος σκηνοθέτης Φρένε Νίμπλο διηύθυνεν τὴν παραγωγὴν «Ἡ μυστηριώδης Λαίδη», ἕνας φωτορέπορτερ μιᾶς κινηματογραφικῆς ἐφημερίδος τὴν ἐπλησίασε καὶ τὴν παρεκάλεσε νὰ ποζάρῃ διὰ μίαν φωτογραφίαν. «Εὐχαριστῶ», τῆς λέγει, μόλις ἐτελείωσε. «Μὰ καθόλου», ἀπαντᾷ ἡ Γκρέτα. «Ἐγὼ σᾶς εὐχαριστῶ».

Ἡ Γκάρμπο πάντοτε ἀπέφευγε καὶ θὰ ἀποφεύγῃ τοὺς δημοσιογράφους. Εἶναι ἱκανὴ νὰ συζητῇ ἐπὶ ὥρας ὁλοκλήρους, κατὰ τὸν πλέον ἐνδιαφέροντα τρόπον μὲ ἕνα ποῦ γνωρίζει, ἀλλὰ μόλις ἀντικρύσει ἕνα δημοσιογράφον νὰ τηρεῖ «σιγὴν τάφου».

Μέχρι σήμερον ἔχει παίξει εἰς μίαν δωδεκάδα βωβῶν ταινιῶν, ἐκ τῶν ὁποίων τὴν τελευταίαν εἴδομεν ἐφέτος εἰς τὸ κινηματοθέατρον «Πάνθεον» «Τὸ φίλημα» κατὰ σκηνοθεσίαν τοῦ Βέλγου σκηνοθέτου Ζὰκ Ρεύντερ. Ἤδη ἔχει ἀποπερατώσει καὶ τρεῖς ὁμιλούσας ταινίας «Ἄννα Κρίσκ», «Ρομάντζο» καὶ «Ἐμπνευσις», κατὰ σκηνοθεσίαν τοῦ Κλάρενς Μπράουν. Ὁ Κλάρενς Μπράουν εἶναι ὁ σκηνοθέτης ὁ ὁποῖος μᾶς ἀπέδωσε τὰ καλλίτερα ἀποτελέσματα ἀπὸ τὴν μεγάλην αὐτὴν καλλιτέχνιδα, εἶναι δὲ καὶ ὁ ἀγαπημένος σκηνοθέτης τῆς Γκρέτας, καθότι τῆς δίδει πάντοτε πλήρη ἐλευθερίαν δράσεως εἰς τὰ διάφορα φίλμ της.

Ἡ Γκρέτα μᾶς καθιστᾷ γνωστὸν, ὅτι τὸ ὄνειρόν της εἶναι νὰ πρωταγωνιστήσῃ εἰς τὸν «Ντόριαν Γκρέϋ» τοῦ Ὄσκαρ Γουάϊλντ.

Τὸ δημοφιλέστατο αὐτὸ κινηματογραφικὸ ἄστρο φαίνεται, ὅτι ἐπιφυλάσσει εὐχαρίστους ἀκόμη ἐκπλήξεις εἰς τοὺς ἀπειραρίθμους θαυμαστάς καὶ θαυμαστρίας του.

Α. ΜΕΛΕΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

—Ἡ Κινηματογραφικὴ Ἀκαδημία ἔκαμε τὸν ἀπολογισμὸν τοῦ ἔτους 1930 καὶ ἀπένειμε ἐπαίνους καὶ βραβεῖα γιὰ τὸ καλλίτερον ἔργον: «Τίποτε νέον ἀπὸ τὸ Δυτικὸν Μέτωπον». Τὸν καλλίτερον Διευθυντὴν: Λουΐς Μίλστον, ποὺ γύρισε αὐτὸ τὸ ἔργον. Καλλίτερον ἠθοποιόν : Ζὼρζ Ἀρλὶς στὸ ἔργον «Ντιζραέλι». Καλλιτέραν ἠθοποιόν: Νόρμα Σήρερ, στὸ ἔργον «Διαζύγιον», Καλλίτερον Σενάριον: «Τὸ Μεγάλο Σπῆτι», τοῦ Φράνσις Μάριον. Καλλιτέραν σκηνοθεσίαν: «Ὁ Βασιλεὺς τῆς Τζάζ».

Τό Ἑλληνικόν Πνεῦμα

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΕΞΥΠΝΟΤΕΡΩΝ ΑΝΕΚΔΟΤΩΝ
ΒΡΑΒΕΙΑ 10.000 ΔΡΑΧΜΩΝ

Ο ΔΗΛΙΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΙ Η ΓΑΤΕΣ

Ἐπὶ τῆς πρωθυπουργίας του ὁ ἀείμνηστος Θεόδ. Δηλιγιάννης μελετῶν τὸν προϋπολογισμὸν τοῦ κράτους, ἐφρόντισε νὰ διαγράψῃ μηνιαίαν δαπάνην ἐκ πεντήκοντα δραχμῶν δι' ἀγοραν πνευμόνων πρὸς τροφὴν γάτων τῶν διαφόρων ὑπουργείων. Ἡ διαγραφὴ τῆς μικροῦ δαπάνης αὐτῆς ἔκαμε ἐντύπωσιν εἰς τοὺς γατοφίλους, οἵτινες ἐζήτησαν νὰ μάθουν τὴν αἰτίαν. Καὶ ὁ Δηλιγιάννης τοὺς ἀπήντησεν ἐξευπνότατα.

—Δὲν δύναται τὸ κράτος νὰ τρέφῃ γάτους ἀγρμίσους. Πρέπει νὰ τρέφονται οὗτοι μὲ ποντικούς. Τοὺς φθάνει, νομίζω, ἡ ἐπαρκεστάτη ἀμοιβὴ τῆς δωρεὰν ἐνοικήσεως καὶ τῆς ἀσφαλείας ποὺ ἔχουν μέσα εἰς τὰ ὑπουργεῖα..

Πύργος Αὐγ. Δάφνης

ΟΞΥΝΕΤΑΙ Ἡ ΠΕΡΙΣΠΑΤΑΙ

Σὲ μιὰ συζήτησι σ' ἕνα μικρὸ καφενεῖο ἐνὸς χωριοῦ συζητοῦσαν πολιτικά. Κείνη τὴ στιγμὴ ὁ γιατρὸς ποὺ εἶχε τὸ λόγο, εἶπε.

—Δὲν πᾶμε καλά... τὸ πρᾶγμα ὀξύνεται.

Κι' ὁ δάσκαλος, ποὺ βρισκόταν κοντά του.

—Ἀγράμματε, εἶπε ἀπευθυνόμενος στὸ γιατρό, τὸ πρᾶγμα δὲν ὀξύνεται, περισπᾶται !

Πέτρος Παπαναστασίου

ΕΙΡΗΝΗ — ΚΑΤΕΡΙΝΗ

Δυὸ νοικοκυράδες μιὰ φορὰ κάθονταν στὸ ἴδιο σπίτι. Ἡ μιά, στὸ ἐπάνω, λεγόταν Εἰρήνη, ἡ ἄλλη, στὸ κάτω, Κατερίνη. Ἦταν καὶ ἡ δυὸ πολὺ θρῆσκες καὶ πήγαιναν κάθε Κυριακὴ στὴν ἐκκλησία. Ἡ Κατερίνη ὅμως, ἀγράμματη, δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ γιατί ὁ παπᾶς προσευχότανε μόνο γιὰ τὴν Εἰρήνη, ὅταν δηλαδὴ ἔλεγε «ὑπὲρ τῆς ἄνωθεν εἰρήνης» κλπ. καὶ ποτὲ γι' αὐτήν. Ἡ γιαίνει λοιπὸν καὶ τὸν βρίσκει μιὰ μέρα καὶ τοῦ λέγει.

—Νὰ σοῦ πῶ, παπᾶ μου, γιατί πάντα τὴν Εἰρήνη μνημονεύεις καὶ μένα ποτέ ; Σάματι κ' ἐγὼ δὲν εἶμαι χριστιανή, κ' ἐγὼ δὲν ἔρχομαι κάθε Κυριακὴ στὴν ἐκκλησία σου ;

Ὁ παπᾶς κατάλαβε τὴν παρεξήγησι, ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτε. Καὶ τὴν ἀχόλουθη Κυριακὴ ἐκπληκτοι οἱ ἐνορίτες τὸν ἄκουσαν νὰ λέῃ.

—Ὑπὲρ τῆς ἄνωθεν εἰρήνης καὶ τῆς κάτωθεν Κατερίνης, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν !

Πάτσι Γ. Π. Τριανταφυλλόπουλος

ΚΟΚΚΙΝΗΣΕ Η ΜΑΤΙΑ ΜΟΥ ;

Ἔγινε, καθὼς λένε, σὲ ἕνα ἑλληνικὸ νησὶ τὸν καιρὸ τῆς Τουρκοκρατίας. Μιὰ φορὰ ἕνας Τοῦρκος παρ' ἄλη τὴν ἀπαγόρευσι τῆς θρησκείας του, μπῆκε νὰ πιῇ στὸ κατηλειὸ τῆς κυρὰ - Μαριγῶς. Μὴ θέλοντας ὅμως καὶ νὰ μεθύσῃ, μόλις ἤπιε δυὸ - τρία ποτήρια, πήγαινε κατὰ τὸ παγκάρι καὶ ρωτᾷ ἑλληνικὰ σκοτώνοντας τὶς λέξεις.

—Κυρὰ - Μαργῶ, κοκκίνισε ἡ ματιά μου ; Ἐκείνη γιὰ νὰ πιῇ κ' ἄλλο κρασί, τοῦ ἀπαντᾷ.

—Ὄχι, Μουσταφᾶ Μεχμέτ, νὰ σὲ χαρῶ καθόλου δὲν κοκκίνισαν.

Ξανακάθεται ὁ Τοῦρκος, ξαναπίνει, ξαναρωτᾷ, μὰ ἡ ἴδια ἀπάντησι ἀπὸ τὴν κυρὰ-Μαριγῶ. Αὐτὸ ἔγινε κάμποσες φορές.

Εἶχε πιὰ νυχτώσει, ἤρθε, ἡ ὥρα νὰ κλείσῃ τὸ μαγαζί, κ' ὅταν πάλι ὁ Τοῦρκος πλησιάζοντας τρικλίζοντας καὶ ρώτησε.

—Κοκκίνισε ἡ μάτια μου ;

—Ἡ κυρὰ Μαριγὼ ποῦ λέει ἐπὶ τέλους.

—Οὔ, οὔ, κοκκίνισαν τῶν' αὐτά, ἔγιναν αἷμα !...

Κι' ὁ Τοῦρκος μ' ὅλο του τὸ μεθῦσι ἀπαντᾷ

—Ἔ, τώρα, κυρὰ Μαριγώ, δὲν βλέπω.. πλερώσει !...

Φαίδων Χατζηγεωργίου

ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΠΑΝΤΕΣ

Δύο ἱερωμένοι, ὁ ἕνας χριστιανὸς καὶ ὁ ἄλλος μωαμεθανός, φλονεικοῦσαν ποιὰ θρησκεία ἔχει τοὺς περισσοτέρους ἁγίους. Ὁ μωαμεθανὸς λέγει τοῦ χριστιανοῦ.

—Θὰ λέγω ἕναν - ἕναν καὶ θὰ σοῦ βγάζω ἀπὸ μιὰ τρίχα ἀπ' τὰ γένεια σου.

Δέχτηκε ὁ ἄλλος καὶ ἀρχίζει ὁ χριστιανός.

—Ὁ ἅγιος τάδε, καὶ τοῦ βγάζει μιὰ τρίχα

—Ὁ προφήτης Μωάμεθ, λέγει ὁ χόντζας, καὶ βγάζει μιὰ τρίχα τοῦ χριστιανοῦ.

Τότε πετάγεται ὁ δικός μας καὶ φωνάζει.

—Οἱ ἅγιοι Πάντες, καὶ βγάζει ὅλα τὰ γένεια τοῦ χότζα.

Ἀθῆναι Στάθης Σούλος

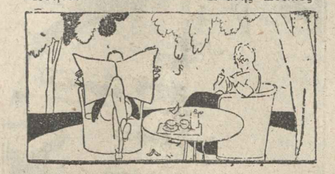

ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΙΣ

Στὸν πόλεμο τοῦ 97, ὅταν ὁ στρατός μας εὑρίσκετο ἔξω ἀπὸ τὴν Λαμία, ὁ λοχαγὸς Σ. Ρ. θέλησε νὰ κάμει ἀναγνώρισιν τοῦ ἐδάφους. Κάλεσε λοιπὸν τὸν λοχία Δ. Σ. καὶ τὸν διατάσσει νὰ πάῃ μὲ δυὸ ἄνδρες μαζί ὅταν νυχτώσει νὰ κάνῃ ἀναγνώρισιν τοῦ ἐδάφους. Δὲν ἄργησε νὰ νυχτώσει καὶ ὁ λοχίας πῆρε τοὺς ἄνδρας του καὶ πῆγε πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς διαταγῆς ποὺ τοῦ εἶχε δοθῆ. Σὲ μιὰ ὥρα ἐπέστρεψε λαχανιασμένος καὶ ξυπνῶντας τὸν λοχαγὸ ποὺ κοιμᾶται σ' ἕνα σπίτι τὸν χαιρετᾷ καὶ τοῦ ἀναφέρει.

—Λαμβάνου τὴν τιμὴν νὰ σᾶς ἀναφέρω, κύριε λοιχαγέ, ὅτι τοῦ ἔδαφους εἶνι οὐργουιμένου καὶ ἂν πέσῃ καὶ λίγη...κοιτριὰ θὰ εἶνι... τέλειου.

Ἀθῆναι Π. Καρατζᾶς

ΧΑΛΑΣΕ Η ΠΛΑΣΙΣ

Κάποτε εἶχε ἔλθει εἰς τὰς Ἀθήνας ἕνας ἐπαρχιώτης μὲ τὴ γυναῖκα του γιὰ κάποια ὑπόθεση. Μιὰ μέρα ὅμως ἡ γυναῖκα του τὸν παρεκάλεσε νὰ πάνε στὸ θέατρο γιὰ νὰ ἰδῇ καὶ αὐτὴ κάτι μιὰ καὶ ἦλθε στὴν πρωτεύουσα. Πράγματι τὸ βράδυ ἀπὸ τὸ πρῶτο θέατρα ποὺ συνήντησαν πῆραν δυὸ εἰσιτήρια καὶ μπῆκαν μέσα. Ὅταν ὅμως ἄρχισε ἡ παράστασις ἡ ἐπαρχιώτισσα, ποὺ ἔβλεπε τὰς ἡμιγύμνους ἠθοποιοὺς — ἐπαίζετο ἐπιθεώρησις — ἄρχισε νὰ στριφογυρίζῃ στὴ θέσι της καὶ νὰ λέγῃ στὸν ἄνδρα της νὰ φύγουν. Αὐτὸς ὅμως, ἐπειδὴ τοῦ ἤρεσε, δὲν τῆς ἔδιδε ἀπάντησιν. Αἴφνης βγαίνει στὴ σκηνὴ τὸ μπαλέττο περισσότερον γυμνὸ κ' ἡ ἐπαρχιώτισσα μόλις τὸ εἶδε μπήγοντας μιὰ φωνὴ λέγει στὸν ἄνδρα της.

—Πῶ, πῶ ! ντροπές ! Πάει, χάλασε ἡ πλᾶσι ! Πᾶμε, Θύμιο, νὰ φύγουμε γιατί θὰ σκάσω !...

Ὁ Θύμιος ὅμως, ποὺ τοῦ καλάρεσε, πλήρης ὀργῆς, τῆς φωνάζει.

—Σκάσε, μωρή ! Ὅλο ἐσένα θέλεις νὰ βλέπω.

Δία

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΠΕΚΡΗΔΕΣ

Μιὰ φορὰ τρεῖς μπεκρῆδες ἀποφάσισαν νὰ μὴ ξαναπιοῦν κρασί. Ἔβαλαν λοιπὸν συμφωνία ὅποιος ἐπρόφερε τὴ λέξι κρασὶ νὰ πληρώνῃ μεγάλο πρόστιμο. Ὅταν κάθισαν στὸ τραπέζι νὰ φᾶνε θυμήθηκαν φυσικὰ τὸ κρασί. Καὶ λέει ὁ πρῶτος.

—Ἔ ! μπρέ !

—Ἔ ! λέει ὁ δεύτερος.

—Ναί, μπρέ ! ναί, λέει κ' ὁ τρίτος.

—Λόστε μου λαττὰ νὰ πάω νὰ πάρω, λέει ὁ πρῶτος.

Κι' ἔτσι οὔτε στερήθηκαν τὸ κρασί, οὔτε πλήρωσε κανεὶς τὸ πρόστιμο,

Φ. Χατζηγεωργίου

ΠΟΙΟΣ ΗΤΑΝ ΕΞΥΠΝΟΤΕΡΟΣ

Δυὸ λωποδῦται μιὰ μέρα συζητοῦσαν ἀναμεταξύ τους ποιὸς ἦταν ἐξυπνότερος. Εὑρίσκοντο σ' ἕναν ἐξοχικὸ δρόμο ξαπλωμένοι στὴ δροσιὰ ἑνὸς δένδρου. Ἐκεῖ βλέπουν νὰ περνᾷ ἕνας χωριάτης καβάλλα σ' ἕνα γάϊδαρο, σέρνοντας καὶ μιὰ κατσίκα δεμένη μ' ἕνα μακρὺ σκοινί.

—Ἐγώ, λέγει ὁ πρῶτος, θὰ τοῦ πάρω τὴν κατσίκα χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ.

—Κι' ἐγὼ τὸ γάϊδαρο, λέγει ὁ δεύτερος.

Καὶ οἱ δυὸ ὅμως ἀνέλαβαν δύσκολα πράγματα. Γιατί στὸ λαιμὸ τῆς κατσίκας κρεμόνταν ἕνα μεγάλο κουδοῦνι ποὺ ἂν ἔπαιε κάτι τι θὰ ἐπρόδιδε τὴν κλεψιά. Τὸ γάϊδαρο πάλι πῶς νὰ τὸν πάρῃ ὁ ἄλλος, ἀφοῦ καθόταν ἐπάνω ὁ χωρικός ; Καὶ ὅμως οἱ ἀθεόφοβοι τὰ κατάφεραν. Πλησιάζει ὁ πρῶτος ἀπαρατήρητος καὶ μ' ὅλη τὴν δεξιοτεχνία τοῦ ἐντίμου(!) ἐταγγέλματός του, παίρνει τὴν κατσίκα καὶ κρεμᾷ τὸ κουδοῦνι στὴν οὐρὰ τοῦ γαϊδάρου. Δὲν χάνει καιρὸ ὁ δεύτερος, τρέχει καὶ αὐτὸς καὶ πλησιάζοντας τὸ χωρικὸ τοῦ φωνάζει.

—Ἔ, πατριώτη ! Ἕνας σοῦκλεψε τὴν κατσίκα καὶ πάει ἀτ' ἐκεῖ.

Καὶ τοῦ ἔδειχνε τὴν ἀντίθετη διεύθυνσι ποὺ πῆρε ὁ σύντροφός του. Ὁ χωρικὸς πηδᾷ ἀπὸ τὸν γάϊδαρο καὶ τρέχει νὰ καταδιώξῃ τὸν πρῶτο κλέφτη. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως ὁ δεύτερος καβαλλᾷ τὸν γάϊδαρο καὶ ἀτ' ἐδῶ πάνε κ' οἱ ἄλλοι.

Σύρος Εὐάγγ. Μονογιὸς

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΚΑΙ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ

Πρὸ τριακονταετίας ἐνώπιον τοῦ Κακουργοδικείου Ζακύνθου ἐδικάζετο κάποιος δικαστικὸς κλητὴρ κατηγορούμενος δι' ἀσημάντου πλαστογραφίαν. Ἡ δίκη του ὅμως, ἡ ὁποία εἶχεν ἀναβληθῆ ἐπὶ 6—7 φορές, ἠνάγκαζε τὸν δυστυχῆ κλητῆρα νὰ μένῃ ὑπόδικος ἐπὶ διετίαν καὶ πλέον, διότι τότε δὲν ἴσχυε ὁ νόμος περὶ ἀπολύσεως ἐπὶ ἐγγυήσει, ἀνεβλήθη δὲ καὶ δι' ὀγδόην φοράν. Ἅμα τῇ ἐκφωνήσει τῆς ἀναβλητικῆς ἀποφάσεως ὑπὸ τοῦ προέδρου τοῦ δικαστηρίου, ὁ κατηγορούμενος ἐσταύρωσε τὰ χέρια του ἀτενίζων τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ καὶ εἶπε.

—Χριστούλη μου, ἤσουν τυχερὸς καὶ σὲ δίκαιαν οἱ Ἑβραῖοι καὶ ξεμπέρδεψες. Ἂν σὲ δίκαζαν οἱ Ρωμηοὶ θὰ ἤσουν ἀκόμα...ὑπόδικος.

Ξεν. Ἀναγνωστόπουλος

ΕΙΣ ΤΑ ΓΥΜΝΑΣΙΑ

Ὁ λοχίας ἐδίδασκεν εἰς δημοιρίαν νεοσυλλέκτων τὴν χῆσιν τοῦ ὅπλου καὶ ἔπειτα τοὺς ἔκανε σκοποβολήν. Ὅλα πήγαιναν καλά, οἱ νεοσύλλεκτοι φαίνεται πῶς καταλάβαιναν τὸν χειρισμὸ τοῦ μάνλιχερ. Τέλος ὁ λοχίας τοὺς διατάζει νὰ γεμίσουν τὰ ὅπλα μὲ τὰ ἔνσφαιρα φυσίγγια καὶ τοὺς φωνάζει.

—Ἕτοιμοι !

Καὶ ἔπειτα ξαναφωνάζει μὲ δυνατὴ φωνή.

—Πῦρ κατὰ βούλησιν !

Ὁ νεοσύλλεκτος Μποῦρος τἄχασε. Κατέβασε τὸ ὅπλο του καὶ τὰ μοῦτρα του καὶ κυττοῦσε μ' ἀνοιχτὸ στόμα τὸν λοχία.

—Γιατί δὲν πυροβολεῖς ἐσύ, βρέ ;

Τὸν ἐρωτᾷ ὁ λοχίας.

—Ποιὸς ἀτ' ὅλους εἶν' αὐτὸς ὁ Βούλησιν, κὺ λοχία, ποὺ μοῦπατε νὰ χτυπήσω ;

Τύρναβος Ἄννα Πράσσα

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΠΛΗΡΩΜΕΝΗ

Ἕνας πατέρας εἶχε δυὸ γυιούς. Ὁ μικρότερος ἦταν ἐργατικὸς καὶ φιλότιμος, ἐνῷ ὁ μεγαλύτερος ἦταν τεμπέλης καὶ σηρωνόταν ἀρχὰ ἀπὸ τὸν ὕπνο. Ἕνα πρωὶ ὁ μικρότερος εὗρῆκε στὸ δρόμο ἕνα πορτοφόλι μὲ χρήματα. Ὁ πατέρας τὸ ἐπῆρε, τὸ ἔφερε στὸν μεγάλο του γιὸ ποὺ κοιμόταν ἀκόμη καὶ τοῦ λέγει.

—Κύττα δῶ, βρὲ ὑπναρᾶ. Ὁ ἀδελφός σου, γιὰ νὰ σηρώνεται πρωὶ, βρῆκε αὐτὸ τὸ πορτοφόλι στὸ δρόμο.

Καὶ ὁ μεγάλος ἀπάντησε.

—Πατέρα, ἂν ἐκεῖνος ποὺ τἄχασε κοιμόταν ἀκόμα, δὲν θὰ τἄχανε...

Αἴγιον Ἀμαλία Ἀγκορτσᾶ

Ο ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΕΪΚΟΣ ΚΑΦΕΣ

Μιὰ μέρα πῆγαν στοῦ Κολοκοτρώνη τὸ στρατόπεδο μερικοὶ Εὐρωπαῖοι φιλέλληνες, ἀτ' αὐτοὺς ποὺ πολλοὶ τότε κατέβηκαν στὴν Ἑλλάδα γιὰ νὰ θυσιάσουν καὶ αὐτὸ τὸ αἷμα τους στὸν εὐγενικό μας ἀγῶνα. Πέρασαν λοιπὸν τὴ νύχτα στὸ στρατόπεδο καὶ τὸ πρωὶ ποὺ ξύπνησαν ὁ Κολοκοτρώνης ἀντὶ γιὰ καφὲ — ποῦ νὰ βρεθῇ τότε καφές, καὶ πάνω στὰ βουνὰ μάλιστα — τοὺς ἔβρασε...τραχανά.

—Παιδιά, τοὺς λέγει, καφὲ ἐδῶ δὲν ἔχουμε ἀτ' αὐτὸν ποὺ ξέρετε, ἀλλὰ ἔχουμε Κολοκοτρωνέϊκον καφέ.

Καὶ τοὺς ἐσέρβιρε στὴ γαβάθα τὸν τραχανά. Οἱ Εὐρωπαῖοι, ἀφοῦ φάγανε τὸν τραχανὰ μὲ μεγάλη δρεξι, λένε στὸν Κολοκοτρώνη.

—Καλό, καπετάνιε, κολοκοτρωνέϊκος καφές, καὶ ξεσταίνει καὶ χορταίνει...

Ἀλκαῖος Ὀλύμπιος

ΤΑ ΔΙΚΑ ΤΟΥ ΜΑΤΙΑ

Ὁ εἰκοσαετὴς υἱὸς ἑνὸς ἐμπόρου ἠγάπησε μίαν ὀαντέζαν 30 ἐτῶν, τὴν ὁποίαν θὰ ἐνυμφεύετο παρὰ τὰς προτροπὰς τοῦ πατρός του. Μίαν νύκτα παρακολουθῶν αὐτὸν ὁ πατὴρ του τὸν εἶδε νὰ μπαίνῃ εἰς ἕνα καφὲ-σαντάν, δίδοντα εἰς τὴν ἐκλεκτήν του 3 λίρες. Τότε τὸν ἐρωτᾷ ἐπιτομα καὶ μὲ τρόπον προσδηλητικὸν γιὰ τὴν μελλοῦσαν νύμφην του.

—Ποία εἶνε τὰ χαρακτηριστικά της ποὺ σὲ εἶκασαν, παιδί μου ;

Καὶ ὁ υἱὸς ἀπαντᾷ.

—Πατέρα, πάρε τὰ δικά μου μάτια καὶ παρατήρησε νὰ δῇς πόσον ὡραῖα φαίνεται.

Κύπρος Α. Ο. Χρ.

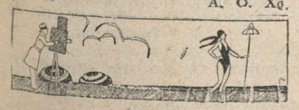

ΠΩΣ ΠΑΝΤΡΕΥΟΝΤΑΙ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ
ΓΑΜΟΙ ΜΕΤΑΞΥ ΣΥΓΓΕΝΩΝ

Ὁ Πτολεμαῖος, ὁ ὁποῖος ἐνυμφεύθη τὴν ἀδελφήν του.—Ὁ Ἐρρῖκος τῆς Ἀγγλίας ἔλαβε ὡς σύζυγον τὴν γυναικαδέλφην του Ἄνναν Μπολένα.—Ἄλλα παραδείγματα.

Ἐγράψαμεν εἰς προηγούμενα φύλλα διὰ τοὺς παράξενους καὶ μυστικοὺς γάμους, εἰς τὴν ἱστορία. Ἔχομεν ὅμως καὶ τοὺς γάμους μεταξὺ ἀδελφῶν καὶ ἄλλων καὶ γονέων μὲ τὰ τέκνα των.

Μεταξὺ ἀδελφῶν γάμον, πρὸ Χριστοῦ ὅμως, ἔχομεν τὸν γάμον τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου μὲ τὴν ἀδελφήν του Ἀρσινόην. Οὗτος ἦτο υἱὸς τοῦ Πτολεμαίου Σωτῆρος, ὁ ὁποῖος, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, κατὰ τὴν διανομὴν τῆς αὐτοκρατορίας του, ἔλαβε τὸ

Ἡ Ἄννα Μπολένα, τὴν ὁποίαν ἐνυμφεύθη ὁ Ἐρρῖκος Η'.

βασίλειον τῆς Αἰγύπτου. Ὁ Φιλάδελφος κατέβαλε κάθε προσπάθειαν ὅπως ἐξελληνίσῃ τὴν Αἴγυπτον, θεωρεῖται δὲ εἷς τῶν σωφρονεστέρων ἡγεμόνων. Πῶς τώρα ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἀπεφάσισε νὰ νυμφευθῇ τὴν ἀδελφήν του, ἡ ὁποία ἄλλως τε ἦτο πολὺ μεγαλειτέρα του, εἶνε ἀνεξήγητον. Ὁ διάσημος Γερμανὸς ἱστορικὸς Δρόϋζεν ὁμολογεῖ ὅτι δὲν δύναται νὰ εὕρῃ μίαν ἑρμηνείαν τοῦ μυστηρίου τούτου.

Γάμοι μεταξὺ γυναικαδέλφων ὑπάρχουν πολλοὶ εἰς τὴν ἱστορίαν. Ὁ περιεργότερος εἶνε τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας Ἐρρίκου Η', ὁ ὁποῖος νεώτατος συνεζεύχθη μὲ τὴν Αἰκατερίνην τῆς Ἀραγώνης, σύζυγον τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀρθούρου. Ἀλλὰ μετὰ 18 ἐτῶν συζυγίαν, ἐρωτεύθη τὴν Ἄνναν Μπολένε, δεσποινίδα τῆς τιμῆς τῆς βασιλίσσης. Καὶ τότε κατελήφθη ἀπὸ μίαν ὑστερόβουλον ἀμφιβολίαν, ἂν δηλαδὴ ἡ συγκατάθεσις τὴν ὁποίαν ἔδωσεν ὁ Πάπας εἰς τὸν γάμον του ἦτο ἱκανὴ νὰ τὸν ἐξιλεώσῃ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Ἔγραψε λοιπὸν εἰς τὸν Πάπαν ἐκφράζων τὰς ἀμφιβολίας του καὶ ζητῶν τὴν ἀκύρωσιν τοῦ πρώτου γάμου. Ὁ Πάπας ἀπήντησεν ὅτι ἀφοῦ οὗτος ηὐλόγησε τὸν γάμον ἦτο σύμφωνος καὶ ὁ Θεός, τοῦ ὁποίου ἀντιπρόσωπος ἐπὶ τῆς γῆς εἶνε αὐτός, καὶ ἠρνήθη τὴν ἀκύρωσιν τοῦ γάμου. Ἀλλ' ὁ βασιλεὺς δὲν ἦτο ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ὑποκύπτουν εὐκόλως, ἀκόμη εἰς μίαν Παπικὴν διαταγὴν τῶν χρόνων ἐκείνων. Εὗρε δὲ λύσιν ταχεῖαν καὶ εὔκολον. Ἀπεφάσισε νὰ ἀποσχισθῇ τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας καὶ ἐκήρυξε τὸν ἑαυτόν του ἀρχηγὸν τῆς ἀγγλικανικῆς ἐκκλησίας, ὡς τοιοῦτος δὲ πλέον διέλυσε τὸν πρῶτον γάμον του.

Τότε ὅμως ἐγεννήθη μέσα του κάποιος ἐνδόμυχος φόβος, προκειμένου νὰ εὐλογήσῃ τὸν γάμον του μὲ τὴν Ἄνναν Μπολένα, τὴν ὁποίαν ὑπωπτεύετο ὅτι ἦτο φυσικὴ κόρη του, διότι ἡ μητέρα της ἦτο ἐρωμένη του. Ἐκάλεσε λοιπὸν τὸν πνευματικόν του καὶ τοῦ ἐξεμυστηρεύθη τοὺς φόβους του. Ἀλλ' ὁ πονηρὸς καλόγηρος ἀπήντησε :

—Εἶνε σὰν μὲ ἐρωτᾶτε ἂν, ἀφοῦ ἐφάγατε τὴν κότταν, μπορεῖτε νὰ φάτε καὶ τὸ κοτόπουλο !

Ἦτο τόσον ὡραία ἡ Ἄννα, ὥστε ὁ Ἐρρῖκος δὲν ἐδίστασε νὰ τὴν νυμφευθῇ ἔστω καὶ ἂν διέτρεχε τὸν κίνδυνον νὰ πάηάρογότερα εἰς τὴν κόλασιν. Ὀλίγον καιρὸν ὅμως μετὰ τὸν γάμον αὐτὸν ἐρωτεύθη μίαν ἄλλην, τὴν Ἰωάνναν Σέϋμουρ, διὰ νὰ τὴν νυμφευθῇ δὲ κατηγόρησε τὴν Ἄνναν ἐπὶ ἀπιστίᾳ καὶ διέταξε τὴν ἀποκεφάλισίν της. Ἡ τρίτη σύζυγος Ἰωάννα, ἀφοῦ τοῦ ἔφερεν εἰς τὸν κόσμον ἕνα διάδοχον ἀπέθανε. Καὶ τότε ἐνυμφεύθη μίαν ἄλλην Ἄνναν, τὴν κόρην τοῦ δουκὸς τοῦ Κλέβες, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν ὀλίγους μόνον μῆνας ἐκράτησε καὶ τὴν ἐχώρισε διὰ νὰ συζευχθῇ μὲ τὴν Αἰκατερίνην Χόβαρτ, τὴν ὁποίαν ὅμως ἀπεκεφάλισε τὴν ἰδίαν νύκτα τοῦ γάμου, κατηγορήσας αὐτὴν ὡς μὴ τιμίαν. Ἀμέσως κατόπιν συνεζεύχθη τὴν Αἰκατερίνην Πάρρ, ἡ ὁποία ἀναμφιβόλως θὰ ἐτελείωνεν καὶ αὐτὴν ἄσχημα, ἂν μὴ ὁ Θεὸς ἐφρόντιζε νὰ ἀνακαλέσῃ γρήγορα εἰς τοὺς οὐρανοὺς τὸν συζυγοκτόνον Βασιλέα.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

ΒΑΡΚΑΡΟΛΕΣ

Μαλάκια, ματάκια, χειλάκια, λαιμοί
τραγούδια τρελλὰ στὸ παγάκι ὅλα γύρα
στηθάκια ἀναμμένα ἀπὸ πόθους κι' ἁρμύρα
τοῦ κόσμου οἱ καϋμοί.

Ἀνήσυχη νύχτα, μεγάλο φεγγάρι
τὰ κύματα, κάμποι μ' ἀνθοὺς δολεροὺς
φυσάει νυχτομπάτης κι' ἡ βάρκα βολτάρει
σκορπῶντας ἀφρούς.

καὶ νάτη, ξεκόβει, μὲ πέπλα ἀραχνὰ
διπλώνεται τώρα μακρυὰ στὸ κανάλι
καὶ χάνεται πότε καὶ φαίνεται πάλι
χωρὶς νὰ γυρνᾷ....

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΟΜΜΟΡΦΙΑ

ΠΩΣ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΕΙΣΘΕ ΠΑΝΤΟΤΕ ΝΕΑ

Ἡ γυναῖκα δὲν πρέπει νὰ φαίνεται πο τὲ μεγαλύτερη τῶν 30 ἐτῶν.—Πῶς ἐπιτ υγχάνεται τὸ θαῦμα τῆς αἰωνίας νεότη τος.—Πῶς ἀφαιρεῖται τὸ περιττὸν βάρος χωρὶς φάρμακα καὶ δίαιταν.—Ἡ ἐργα σία τῶν ἰνστιτούτων τῆς καλλονῆς.

Ἡ γυνὴ πρέπει νὰ εἶναι πάντοτε νέα. Δὲν πρέπει ποτὲ νὰ φαίνεται μεγαλείτερη τῶν τριάντα ἐτῶν. Ὁ ἔρως ἀποφεύγει τὰς ρυτίδας καὶ αἱ γυναῖκες ὀφείλουν νὰ ὑπακούουν στὸν ἔρωτα πάντοτε Ἡ γυναῖκα ὀφείλει νὰ ἀγαπᾴ μέχρι τῆς ἡλικίας τῶν 75 ἐτῶν. Τὸ ὄνειρον αὐτὸ τῶν γυναικῶν ἐπραγματοποίησε σήμερον ἡ ἐπιστήμη. Ἀρκεῖ λέγουν οἱ ἐπιστήμονες τῆς αἰωνίας νεότητος νὰ ἐπιδιορθώνῃ μία γυναῖκα ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὸ πρόσωπόν της καὶ νὰ «ρεγουλάρει» τὸ σῶμα της. Μὲ ὀλίγην ὑπομονὴν καὶ ἀρκετὰ χρήματα τὸ θαῦμα τῆς ἐμφανίσεως μιᾶς πεντηκοντούτιδος εἰς νέαν τριάκοντα ἐτῶν εἶναι σήμερον πλέον ἢ κατορθωτόν.

Τὸ θαῦμα αὐτὸ γίνεται εἰς τὰ ἰνστιτοῦτα τῆς καλλονῆς,προσιτὸν εἰς ὅλας ποὺ ἠμποροῦν νὰ πληρώσουν.

—Θέλω νὰ μοῦ ἀφαιρέσετε δέκα ὀκάδας ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ σώματός μου, λέγει ἡ πελᾶτις.

—Ἀμέσως, κυρία μου. Καθῆστε.

Ὑπάρχουν τόσα χρήματα ὅσα καὶ τὰ ψαλλίδια διὰ τὸν κουρέα, ὁ ὁποῖος θὰ κόψῃ τὰ μαλλιὰ τῆς κυρίας ἀ λὰ γκαρσὸν ἢ μακρύτερα. Ἀναλόγως τοῦ λίπους, τὸ ὁποῖον θὰ ἀφαιρεθῇ ὑπάρχουν καὶ εἰδικὰ μηχανήματα.

Πρόκειται περὶ μηχανήματος ἠλεκτρικοῦ, τὸ ὁποῖον ἀφαιρεῖ τὸ λίπος ἀπὸ τὴν κοιλίαν καὶ τὰ ἰσχύα. Ἐργασία εὐχάριστος,

Ἡ Ἀνίτα Πάιντζ κάνει μασσὰζ μὲ πάγον διὰ νὰ μὴ χάσῃ τὴν δροσερότητα τοῦ προσώπου της.

σχεδὸν.... γαργαλιστικὴ ὅπως γράφει ὁ ἐφευρέτης τοῦ μηχανήματος Ἡ κυρία μένει ὀρθὴ ἐντὸς αὐτοῦ καὶ διαβάζει τὸ ρομάντζο τῆς ἡμέρας διὰ νὰ περάσῃ τὴν ὥραν της. Τὸ μηχάνημα ἐργάζεται. Ἐὰν τὸ ρομάντζο εἶναι μεγάλο ἡ κυρία χάνει τὰ περιττά της λίπη πρὶν τὸ τελειώσει.

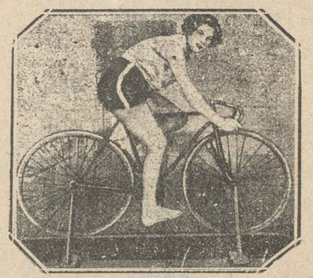

Ἡ Ἐσθὴρ Ράλστον ποδηλατεῖ...ἐπὶ τόπου διὰ τὴν διατήρησιν τῆς κομψότητος τοῦ σώματός της.

Οὔτε δίαιτα, οὔτε φάρμακα. Ὁ ἠλεκτρισμὸς καὶ ἡ χημεία θαυματουργοῦν εἰς τὴν περίστασιν αὐτήν. Πῶς; Εἶναι μυστικὸν τοῦ ἐφευρέτου.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸ πρόσωπον ἡ κυρία ἠμπορεῖ οἱανοηποτε στιγμὴν νὰ τὸ ἀλλαξῃ ὅπως ἀλλαζει καὶ τὸ φορεμά της. Ἐννοεῖται. ὅτι ὅλα αὐτὰ γίνονται εἰς τὰ πραγματικὰ ἐπιστημονικὰ ἰνστιτοῦτα τῆς καλλονῆς καὶ ὄχι εἰς οἱονδήποτε «μαγαζὶ» φέρον τὸν πομπῶδη αὐτὸν τίτλον. Μας τὸ βεβαιοῖ αὐτὸ ὁ Γάλλος συνάδελφος Λουδοβίκος Μαρτὲν εἰς ἕνα βιβλίον του, τὸ ὁποῖον ἐξεδόθη ἐσχάτως καὶ τὸ ὁποῖον εἶναι πιστὸν ρεπορτάζ ἀπὸ τὴν «βιομηχανίαν τῆς καλλονῆς». Ἡ μεταμόρφωσις φθάνει μέχρις τῆς ἀντικαταστάσεως ὄχι πλέον τῶν ὀφρύων, ἀλλὰ καὶ τῶν βλεφαρίδων. Ἐὰν αἱ βλεφαρίδες δὲν ἀρέσουν εἰς τὴν κυρίαν, ἐὰν νομίζει, ὅτι ὁ Πάρις τῆς ἔριδος ἐπροτίμησε τὴν ἀντίζηλόν της διὰ τὰς βλεφαρίδας της ἡ κυρία λέγει εἰς τὸν βιομήχανον τῆς καλλονῆς.

— Θέλω βλεφαρίδας χρώματος..... μικτοῦ...

Μετ' ὀλίγην ὥραν αἱ βλεφαρίδες μεταβάλλονται ὅπως μεταβάλλεται ἡ περοῦκα.

Ὑπάρχει ἐπίσης σύστημα διὰ τὸ φούσκωμα τοῦ στήθους, ὅταν τὰ στήθη εἶναι πεσμένα πλαδαρά. Ἡ ἐργασία αὐτὴ δὲν ἀπαιτεῖ ἢ πέντε μόνον ὥρας! Πέντε ἀκριβῶς.... Ὀλιγώτερον ἀπὸ ἕνα ὄνειρον ! Καὶ ἡ γιαγιὰ ἐξέρχεται μὲ τὰ στήθη τῆς ἐγγονῆς της!

Ἡ βιομηχανία τῆς καλλονῆς εἶναι σήμερον, κατὰ τὸν Γάλλον δημοσιογράφον, ἡ μόνη εὐημεροῦσα ἐν μέσῳ γενικῆς κρίσεως! Τὰ ἀγγλικὰ ἰνστιτοῦτα τῆς καλλονῆς εἰσπράττουν δέκα ἕως δεκαπέντε ἑκατομμύρια λίρες ἐτησίως. Τὰ Παρισινὰ πλέον τῶν δύο δισεκατομμυρίων φράγκων! Πολλοὶ χειροῦργοι ἐγκατέλειψαν πᾶσαν ἄλλην ἐπιστημονικὴν ἀσχολίαν διὰ νὰ γίνουν «καθηγηταὶ τῆς καλλονῆς».

Χρῆμα, χρόνος καὶ θάρρος. Τὰ τρία αὐτὰ ὅταν ὑπάρχουν ἡ καλλονὴ δύναται νὰ διατηρεῖται μέχρι βαθυτάτου γήρατος

—Ἐὰν ὑπάρχει πλέον γῆρας διὰ τὰς γυναῖκας, αἱ ὁποῖαι παραμένουν πάντοτε ὡραῖαι. Ἀλλὰ τὸ μυστικὸν τῆς διατηρήσεως τῆς καλλονῆς δὲν ἔχουν μόνον τὰ ἰνστιτοῦτα. Ὑπάρχουν ἰδιαίτεραι συνταγαὶ ἐπίσης ἀποτελεσματικαί.Ἡ Ἀνίτα Πάιντζ διάσημος κινηματογραφικὸς ἀστὴρ, διὰ νὰ διατηρήσῃ τὴν δροσερότητα τοῦ προσώπου της κάμει καθ' ἑκάστην πρωΐαν ἐπὶ δύο ὥρας.... μασὰζ μὲ πάγον. Ἡ Μαίρη Μπράουν ἐπίσης θεὰ τοῦ Χόλυγουντ, διὰ νὰ διατηρήσῃ τὴν ζωηρότητα τῶν ὀφθαλμῶν της θέτει καθ' ἑκάστην ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν ἕνα τεμάχιον βάμβακος ἐμπεποτισμένον εἰς χλιαρὸν ὕδωρ. Κατόπιν κάμει μασὰζ τῶν βλεφάρων. Ἡ Ἐσθὴρ Ράλτον ποδηλατεῖ ἐπὶ δύο ὥρας ἐπὶ ποδηλάτου ἀκινήτου διὰ νὰ διατηρήσῃ τὴν εὐλυγισίαν καὶ κομψότητα τοῦ σώματός της. Οἱ ἀστέρες αὐτοὶ προσπαθοῦν νὰ διατηρήσουν τὴν καλλονὴν τὴν ὁποίαν ἔχουν ἂν καὶ εἰς τὰ ἰνστιτοῦτα ἀποδίδεται ἡ ἀπολεσθεῖσα καλλονή!

Ἡ Μαίρη Μπρίαν φρεντίζει διὰ τὴν διατήρησιν τῆς ζωηρότητος τῶν ὀφθαλμῶν της.

ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

Τὸ τέλος τοῦ ἱππότου Μπαριαλιὰν

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Νὰ ἡ πόρτα, κυρία, ἐπανέλαβε ἡ φωνὴ τοῦ Μαριγιὰκ. Βλέπετε, ἀνάμεσα στὸν κῆπο νὰ φαίνεται ἕνα φῶς. Χωρὶς καμμιὰν ἀμφιβολία, θὰ δέχτηκε τὸν ἀπεσταλμένο σας. Σᾶς περιμένει...Ἄχ! κυρία...

—Τρέμεις, δυστυχισμένο μου παιδί ;

—Ποτὲ δὲν ἔνοιωσα τόση συγκίνησι στὴν πολυτάραχη ζωή μου. Σκεφθῆτε, Μεγαλειοτάτη, πῶς παίζω μὲ τὴ ζωή μου αὐτὴ τὴ στιγμὴ. Ὅ,τι κι' ἂν συμβῇ, σᾶς εὐλογῶ, κυρία μου, γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον ποὺ μοῦ δείχνετε...

—Θεόδοτε, ξέρεις πῶς σ' ἀγαπῶ σὰν παιδί μου....

—Μάλιστα, βασίλισσά μου, τὸ ξέρω. Ἀλλοίμονο: Ἄλλη ἔπρεπε νὰ μοῦ φερθῇ ὅπως μοῦ φερθήκατε...Κυρία, ὅσο συλλογίμαι πῶς ἡ μητέρα μου ἀσφαλῶς μὲ ἀνεγνώρισε στὴ συνάντησί μας στὸ Λὸν-ντὲ-Μπουᾶ, ὅσο συλλογίμαι πῶς ἔννοιωσε τὴ συγκίνησή μου εἶδε τὸν πόνο μου χωρὶς νὰ πῇ λέξη, ἀπαθῆς, ψυχρή...

Ὁ κόμης ἔκανε ἕνα ἀπελπισμένο κίνημα κ' ἕνας πνιγμένος λυγμὸς ἔφτασε ὥς τ' αὐτιὰ τῆς Αἰκατερίνης ποὺ δὲν ταράχτηκε καθόλου. Μόνο ποὺ μιὰ λάμψη μίσους καὶ ἀφῆς ἄναψε στὰ γκρίζα μάτια τῆς βασίλισσας.

—Θάρρος! εἶπε ἡ Ἰωάννα ντ' Ἀλμπρὲ γιὰ νὰ διώξῃ τὴς κακὲς σκέψεις τοῦ νέου. Σὲ μιὰ ὥρα ἐλπίζω νὰ σοῦ φέρω λίγη χαρὰ παιδί μου...

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια ἡ βασίλισσα τῆς Ναβάρας διέσχισε διαστιχὰ τὸ δρόμο καὶ πῆγε νὰ χτυπήσῃ τὴν πράσινη πόρτα. Σὲ λίγο, ἡ πόρτα ἄνοιγε καὶ ἡ Ἰωάννα ντ' Ἀλμπρὲ ἔμπαινε στὸ σπιτάκι τῆς Ἀλίκης ντὲ Λούξ.

Ὁ κόμης Μαριγιὰκ, μὲ σταυρωμένα χέρια ἀκούμπησε στὸν πυργίσκο καὶ περίμενε. Τὸ κεφάλι του σχεδὸν ἄγγιζε τὸ παραθυράκι.

Ποιὲς νὰ ὑπῆρξαν ἡ σκέψεις αὐτῶν τῶν τριῶν ὑπάρξεων σ' ἐκείνες τὶς στιγμὲς ;

Ὁ ἀστρολόγος: ὁ πατέρας!...ἡ βασίλισσα: ἡ μητέρα!.... Ὁ Θεόδοτος: τὸ παιδί!

Ἕνας τοίγος τοὺς χώριζε μονάχα.

Μὲ τρόπο, ὁ Ρουτζιέρι μπῆκε ἀνάμεσα στὴν Αἰκατερίνη καὶ στὸ παραθυράκι, οὕτως ὥστε νὰ τὴν ἐμποδίζῃ νὰ περάσῃ τὸ χέρι της ἀπ' αὐτό. Τί φοβερὴ ὑποψία πέρασε ἀπ' τὴ σκέψη του ;

Ἡ Αἰκατερίνη ἦταν πάντα ὠπλισμένη μέ-να μικρὸ Φλωρεντινὸ ἐγχειρίδιο ποὺ ἡ λεπίδα του ἦταν στολισμένη μὲ ἀνάγλυφα, ἐνῷ τὴ λαβή του εἶχε φιλοτεχνήσει ὁ Μπενβενοῦτο, ἦταν ἕνα φοβερὸ κόσμημα στὰ χέρια τῆς βασίλισσας.

Καὶ ὁ Ρουτζιέρι ἔτρεμε ἀπ' τὸ φόβο του. Γιατὶ ὁ ἴδιος εἶχε βυθίσει τὴν αἰχμὴ τοῦ ἐγχειριδίου σένα φοβερὸ δηλητήριο ποὺ ἔκανε κάθε τσίμπημα θανατηφόρο.

Ποιὸς ξέρει ἂν ἡ βασίλισσα δὲν εἶχε τὴ σκέψη νὰ τεντώσῃ ξαφνικὰ τὸ χέρι καὶ νὰ χτυπήσῃ ;

Ὁπωσδήποτε, στάθηκε ἀκίνητη, καρφωμένη σὰν τὸν ἀστρολόγο καὶ σὰν τὸν κόμητα Μαριγιὰκ.

Ἔνδεκα ὧρες σήμαιναν...Ὕστερα ἡ μισή...

Δὲν ἀκουγόταν οὔτε ἀναπνοὴ τῶν τριῶν, σὰν νὰ μὴν ἦταν στὴ ζωή...

Τέλος, ὕστερ' ἀπ' τὸν τελευταῖο χτύπο τοῦ μεσονυκτίου, ἡ βασίλισσα τῆς Ναβάρας ἐγκατέλειψε τὸ σπίτι τῆς Ἀλίκης ντὲ Λούξ. Ὁ κόμης τὴν εἶδε νὰ προχωρῇ πρὸς αὐτόν.

Ἡ Αἰκατερίνη ἑτοιμάσθηκε νάφουγκραστῇ.

Ἡ Ἰωάννα ντ' Ἀλμπρὲ ὅμως, ἀφοῦ πλησίασε τὸν κόμητα Μαριγιὰκ, τοῦ εἶπε ἀπλούστατα :

—Ἔλα, παιδί μου, ἔχουμε νὰ μιλήσουμε χωρὶς καμμιὰν ἀργοπορία.

Καὶ οἱ δυό τους ἀπομακρύνθηκαν.

Ἀφοῦ ἐξηφανίστηκαν, ἡ Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων ψιθύρισε :

—Τώρα μπορεῖς νἀνάψῃς ἕνα φῶς.

Ὁ ἀστρονόμος ὑπάκουσε. Καὶ φάνηκε κατάχλωμος, μολονότι δὲν ἔτρεμε τὸ χέρι του καὶ τὸ βλέμμα του ἦταν ἤρεμο. Ἡ Αἰκατερίνη τὸν κύτταζε προσεκτικὰ καὶ σηκώνοντας τοὺς ὤμους εἶπε :

—Σκέφτηκες πῶς θὰ τὸν σκότωνα ;

—Ναί, εἶπε ὁ ἀστρολόγος.

—Καὶ φοβήθηκες ;

...Φοβήθηκα, κυρία.

...Μὰ δὲν σοῦ ἔχω πῆ πῶς δὲν ἤθελα τὸν θάνατό του; Πῶς θὰ μοῦ εἶνε χρήσιμος ; Βλέπεις πῶς δὲν σκέπτομαι νὰ τὸν χτυπήσω, ἀφοῦ ἐξακολουθεῖ νὰ ζῇ ὕστερ' ἀπὸ αὐτὰ ποὺ ἀκούσαμε...Ἄκουσες ἐσύ ; Τὰ λόγια του ἀντηχοῦν ἀκόμα στ' αὐτιά μου: Ρενὲ, ξέρει πῶς εἶμαι μητέρα του !

Ὁ ἀστρολόγος σώπαινε.

—Ὡς τώρα, μποροῦσα ν' ἀμφιβάλλω! Τώρα, τελείωσε πιά. Ὁ ἴδιος μίλησε. Τὸ ξέρει, Ρενὲ, τὸ μυστικὸ τῆς γεννήσεώς του !

Μὲ τὸ θλέμμα καρφωμένο πρὸς τὸ μέρος ὅπου εἶχε φύγει ὁ κόμης, ἡ βασίλισσα ἐπανέλαβε :

—Βλέπεις πῶς μπορεῖς νὰ μένῃς ἥσυχος, καλὲ μου Ρενέ. Δὲν θὰ δοκιμασθῇ σκληρὰ ἡ πατρικὴ στοργή σου.

Ὁ Ρουτζιέρι ἀνατρίχιασε καὶ ἡ χλομάδα τοῦ προσώπου του αὐξήθηκε.

Εἶσαι καθησυχασμένος, δὲν εἶνε ἔτσι ;

—Ὄχι, κυρία! ἀποκρίθηκε ὑπόκωφα ὁ ἀστρολόγος γιατὶ ξέρω πῶς θὰ πεθάνῃ ὁ υἱός μου καὶ πῶς τίποτε στὸν κόσμο δὲν μπορεῖ νὰ τὸν σώσῃ. Τίποτε, κυρία, οὔτε ἡ πατρικὴ θέλησίς μου, οὔτε ὁ οἶκτος ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ εἰσχωρήσῃ τὴν καρδιά σας.

Ἡ Αἰκατερίνη, ἔκπληκτη, κύτταζε τὸν ἀστρολόγο.

—Ἐξηγῆστε μου αὐτό ! εἶπε καὶ κάθισε σὲ μιὰ πολυθρόνα παίζοντας μὲ τὴν χρυσῆ ἁλυσσιδίτσα ὅπου ἦταν δεμένο τὸ ἐγχειρίδιό της.

Ὁ Ρουτζιέρι ὠρθώθηκε. Τὸ πρόσωπό του εἶχε ὁμορφιὰ καὶ περήφανο ὕφος. Ὁ Ρουτζιέρι δὲν ἦταν κανένας τσαρλατᾶνος. Θὰ περνοῦσε ὅλη τὴ ζωή του στὴ μελέτη, ἂν δὲν συναντοῦσε τὴ μοιραία βασίλισσα καὶ γινόταν ἐραστὴς καὶ ὄργανό της.

Στὴν ἀρχαιότητα, ἡ Αἰκατερίνη μποροῦσε νὰ ἦταν ἡ Φρύνη.

Ὁ Ρουτζιέρι θὰ ἦταν ὁ Ἐμπεδοκλῆς.

Τὸ βασανισμένο μυαλό του χανόταν σὲ μεγάλες ὀνειροπολήσεις. Ἀστρολόγος ἀναζητοῦσε στὸν οὐρανὸ τὸ ἴδιο ἀπόλυτο ποὺ σὰν χημικὸς ἀναζητοῦσε ἀνάμεσα στὰ δηλητήρια.

Ὁ Ρουτζιέρι πίστευε πῶς μαντεύοντας τὸ μέλλον θὰ μποροῦσε νὰ τὸ διοικῇ κ' ὅλας. Τί φοβερὴ δύναμη θὰ ἔχῃ στὰ χέρια του ὁ ἄνθρωπος ποὺ θὰ μπορῇ σήμερα νὰ ἤξερῃ τί θὰ συμβῇ αὔριο !

Ὁ Ρουτζιέρι πίστευε ἀκράδαντα σ' αὐτό. Οἱ ὑπολογισμοί του ἔβγαιναν ὅμως πάντα ἐσφαλμένοι καὶ πολλὲς φορὲς τὴ νύχτα ἄφησε τὴν πέννα ἀπογοητευμένος. Καὶ πάλι μιὰ δύναμις καινούργια τὸν ἔσπρωχνε νὰ θυθιστῇ στοὺς ἀριθμούς του.

—Κυρία, εἶπε, θέλετε νὰ ξέρετε γιατὶ θὰ πεθάνῃ ὁ υἱός μου καὶ γιατὶ τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ τὸν σώσῃ. Θὰ σᾶς τὸ πῶ. Ὅταν ἀνεγνώρισα τὸν υἱό μου σ' αὐτὸ τὸ πανδοχεῖον ὅπου μὲ εἴχατε στείλει, πρῶτα συλλογίστηκα μονάχα ἐσᾶς. Τί ἦταν ὁ υἱός μου γιὰ μένα; Ἕνας ἄγνωστος. Ἐνῷ σεῖς εἴσαστε ἡ λατρεία τῆς ζωῆς μου....Ὕστερα σιγὰ-σιγὰ ὁ οἶκτος γεννήθηκε μέσα μου, μαζὶ μ' ἄλλα αἰσθήματα ποὺ μὲκαναν νὰ ὀρθωθῶ μπροστά σας καὶ νὰ σᾶς πῶ: «Αὐτὸν δὲν θὰ τὸν σκοτώσετε». Κι' ὅταν κατάλαβα πῶς τὸν εἴχατε καταδικάσει, ἀρκέστηκα νὰ πονέσω μόνος μου. Γιατὶ ἔχετε μιὰ παράξενη ἐπιρροὴ σὲ μένα, Αἰκατερίνη. Γιὰ μένα δὲν εἴσαστε οὔτε ἡ ἐρωμένη, οὔτε ἡ βασίλισσα. Εἴστε παραπάνω ἀπ' ὅλ' αὐτὰ : εἴστε μιὰ σκέψη ποὺ καρφώθηκε στὸ μυαλό μου, ποὺ ἐκμηδε-

Η ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΟΥ Α'

Λόγῳ ἀσθενείας τοῦ συγγραφέως τῆς αἰσθηματικῆς ζωῆς τοῦ Γεωργίου, τὸ ἐπεισόδιον τοῦ μυστηριώδους πυροβολισμοῦ τῶν Ἀνακτόρων, θ' ἀρχίσῃ δημοσιευόμενον ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου. Ἡ περιπέτεια αὐτὴ τοῦ Γεωργίου, ἡ ὁποία συνετάραξε τὴν Ἀθηναϊκὴν κοινωνίαν κατὰ τὸ 1903, εἶνε ἐκτάκτως ἐνδιαφέρουσα καὶ πρέπει νὰ τὴν παρακολουθήσουν ὅλοι.

νίζει τὴ σκέψη μου καὶ ποὺ μὲ κάνει νὰ ἐνεργῶ...Προσπάθησα νὰ σᾶς διώξω ἀπὸ μέσα μου. Τὸν τελευταῖο καιρὸ μάλιστα ποὺ συμβουλεύτηκα τὰ ἄστρα καὶ μοῦ ἀπάντησαν μ' ἐπιφύλαξη, ξανάρχισα νὰ ἐλπίζω. Εἶχα τὴν ἀπόφαση νὰ μπῶ ἀνάμεσα σὲ σᾶς καὶ σ' ἐκεῖνον καὶ νὰ ἐμποδίσω τὸν φόνο τοῦ παιδιοῦ μου. Τώρα ὅμως ξέρω πῶς πρέπει νὰ πεθάνῃ.

Ἕνας νευρικὸς συσπασμὸς ρυτίδωσε τὸ προσωπο τοῦ ἀστρολόγου.

Ἡ Αἰκατερίνη κούνησε τὸ κεφάλι της μὲ φαινομενικὴ ἀπάθεια.

—Δεισιδαιμονίες! Ψιθύρισε σιγά.

Ὁ Ρουτζιέρι τὸ ἄκουσε.

—Διάφορα ὁράματα, κυρία μου. Ἐσεῖς τὰ λέτε φαντάσματα. Ἐγὼ τὰ ὀνομάζω ἀστρικὰ σώματα.

—Σὲ πιστεύω, Ρενέ! σὲ πιστεύω, εἶπε ὑπόκωφα ἡ Αἰκατερίνη ρίχνοντας γύρω της ἕνα ἀνήσυχο βλέμμα.

Γιατὶ αὐτὴ ἡ γυναῖκα ποὺ ἦταν τόσο ἐπιβλητικὴ καὶ εἶχε ἐπιρροὴ στὸν ἀστρολόγο, ἔννοιωθε τὸν ἑαυτό της νικημένο μόλις ὁ Ρουτζιέρι μιλοῦσε γιὰ προβλήματα ἀποκρυφισμοῦ.

Μιὰ παράξενη ἀλλοίωση εἶχαν ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἀστρολόγου. Τὸ πρόσωπό του χλωμιάστηκε λίγο καὶ τὰ μάτια του ἔλαμναν ἀπὸ μιὰν ἀλλόκοτη λάμψη.

—Ναί, ξαναεῖπε ἀργὰ ὁ ἀστρολόγος, ὅταν ὁ οὐρανὸς ἀρνεῖται νὰ μοῦ ἀπαντήσῃ, ὅταν τὰ προβλήματα ποὺ θέτω παραμένουν ἄλυτα, συχνὰ ἡ λύσις τοῦ ἐρωτήματος μοῦ ἔρχεται ἀπὸ ἄλλο δρόμο. Αὐτὸ μοῦ συνέβη. Καὶ νὰ τί εἶδα, Αἰκατερίνη. Εἴσαστε κοντὰ στὸ μικρὸ παραθυράκι. Κι' ἐγὼ κοντά σας σ' αὐτὴ τὴ θέση. Ὅλη ἡ προσοχή μου συγκεντρωνόταν στὰ χέρια σας. Τὸ δαχτυλίδι ποὺ ἔχετε στὸν δείκτη ἔλαμπε ἁπαλὰ στὸ σκοτάδι καὶ δὲν ἔπανα νὰ τὸ κυττάζω. Γιατὶ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἐπιτηροῦσα τὰ χέρια σας κι' ἂν προχωροῦσε ὡς τὸ ἐγχειρίδιο θὰ τὸ ἐμπόδιζα. Ξαφνικὰ τὸ βλέμμα μου θόλωσε. Ἔπαψα νὰ κυττάζω τὸ δαχτυλίδι καὶ τὸ χέρι. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἔννοιωσα κάτι σὰν ἐλαφρὸ τράνταγμα στὸ κρανίο μου καὶ τὸ κεφάλι μου στράφηκε μόνο του πρὸς τὸ παραθυράκι. Μ' αὐτὰ τὰ σημεῖα κατάλαβα πῶς ἤμουν σ' ἐπικοινωνία μὲ τὸ Ὑπερπέραν. Τὸ βλέμμα μου ξεγλύστρησε ἀνάμεσα ἀπ' τὸ παράθυρο. Σημειώστε πῶς δὲν μποροῦσα νὰ δῶ τὸν υἱό μου ἀπ' τὴ θέσι ὅπου βρισκόμουν. Κι' ὅμως τὸν διέκρινα πολὺ καθαρά. Ἦταν καμμιὰ εἰκοσαριὰ βήματα μπροστὰ στὸ παραθυράκι καὶ βρισκόταν ὡς δύο μέτρα ψηλὰ ἀπ' τὴ γῆ. Φαινόταν νὰ ἐπιπλέῃ σὲ μιὰ λαμπερὴ ἀτμόσφαιρα ποὺ ἦταν ζωηρὰ ἀντίθεσις μὲ τὸ σκοτάδι ποὺ μᾶς τριγύριζε. Κι' ὁ ἴδιος ἔλαμπε ἀπὸ μιὰ παράξενη λάμψη σόλα τὰ μέρη τοῦ σώματός του. Ἀκουμποῦσε τὸ χέρι του στὸν δεξιὸ μαστό του. Αὐτὸ τὸ χέρι ξανάπεσε ἀργά. Κι' ἐκεῖ ποὺ ἀκουμποῦσε πρίν, εἶδα μιὰ πλατειὰ πληγὴ ἀπ' ὅπου ξεχυνόταν σὰν ποτάμι τὸ αἷμα. Ὁ υἱός μου ἐπέπλευσε ἔτσι μπροστὰ στὰ μάτια μου σχεδὸν δυὸ λεπτά. Καὶ τὰ βλέμματά μας συναντήθηκαν. Δὲν ξέρω τί φρίκη καὶ ἀγωνία φανέρωνε τὸ δικό μου, τὸ δικό του ὅμως ἦταν γεμάτο λύπη. Σιγὰ-σιγὰ ἡ ὀπτασία διελύθηκε...Δὲν ἔμεινε τίποτα.....

Ἡ φωνὴ τοῦ Ρουτζιέρι ποὺ χαμήλωνε σιγὰ-σιγά, ἔσβυσε μὲ τὶς τελευταῖες λέξεις... Ἡ Αἰκατερίνη ἀνορθώθηκε ἀπρόφανα.

—Ὁ σύζυγός μου, μουρμούρισε, ὡρκιζόνταν πῶς εἶχα τὴ μυρουδιὰ τοῦ θανάτου! Ὁ Μαριγιὰν πρέπει νὰ πεθάνῃ: ἂς πεθάνῃ! Ὁ Κάρολος πρέπει κι' αὐτὸς νὰ πεθάνῃ: ἂς πεθάνῃ!... Ἄγγελοι καὶ δαίμονες θὰ μὲ βοηθήσετε νὰ βάλω στὸ θρόνο τὸ ἀγαπημένο μου παιδί, τὸν Ἐρρίκο μου...

Ἡ Αἰκατερίνη ἔκαμε τὸν σταυρό της κι' ἔγγυξε τὸν ἀστρολόγο στὸ μέτωπο μὲ τὸ παγωμένο δάχτυλό της. Ὁ Ρουτζιέρι ἀνατρίχιασε κι' ἔφερε τὰ χέρια στὸ μέτωπό του.

—Ρενὲ. τοῦ εἶπε, ἀφοῦ βλέπεις πῶς κι' αὐτὸς ὁ οὐρανὸς καταδικάζει τὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνο...

—Τὸ παιδί μας...

—Ἂς ἀφήσουμε λοιπὸν νὰ γίνῃ τὸ μοιραῖον. Χωρὶς νὰ προσπαθήσουμε νὰ ἐπέμβουμε στὸ ἔργο τῶν ἀοράτων δυνάμεων. Ξέρει πῶς εἶμαι μητέρα του καὶ γι' αὐτὸ τὸν καταδικάζουν.

Ἡ Αἰκατερίνη συνέχισε ὕστερ' ἀπὸ στιγμιαία διακοπή:

—Τὸν καταδικάζουν ἐνῷ ὀνειρεύόμουν γι' αὐτὸν ἕνα βασιλικὸ μέλλον...Ἂς μὴ ξαναμιλήσουμε γι' αὐτὸν Ρενέ...Γιὰ τὴν ἄλλη ὅμως! Αὐτὴν τὴν γυναῖκα ποὺ ξέρει! ἄκουσες: ἡ Ἰωάννα ντ' Ἀλμπρὲ γνωρίζει αὐτὸ τὸ μυστικό...Κι' αὐτὴν Ρενὲ, ἐγὼ τὴν καταδικάζω! Τὴν κρατῶ! Ἡ ἡλιθία πιάστηκε στὸ δίχτυ ποὺ ὕφαινα μὲ τόση ὑπομονή... Ἔλα, Ρενέ, νὰ σοῦ ἐξηγήσω ὅλο τὸ βάθος τῆς σκέψεώς μου. Ὀνειρεύομαι νὰ καθαρίσω μονομιᾶς τὸ βασίλειο ποὺ θὰ ἀφίσω στὸν υἱό μου. Ὀνειρεύομαι νὰ ἐπιβάλω τὴν ἐξουσία τῆς Ρώμης γιὰ νὰ ἐδραιώσω τὴν ἐξουσία τοῦ Ἐρρίκου μου. Βολιδοσκόπησα τὸν Κολινύ. Βολιδοσκόπησα τὸν Βεαρνὸ, μελέτησα ὅλους τοὺς φιλοξενουμένους εὐπατρίδας. Ρενέ, σοῦ τὸ λέγω, ὅλοι, ἀπ' τὴν βασίλισσά τους ὡς τὸν τελευταῖο εὐπατρίδη ἔχουν τὸ σπέρμα τῆς ἐπαναστάσεως. Ἡ Ἰωάννα ντ' Ἀλμπρὲ εἶναι ἡ κεφαλὴ τοῦ προτεσταντισμοῦ. Ἡ Ἰωάννα ντ' Ἀλμπρὲ γνωρίζει τὸ μυστικό μου. Ἐξαφανίζοντάς την, σώζομαι καὶ σώζω τὴν ἐκκλησία καὶ τὸ Κράτος. Ἔλα Ρενὲ, ὁ πατρικὸς πόνος σου θὰ παρηγορηθῇ μὲ τὴν προπαρασκευὴ τοῦ θανάτου αὐτῆς τῆς γυναίκας. Κι' ἀφοῦ ἰσχυρίζεται πῶς εἶνε μητέρα τοῦ Μαριγιὰν, ἀφοῦ τὸν ἀποκαλεῖ παιδί της, εἶνε σωστὸ νὰ μὴ χωριστοῦν οὔτε στὸ θάνατο....

Ἡ Αἰκατερίνη παρέσυρε τὸν Ρουτζιέρι μακρυὰ ἀπ' τὸν πυργίσκο. Διέσχισαν τοὺς κήπους κι' ἔφθασαν σὲ ἕνα μικρὸ σπιτάκι ἀποτελούμενο ἀπὸ ἕνα ἰσόγειο κι' ἕνα ὄροφο, ὅπου κατοικοῦσε ὁ ἀστρολόγος. Μπῆκαν μέσα.

—Πᾶμε στὸ ἐργαστήριό σου, εἶπε ἡ Αἰκατερίνη.

Ὁ Ρουτζιέρι ἀνατρίχιασε, ὑπάκουσε ὅμως.

Στὸν προθάλαμο, ὁ Ρουτζιέρι ξεκλείδωσε τρεῖς περίπλοκες κλειδαριὲς κι' ἄνοιξε μιὰ ἐόρειὰ πόρτα μὲ σιδερένια ἐλάσματα. Μπῆκαν μέσα σὲ ἕνα σκοτεινὸ δωμάτιο, ὅπου ὁ Ρουτζιέρι ἄναψε δυὸ κεριὰ κὶ φώτισε ὀλίγυρα.

Στὸ βάθος ἦταν μιὰ τσιμινέα πολὺ εὐρύχωρη καὶ κάτω ἀπ' αὐτὴ δυὸ μεγάλα φουρνέλα. Τὸ καθένα ἀπ' αὐτὰ ἀντιστοιχοῦσε κι' ἕνα φυσερό. Ἐκεῖ ἦταν χοάνες διαφόρων μεγεθῶν. Πέντε ἕξη τραπέζια ἦταν φορτωμένα μὲ κώθωνες καὶ διϋλιστῆρες. Σ' ἕνα ἐρμάρι ἦταν καμμιὰ ἑκατοστὴ φιάλες μὲ σκόνες καὶ ὑγρά. Σὲ μιὰ θυρίδα μιὰ συλλογὴ ἀπὸ γυάλινες μάσκες ἢ ἀπὸ δικτυωτὸ ἀστάλι.

Σὲ μιὰ γωνιὰ ἕνα σωρὸ διάφορα ἀντικείμενα ἦταν τοποθετημένα πίσω ἀπὸ μιὰ βιτρίνα.

Σένα νόημα τῆς Αἰκατερίνης ὁ Ρουτζιέρι ἄνοιξε τὴν βιτρίνα μένα κλειδάκι ποὺ εἶχε κρεμασμένο στὸ λαιμό του.

Ἡ Αἰκατερίνη ἔσκυψε καὶ ψιθύρισε:

—Ἂς διαλέξουμε! Τί εἶν' αὐτὴ ἡ βελόνα. Ρενέ, αὐτὴ αὐτὴ ἡ ὅμορφη χρυσῆ βελόνα;

Κι' ὁ Ρενὲ εἶχε σκύψει. Τὰ κεφάλια τους ἄγγιζαν σχεδόν.

—Αὐτὴ ἡ βελόνα; εἶπε ὁ ἀστρολόγος. Κόψτε ἕνα φροῦτο, κυρία, ἕνα ὡραῖο ροδάκινο λόγου χάριν. Βυθίστε αὐτὴ τὴ βελόνα στὴ σάρκα του. Παρατηρῆστε πῶς ἡ βελόνα εἶνε τόσο λεπτὴ ποὺ δὲν ἀφίνει σημάδι στὸ φροῦτο. Μόνο ποὺ τὸ ἄτομο ποὺ θὰ φάῃ αὐτὸ τὸ ροδάκινο θὰ νοιώσῃ τὴν ἴδια μέρα ζαλάδες καὶ ἰλίγγους, τὸ βράδυ θὰ πεθάνῃ.

—Ἀ! ἄ! ... Κι' αὐτὸ τὸ πηχτὸ ὑγρὸ ποὺ εἶνε σ' αὐτὸ τὸ μπουκαλι καὶ μοιάζει μὲ λάδι;

—Πραγματικὰ, εἶνε λάδι, κυρία....Ὅταν ἑτοιμάζουν τὴν καντήλα τῆς Μεγαλειότητός Σας ἂν ἀνακατώσουν δέκα ὡς δεκαπέντε σταγόνες αὐτοῦ τοῦ λαδιοῦ θὰ κοιμόσαστε, ὅπως πάντα ἥσυχα, ἥσυχα. Μόνο ποὺ δὲν θὰ ξυπνούσατε πιά.

—Ἔξοχο, Ρενέ!

Ἡ Αἰκατερίνη σκέφτηκε γιὰ λίγη ὥρα καὶ εἶπε:

—Πρέπει ἡ Ἰωάννα ντ' Ἀλμπρὲ νὰ πεθάνῃ σὲ δεκαπέντε—εἴκοσι μέρες τὸ πολύ.

—Κυττᾶξτε αὐτὴ τὴν κασετίνα, ἀποκρίθηκε ὁ Ρουτζιέρι. Εἶνε ἀπὸ χρυσάφι, σωστὸ βασιλικὸ δῶρο. Ἀνοῖξτε την.

Ἡ Αἰκατερίνη χωρὶς νὰ διστάσῃ καθόλου ὑπάκουσε.

(Ἀκολουθεί)

Ἑλληνες Ποιηταί

ΝΥΧΤΑ ΑΓΑΠΗΣ

Νύχτα ποὺ μῦρα πλημμυρίζουνε τὴ γῆ
κι' ἀχνοβολοῦν τὰ λούλουδα στὰ πάρκα.
Ὦ δὲν ὑπάρχει πιὰ καμμιὰ πληγή
ποὺ νὰ σαπίζει ἀλύπητα τὴ σάρκα.

❁

Κύτταξε γύρω, κύτταξε, Κλειώ
ἡ νυχτερίδες ἔχουνε πεθάνει.
Ἀπ' ἄκρη ὡς ἄκρη στ' ὀχλοβοητὸ
φθείρεται ἡ πλήξη καὶ λιγῇ ἡ πλάνη.

❁

Μέσ' ἀπ' τὰ βάθη τῶν ὠκεανῶν,
ἀπ' τὶς κλεισμένες πῦλες τῶν αἰώνων
φλόγες λαμποκοποῦνε στὸ κενὸν
κι' Ἄγγελοι λιγοστεύουνε τὸν πόνον.

❁

Χριστὸς Ἀνέστη κράζουν οἱ πιστοί:
τ' ἀδέρφια, τὰ παιδιὰ, ἡ γρηὲς μάννες...
Ἔχουν ἀναστηθῆ χίλιοι Χριστοὶ
καθὼς χαρμόσυν' ἀντηχοῦνε ἡ καμπάνες.

❁

Φλέγεται ἡ νύχτα, φλέγεται ἡ ζωή...
τὸ εἰδύλλιο τῶν ψυχῶν νικάει τὰ μίση
μπήγει ὁ πόθος μιὰ βελούδινη κραυγὴ
κι' εἶν' ἑτοιμ' ἡ καρδιά μας νὰ μεθύσῃ.

❁

Ὁ οὐρανὸς ἀπάνω μας γελᾷ
καὶ λὲς κι' αὐτὸς πῶς θὲ νὰ χαμηλώσῃ
τὸ δάκρυ ἀστείρευτο στὰ μάτια μας κυλᾷ
—ἡ ἀγάπη Θέ μου ἔχει τ' ἄπειρο κυκλώσῃ!

❁

Χριστὸς Ἀνέστη. Χριστὸς Ἀνέστη ἀληθινὰ
μόν' τὰ δικά μας χείλη ἔχουν σωπάσει.
—Τί ἔπαθες Κλειώ καὶ κλαῖς δουβὰ
ἡ ἀγάπη ἀκόμα μιὰ φορὰ ἂς μᾶς γελάσῃ.....

Κ. Σ. ΚΟΦΙΝΙΩΤΗΣ

ΟΛΗ Η ΖΩΗ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΑΣ ΑΘΗΝΑΣ ΓΡΑΜΜΕΝΗ ΑΠΟ ΠΑΛΑΙΟΝ ΓΛΕΝΤΖΕ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗΣ ΖΩΗ ΤΟΥ ΠΡΙΚΗΠΟΣ ΜΟΥΡΟΥΖΗ

18ον

Ἀφῆκε τὴν φράσιν ἐκκρεμῆ διὰ νὰ κάμῃ περισσότεραν ἐντύπωσιν, ἐπείσθη δὲ μετ' ὀλίγον, ὅτι τὸ ἀγγίστρι τῆς φράσας ἄρχισε νὰ πιάνῃ σοβαρά.

Κατὰ μοιραίαν σύμπτωσιν τὰς ἡμέρας ἐκείνας εἶχεν ἀρχίσει σφοδρὰ πολιτικὴ συζήτησις διὰ τὸν νέον ὀργανισμὸν τοῦ στρατοῦ καὶ ἡ ἀντιπολίτευσις ὑπὸ τὸν Δεληγιάννην ἐπετίθετο κατὰ τῆς κυβερνήσεως καὶ ἐμμέσως κατὰ τῆς Βασιλείας καὶ τοῦ Διαδόχου Κωνσταντίνου, ἕνας δὲ ἀνόητος ἢ φαντασιοκόπος δὲν ἦτο δύσκολον νὰ πεισθῇ ὅτι μποροῦσε νὰ ἐξιφανθῇ καὶ μία συνωμοσία.

Τὴν ἰδίαν ἡμέραν ὁ Μουρούζης ἐπληροφορήθη ἀπὸ δυο φίλους του, οἱ ὁποῖοι τὸν ἐπεσκέφθησαν, ὅτι ὁ ἀξιωματικὸς ἐκεῖνος ἦτο ὀλίγον «παλαιανθρωπάκος» καὶ ὅτι εὑρίσκετο ὑπόδικος διὰ κάτι διαχειριστικὰς ἀνωμαλίας, χωρὶς δὲ νὰ πῇ τίποτε στοὺς φίλους του ὅταν τοὺς ἀπεχαιρέτα τοὺς ἀτηύθυνε μίαν φράσιν διὰ νὰ τὴν ἀκούσῃ ὁ «παλαιανθρωπάκος» καὶ τὴν ὁποίαν ἐκεῖνοι δὲν ἐννόησαν. «Τὸ νοῦ σας στο πυροβολικό, τὸ πεζικὸ καὶ τὸ ἱππικὸ εἶνε ἐξησφαλισμένα».

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Μουρούζης ἔπεισε τὸν ἀξιωματικὸν των διαχειριστικῶν ἀνωμαλιῶν, ὅτι ἡ ἐπανάστασις θὰ ἐξεργηγνύετο φοβερὰ μετὰ μίαν ἢ δύο νύκτας καὶ ἀφοῦ τοῦ ὑπεσχέθη ὅτι θὰ τὸν προβίβαζαν εἰς ἀρχηγὸν τῆς Ἐπιμελητείας! τὸν ἠρώτησεν ἐὰν ἠδύνατο νὰ μυήσῃ τὸ σῶμα τῆς Ἐπιμελητείας εἰς τὴν ἐπανάστασιν. Μὲ ἄλλους λόγους ἄναψε στὸ κεφάλι τοῦ «παλαιανθρωπάκου» ἀλληθῆ πυρκαϊὰν, ἀποτέλεσμα τῆς ὁποίας ἦτο μία... προδοσία.

Τὴν ἐπομένην ὁ ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν Τσαμαδὸς ἐλάμβανε μίαν κατεπείγουσαν ἐπιστολὴν ἀπὸ τὰς φυλακὰς τῶν ἀξιωματικῶν ἡ ὁποία τίποτε περισσότερον, τίποτε ὀλιγώτερον τοῦ ἀπεκάλυπτε ὅτι ἡ κυβέρνησις καὶ τὸ Στέμμα κάθηνται ἐπὶ ἡφαιστείου. Ὅτι φοβερὰ συνωμοσία εἶχε συνυφανθῆ εἰς τὸν στρατόν, ὅτι τὸ πεζικὸν, τὸ ἱππικὸν καὶ τὸ πυροβολικὸν εἶχον προσχωρήσει εἰς τοὺς συνωμότας, ὅτι αὔριον ἢ μεθαύριον τὴν νύκτα θὰ ἐκραγῇ ἡ ἐπανάστασις καὶ ὅτι θὰ ἀνατραποῦν τὰ πάντα, ἐσημείωνε δὲ εἰς τὸ τέλος ὅτι αὐτὸς, καίτοι τοῦ ἐπροτάθη νὰ συμμεθέξῃ μὲ μεγάλην προαγωγήν, δὲν τὸ ἀπεδέχθη καὶ σπεύδει νὰ σώσῃ τὴν...Πατρίδα!

Κάτω ἀπὸ τὴν τραγικὴν ταύτην ἐπιστολὴν ὑπεγράφετο μὲ τὸ ὄνομα τὸ ἐπώνυμόν του, τὸν βαθμόν του καὶ τὴν προσωρινὴν διαμονήν του, εἰς τὰς φυλακὰς τῶν ὑποδίκων.

Ὁ Τσαμαδὸς ἐξεπλάγη, κατόπιν ἐγέλασε, ἀλλ' ὅπως δήποτε ἔστειλε ἕναν ἀξιωματικὸν τῆς ἐμπιστοσύνης του διὰ νὰ συναντήσῃ καὶ συνομιλήσῃ ἰδιαιτέρως μὲ τὸν φοβερὸν καταδότην τῆς προαναγγελομένης ἐπαναστάσεως.

Κατὰ μοιραίαν σύμπτωσιν ὁ Μουρούζης συνεδέετο μὲ τὸν ἀξιωματικὸν, τὸν ὁποῖον ἀπέστειλεν ὁ Τσαμαδός.

Ὁ Μουρούζης μόλις τὸν εἶδε ἐξεπλάγη καὶ τὸν ἠρώτησε πῶς ἀπὸ τὰς φυλακὰς καὶ τὶ συμβαίνει.

—Ἔρχομαι νὰ συνομιλήσω μὲ κάποιον ὑπόδικον, τοῦ εἶπεν ἐκεῖνος.

—Ποιὸν ὑπόδικον;

—Τὸν τάδε. Καὶ τοῦ ἀνέφερε τὸ ὄνομα καὶ τὸ ἐπώνυμον τοῦ ἀξιωματικοῦ τῆς διαχειριστικῆς ἀνωμαλίας.

Κάποια ὑποψία τότε πέρασε ἀπὸ τὴν ὀξεῖαν ἀντίληψιν τοῦ Μουρούζη.

—Περίεργος ἄνθρωπος, εἶπε.

—Ποιὸς;

—Αὐτὸς ὁ ἀξιωματικὸς, ὁ ὑπόδικος ποὺ μοῦ ἀνέφερες.

—Τί περίεργος, τί κάνει δηλαδὴ;...

—Σοῦ ἐμπιστεύομαι καὶ δὲν μπορῶ νὰ πῶ πῶς εἶνε καλὰ στὰ λογικά του.

—Μπᾶ...

—Ἔχει νὰ κάνῃ ὅλο μὲ συνωμοσίες, ὅλο μὲ μυστήρια, μὲ ἐπαναστάσεις, μὲ ἀνατροπὰς, πολὺ φοβοῦμαι ὅτι ἔχει πάθει παράκρουσι ὁ δυστυχῆς.

Καὶ τοῦ προσέθεσεν ἐμπιστευτικῶς.

—Πρόσεξε μὴ τὸν στενοχωρήσῃς, εἶνε ἐπικίνδυνος...Καὶ ἀσφαλῶς μοῦ φαίνεται ὅτι ὀπλοφορεῖ.

Ἡ δεύτερη αὐτὴ φάρσα εἰς βάρος τοῦ ἀτυχοῦς ἐκείνου ἔπιασε γειρότερα ἀπὸ τὴν πρώτη, καὶ μετ' ὀλίγον ὅταν ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ Τσαμαδοῦ ἐκλειστηκε ἰδιαιτέρως μὲ τὸ θῦμα τοῦ Μουρούζη σένα δωμάτιο τῶν φυλακῶν μὲ τὴν δύναμιν τῆς προκαταλήψεως ποὺ τοῦ εἶχεν ἐμβάλη ἡ φάρσα τοῦ Μουρούζη, ἐπείσθη ὅτι ἐπρόκειτο περὶ παράφρονος.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα, ὁ ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν Τσαμαδὸς ἤκουσε ἀπὸ τὸν ἀξιωματικὸν τῆς ἐμπιστοσύνης του ὅτι ὁ ἀπευθύνας τὴν φοβερὰν ἐπιστολὴν ὑπόδικος ἦτο ἐπικίνδυνος παράφρων καὶ ὅτι ὤφειλε νὰ τεθῇ ὑπὸ ταχεῖαν ἐξέτασιν τῶν ἰατρῶν καὶ νὰ ἐγκλεισθῇ εἰς τὸ φρενοκομεῖον.

—Περίεργον, εἶπεν ὁ Τσαμαδὸς, πῶς δὲν μᾶς ἀνεκοινώθη τίποτε ἀπὸ τὸν διευθυντὴν τῶν φυλακῶν.

Ἡ ευπιστία ἐκείνη καὶ ἡ ἔκπληξις ἦτο δικαιολογημένη διότι μόλις πρὸ ἑνὸς μηνὸς εἶχε συμβῆ εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Καρνεάδου εἰς τὸ Κολωνάκι ἕνα τραγικὸν καὶ αἱματηρότατον δράμα.

Εἷς λοχαγὸς τοῦ πεζικοῦ ὀνόματι Δημητριάδης παραφρονήσας ἔστησε λαγίδα ἐντὸς τῆς οἰκίας του εἰς δύο συναδέλφους του, τὸν ὑπολοχαγὸν Κυδώνην καὶ τὸν ἀνθυπολοχαγὸν μουσικὸν Σπύρον Καίσαρην, καὶ τὸν

(Ἀπαγορεύεται ἡ ἀνατύπωσις)

μὲν Κυδώνην ἐφόνευσε διὰ περιστρόφου, τὸν δὲ Καίσαρην ἐτραυμάτισε σοβαρῶς.

—Τί διάβολο, εἶπεν ὁ Τσαμαδὸς, ἐπιδημία παραφροσύνης ἔπεσε στὸ στράτευμα.

Καὶ ἐσκέφθη ὅτι ὤφειλε νὰ λάβῃ ἐγκαίρως ἀποφάσεις διὰ νὰ μὴ ἐκραγῇ εἰς τὰς φυλακὰς τῶν ἀξιωματικῶν κανένα δράμα ὅπως ἐκεῖνο τοῦ Δημητριάδη.

Ὁ ὑπασπιστής του τὸν συνεβούλευσε νὰ καλέσῃ ἀμέσως τὸν διευθυντὴν τῶν φυλακῶν καὶ τὸν ἰατρὸν τοῦ φρουραρχείου.

Τὸ τηλέφωνον ἐτέθη εἰς ἐνέργειαν καὶ ὀλίγον πρὸ τῆς μεσημβρίας ἔφθασαν καὶ οἱ δύο ζητηθέντες.

Ὁ διευθυντὴς τῶν φυλακῶν ἐδέχθη ἀμέσως χωρὶς πρόλογον μίαν γερὴν ἐπιτίμησι ἀπὸ τὸν Τσαμαδόν.

—Ἀμελῆτε τὸ καθῆκον σας, τοῦ εἶπε, καὶ εἶσθε ὑπεύθυνος μιᾶς πράξεως ἀσυγγνώστου ἔχετε εἰς τὰς φυλακὰς ἕνα ἐπικίνδυνον παράφρονα.

Ὁ διευθυντὴς ἔμεινε κατάπληκτος.

—Παράφρονα, ρώτησε ἔκπληκτος καὶ σαστισμένος ἀπὸ τὰς ἐπιτιμήσεις.

—Μάλιστα, ὁ ὁποῖος καὶ ὀπλοφορεῖ.

—Ὀπλοφορεῖ!

—Μάλιστα ἐντὸς τῶν φυλακῶν...αὐτὸ ἔλιπε τώρα νὰ ἔχωμεν νέαν ἐπανάληψιν τοῦ δράματος τοῦ Δημητριάδη μέσα στὰς φυλακάς.

Εἰς τὰς διαμαρτυρίας τοῦ διευθυντοῦ ἦλθε συνεπίκουρος τοῦ ὑπουργοῦ καὶ ὁ παριστάμενος διαγγελεύς.

— Τὸν ἐξήτασα πρὸ ὀλίγου, τοῦ εἶπε, καὶ ἐπείσθην περὶ τούτου.

—Ὅτι εἶνε παράφρων;

— Μάλιστα .... φαντάζεται συνωμοσίας, στάσεις, σφαγὰς καὶ φόνους.

—Καταπληκτικώτα.

—Θὰ πάρετε τὸν ἰατρὸν τοῦ φρουραρχείου. Θὰ πᾶτε ἀμέσως, θὰ τὸν ἐξετάσετε καὶ νὰ τὸν ἀπομονόσετε!

❁

Ἐντὸς ὀλίγου συνέβαινον εἰς τὰς φυλακὰς τῶν ἀξιωματικῶν γεγονότα φαιδρὰ καὶ τραγικά.

Ὁ διευθυντὴς, μετὰ τοῦ ἰατροῦ ἔχοντες τὴν προκατάληψι, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ παράφρονος, ἀντὶ νὰ ἐξετάσουν προηγουμένως τὸν ὑπόδικον ἀξιωματικὸν ἄνευ οὐδεμιᾶς διατυπώσεως τὸν ἔκλεισαν εἰς ἕνα δωμάτιον καὶ τὸν ἔθεσαν ὑπὸ ἀπομόνωσιν.

Ἡ φάρσα ἐλάμβανεν τραγικὴν ἐξέλεξιν, ὁ μὲν ἀξιωματικὸς ἐκεῖνος μποροῦσε νὰ ἦτο κουτοπόνηρος καὶ παλαιανθρωπάκος, ἀλλὰ κάθε ἄλλο παρὰ τρελλός.

Ὅταν ὅμως τὸν ἀπελόνωσαν, ἔχων καὶ αὐτὸς τὴν ὑπόνοιαν τῆς συνωμοσίας ἐπίστευσε ὅτι τὰ πράγματα ἦσαν πολὺ σοβαρά.

Ὁ γιατρὸς μὲ τὸν διευθυντὴν καὶ μ' ἕναν χεροδύναμο λοχία ἐμπῆκαν στὸ δωμάτιο καὶ ἔκλεισαν τὴν πόρτα.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχὲς)

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΕΝΑΣ ΝΕΟΣ ΡΟΒΙΝΣΟΝ

Ἡ δράσις του εἰς τὴν Κέρκυραν.— Ὁ «βασιλεὺς Θωμᾶς».— Ἕνας συνταγματάρχης τοῦ γλυκοῦ νεροῦ.— Μία ἐπὶ κίνδυνος ἐκμυστήρευσις.— Θησαυρὸς κρυμμένος μέσα σὲ βαρέλια.— Πῶς ἐδρ απέτευσαι ἀπὸ τὰ βαρέλια τὰ τάλληρα.

Δὲν πρόκειται περὶ τοῦ περιφήμου Ροβινσῶνος, ὁ ὁποῖος ἀπετέλεσε τὴν ἀπόλαυσιν ὅλων τῶν παιδιῶν ποὺ ἐδιάβαζαν τὰς περιπετείας του εἰς τὴν ἐρημικήν του νῆσον. Πρόκειται ἐδῶ δι' ἕνα ἄλλον πολὺ τυχερότερον καὶ νεώτερον Ροβινσῶνα, ὁ ὁποῖος ἔδρασεν εἰς τὴν Κέρκυραν πρὸ ἑνὸς καὶ πλέον αἰώνος, καὶ ὁ ὁποῖος ἐδοκίμασεν ἄλλας στενοχωρίας.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρελθόντος αἰώνος τὰς Ἰονίους νήσους κατέλαβεν ἡ Ἀγγλία δικαίῳ τοῦ ἰσχυροτέρου καὶ τὰς ἐκράτησεν ἕως τὴν ἐποχὴν τῆς ἑνώσεώς των μὲ τὴν μητέρα Ἑλλάδα. Διὰ κακὴν τύχην τῶν Ἑπτανησίων Ἀρμοστὴς τῶν Ἰονίων νήσων ἐστάλη ἀπὸ τὸ Λονδῖνον ὁ Μαϊτλανδ, τύπος τυραννικοῦ δεσπότου, τὸν ὁποῖον οἱ Ἑπτανήσιοι ἀπεκάλεσαν «ὁ Βασιλεὺς Θωμᾶς» καὶ ἐμίσουν ἀγριότατα. Μαζὺ μὲ τὸ ἐλάττωμα τῆς αὐταρχικότητος ἔγινε μισητὸς προσέτι καὶ περισσότερον ἀκόμη διὰ τὴν φιλοτουρκικὴν πολιτικήν του κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως, κατὰ τὴν ὁποίαν κατεδίωξε τοὺς Ἑπτανησίους τοὺς βοηθοῦντας τοὺς ἐπαναστατημένους ἀδελφούς των Ἕλληνας. Ἀλλ' αὐτὰ ἀποτελοῦν θέμα δι' ἄλλην μελέτην.

Ὁ Μαϊτλανδ ἦτο σπάταλος εἰς τὸ δημόσιον χρῆμα, ὅταν μάλιστα ἐπρόκειτο νὰ προστατεύσῃ καὶ ὑποστηρίξῃ προσωπικούς του φίλους. Καὶ μεταξὺ αὐτῶν ἦτο καὶ ὁ Ροβινσὸν, συνταγματάρχης τοῦ...γλυκοῦ νεροῦ, καθὼς φαίνεται, καὶ θεσιθήρας πρὸ τοῦ ὁποίου ὠχριοῦν οἱ σημερινοὶ συνάδελφοί του.

Τίποτε δὲν τὸν ἐχόρταινε καὶ ὅταν τοῦ ἔδιδεν ὁ κραταιὸς προστάτης Μαϊτλανδ μίαν θέσιν ἐκεῖνος ὠνειρεύετο ἄλλην. Τοιουτοτρόπως, χάρις εἰς τὴν ἀπλησταίαν του καὶ εἰς τὴν συγκαταβατικότητα τοῦ πάτρωνός του κατώρθωσε νὰ συγκεντρώσῃ διαφόρους θέσεις καὶ ἀξιώματα...κερδοφόρα ὅλα. Καὶ ἐπληρώνετο ἀβόρατα δ' ὅλας τὰς ἐργασίας του εἰς βάρος τῶν ἀτυχῶν κατοίκων, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐτολμοῦσαν νὰ μιλήσουν καὶ διαμαρτυρηθοῦν ἐναντίον τοῦ προστατευομένου τοῦ Μαϊτλανδ. Ἀρμοστικὴ διαταγὴ καὶ τὰ σκυλλιὰ δεμένα...ἦσο τὸ σύνθημα τῆς πολιτικῆς, τὴν ὁποίαν ἡ ... φιλελευθέρα Ἀγγλία ἐφήρμοζεν εἰς τὰς Ἰονίους νήσους, τὰς ὁποίας εἶχε πάρει μὲ τὸν τίτλον τῆς Προστάτιδος !...

Καὶ ἔτσι ὁ συνταγματάρχης Ροβινσὸν ηὔξανε τὸ κομπόδεμα, τῶν Κερκυραίων γογγυζόντων καὶ ὑποκυπτόντων εἰς τὴν θέλησιν τοῦ Ροβινσῶνος.

Ἀλλ' ἦλθε στιγμὴ κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ τύχη ἐκουράσθη νὰ τὸν ἔχῃ ὑπὸ τὴν προστασίαν της. Ὁ προστάτης τοῦ Μαϊτλανδ ἀπέθανεν ἐνῷ εὑρίσκετο εἰς ταξεῖδι εἰς τὴν Μάλταν καὶ ἔτσι οἱ Ἑπτανήσιοι δὲν ἔλαβον τὴν εὐχαρίστησιν νὰ τὸν ἐπανίδουν Ἀρμοστὴν καὶ τύραννον.

Ἡ βασιλεία τοῦ Ροβινσῶνος ἔδυσε φυσικὰ μαζὺ μὲ τὸν θάνατον τοῦ προστάτου του. Καὶ ὡς φρόνιμος ἄνθρωπος ἐκατάλαβε ὅτι ἡ Κέρκυρα δὲν τὸν ἐχωροῦσε πλέον καὶ ὅτι τὸ κλίμα της δὲν τοῦ ἦτο πλέον ὠφέλιμον. Καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν γενέτειραν καὶ ἐκεῖ ἐν γαλήνῃ νὰ ροκανίσῃ τὰ χρήματα τὰ ὁποῖα ἐκέρδισε λεηλατῶν τοὺς Κερκυραίους.

Ἀλλ' ἄλλαι μὲν βουλαὶ Ροβινσῶνος...ἄλλα δὲ ἡ θεὰ Νέμεσις τοῦ ἐπεφύλαττε.

Κατὰ τὸ 1826, προτοῦ ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὴν Κέρκυραν ἐπῆγε εἰς τὸ σπίτι ἑνὸς φίλου του, τὸν ὁποῖον ἐθεώρει ὡς τίμιον καὶ ἀφοσιωμένον εἰς αὐτὸν καὶ τοῦ ἐξεμυστηρεύθη ὅτι ἔχει σημαντικὸν ποσὸν ἀπὸ ἀργυρᾶ δίστηλα τάλληρα, καὶ ὅτι ἐπειδὴ δὲν ἤθελε νὰ τὰ μεταφέρῃ μαζύ του διὰ νὰ μὴ κτυπήσῃ ἄσχημα εἰς τὰ μάτια τῶν Κερκυραίων, οἱ ὁποῖοι θὰ ἔβλεπον ταξειδεύοντα δι' ὑπερβορείους χώρας τὰ ὡραῖα των δίστηλα διὰ τοῦτο θὰ τὰ ἄφηνε εἰς αὐτὸν μὲ τὴν παράκλησιν να φροντίσῃ νὰ τοῦ τὰ στείλῃ ἀργότερα εἰς τὴν Ἀγγλίαν.

Διὰ νὰ μὴ καταλάβῃ δὲ κανεὶς περὶ τίνος ἐπρόκειτο, τὰ ἔβαλλε μέσα εἰς βαρέλια κατασκευασμένα ἐξεπίτηδες, ἐπάνω δὲ καὶ κάτω εἰς τὰ βαρέλια ἔβαλε καρφιὰ εἰς τὸ μέσον δὲ τὰ δίστηλα, ὥστε καὶ ἐν ἡ περιπτώσει ἠνοίγοντο τὰ βαρέλια θὰ ὑπετίθετο ὅτι ἦσαν γεμάτα καρφιά. Ὁ φίλος τὸν καθησύχασεν ὅτι θὰ ἐλάμβανε τὰ βαρέλια ἀσφαλῶς. Καὶ ἔτσι ὁ Ροβινσὸν μὲ δάκρυα ἀπεχαιρέτησε τὴν παχεῖαν ἀγελάδα τῆς Κερκύρας, ποὺ τόσον χρῆμα τοῦ ἐχάρισε. Μίαν ἡμέραν τέλος ἔλαβεν εἰς τὴν Ἀγγλίαν τὰ βαρέλια. Τὰ ἤνοιξε καὶ ἤρχισε ἀδειάζων τὰ καρφιὰ μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ ἀναφανοῦν ἐπὶ τέλους τὰ δίστηλα.Ἀλλ' εἰς μάτην. Ὅλα τὰ βαρέλια ἦσαν γεμάτα καρφιά. Ὁ φίλος του ἐθεώρησε καλὸν νὰ κρατήσῃ εἰς τὴν Κέρκυραν τὰ δίστηλα τὰ ὁποῖα ὁ ἄπληστος Ἄγγλος συνταγματάρχης εἶχεν ἁρπάσει ἀπὸ τοὺς Κερκυραίους. Ὁ Κ. Λομβάρδος, ὁ Ζακύνθιος πολιτικὸς εἰς τὰ Ἀπομνημονεύματά του περὶ Ἑπτανήσου ἀφηγούμενος τὸ γεγονὸς αὐτὸ, τὸ ὁποῖον ἐπληροφορήθη ἀπὸ συγχρόνους του, προσθέτει ὅτι «τὰ τάλληρα ἔμειναν εἰς τὴν Κέρκυραν, δεικνύεται δὲ ὡραῖον ἐξοχικὸν κτῆμα ὡς μεταμόρφωσις τῶν ἀπὸ τῶν βαρελίων τοῦ Ροβινσῶνος δραπετευσάντων ταλλήρων».

Καὶ τώρα δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς κλέπτης ὁ κατακρατήσας τὰ δίστηλα τοῦ Ροβινσῶνος... ἢ μᾶλλον ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς θείας δίκης;

Ο ΕΡΕΥΝΗΤΗΣ

ΠΙΣΤΙΣ

—Καὶ εἶνε πιστὸ τὸ σκυλλάκι ποὺ μοῦ πουλᾶτε ;

—Πιστότατον. Τρεῖς φορὲς τὸν ἐπούλησα ὡς τώρα καὶ τὶς τρεῖς ἐαναγύρισε πίσω.

Φοιτητὴς (ἀπ' ἔξω).—Κύτταξε διαβολεμένη ἀτυχία! Εἶναι τὸ μόνο ξενοδοχεῖο ποὺ ἔχω πίστωσιν καὶ βρέθηκε τώρα νὰ κάθεται μέσα ὁ ράφτης μου!

***

Οἰκογενειακὴ σκηνή:

—Γρήγορα τὸ γιατρό. Τὸ μωρό μας ἐκατάπιε μιὰ δεκάρα ποὺ τοῦ ἔδωκες νὰ παίξῃ.

Κ' ὁ φιλάργυρος σύζυγος ἀπαθέστατος.

—Ὤ, δὲν πειράζει, γυναῖκα, ἤτο Ἀργεντινή.

***

—Γκαρσὸν, φωνάζει βλασφημῶντας ὁ τρόφιμος τοῦ ξενοδοχείου, σήμερα τὸ ψαρὶ εἶναι χειρότερο ἀπὸ χθές.

—Χειρότερο ; Αὐτὸ εἶνε ἀδύνατο, κύριε.

***

— Ὥστε ἐγνωρίσατε τὴν κυρίαν σας στὸ Ζωολογικὸ κῆπο τὴν ἡμέρα ἐκείνη ποὺ ἦτο ἡ εἴσοδος δωρεάν;

—Μάλιστα, δὲν ἐπλήρωσα εἰσιτήριον. Αὐτὸ θὰ πῇ νὰ κάνῃ κανεὶς οἰκονομίες ἐκεῖ ποὺ δὲν πρέπει.

***

Ἡ κυρία Λύδα προσπαθεῖ νὰ παίξῃ τὸν σύζυγόν της νὰ τῆς ἐκμυστηρευθῇ ἕνα μυστικὸν, τὸ ὁποῖον κτὸς δὲν θέλει νὰ τῆς ἀποκαλύψῃ.

—Μπορεῖς νὰ σιωπήσῃς; τὴν ρωτάει.

—Σὰν τὸν τάφο!

—Τότε ἔχει καλῶς. Σῶπα καὶ μὴ ξαναρωτᾷς.

***

Ἕνας μεθυσμένος γυρίζοντας στὸ σπίτι του στέκεται κάτω ἀπ' ἕνα σπίτι καὶ φωνάζει στεντορείως: Γιάννη, Γιάννη!

Ὁ προστρέχων ἀστυφύλαξ τοῦ συνιστᾷ νὰ μὴ κάνῃ θόρυβον.

—Θόρυβον; Τί θόρυβον, ἐγὼ ἁπλῶς φωνάζω τὸ φίλο τὸ Γιάννη!

—Μπορεῖτε νὰ τοῦ φωνάζετε σιγότερα ὅμως.

—Πῶς νὰ ἀκούσῃ ἔτσι, ἀφοῦ βρίσκεται στὴν Ἀμερικήν;

***

—Νὰ ξεύρετε, ὅτι ἔχω ἰδῆ καλλίτερες ἡμέρες!

—Σᾶς τὸ πιστεύω· ἀλλὰ δὲν ὁμιλοῦμεν διὰ τὸν καιρόν!

***

—Γκαρσὸν τὸν λογαριασμό.

—22 μπῦρες, κύριε!

—Ἐγὼ θὰ εἶμαι βέβαια ὁ καλλίτερος πελάτης σου, ἔ;

—Ἀ, κύριε, ἀπὸ μέσα εἶναι ἕνας ἄλλος ποὺ ἔχει πεῖ ἤδη 30!

—Μὰ αὐτὸν πρέπει νὰ τὸν ἰδῶ. (Μετὰ μίαν στιγμὴν γυρίζοντας). Φτ! νὰ παρῇ ἡ ὀργή, εἶναι ὁ γυιός μου!

***

Ὁ ὑπάλληλος τοῦ ὡρολογοποιείου συνιστᾷ εἰς τὸν πελάτην ἕνα ὀκταήμερον ὡρολόγιον.

—Αὐτὸ τὸ ρολόϊ, κύριε, δουλεύει ὀκτὼ ἡμέρες χωρὶς νὰ τὸ κουρδίσετε, φαντάζεσθε πόσο θὰ δούλευε ἂν τὸ κουρδίζατε.

ΣΚΙΤΣΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ — ΤΟΥ ΟΤΤΟ ΡΙΧΤΕΡ

Η ΑΝΟΙΞΙΣ Σ' ΕΝΑ ΓΡΑΦΕΙΟ

Ἡ ἄνοιξη ἔφθασε ! Καὶ ὄχι μόνον εἰς τὴν ἐξοχήν, ὅπου τὸ πράσινο χρῶμα σκεπάζει τὰ πάντα, ἀλλὰ καὶ μέσα στὴν καρδιὰ μιᾶς μεγαλοπόλεως, κάθε ἄνθρωπος ἔχει ἕνα ἰδιαίτερο σημεῖο, ποὺ τὸν εἰδοποιεῖ γιὰ τὸ εὐφρόσυνον γεγονός, τῆς ἀρίξεως τοῦ ἔαρος. Μάλιστα μέσα σ' ἕνα μεγάλο γραφεῖο ὅπου ἐργάζονται πολλοὶ ὑπάλληλοι ἀμφοτέρων τῶν φύλων, τὸ νέο ἀνοιχτὸ γκρῖζο κοστοῦμι τοῦ διευθυντοῦ τοὺς εἰδοποιεῖ, ὅτι ἐτήλθεν ἡ μεγάλη μεταβολὴ εἰς τὴν φύσιν. Ὁλόκληρον τὸν χειμῶνα ὁ διευθυντὴς τοῦ γραφείου ἔφερεν ἕνα κατάμαυρο βαρὺ κοστοῦμι, ποὺ τὸν ἔκανε περισσότερον σεβαστὸν κ' ἔδειχνε σ' ὅλους ὅτι αὐτὸς ἦταν ὁ διευθυντὴς τοῦ μεγάλου γραφείου. Ἀλλὰ ὕστερα, ἕνα πρωΐ, ἀφοῦ ἐτέρασεν ἕνα ζειγγάρι θερμὲς καὶ ἡλιόλουστες ἡμέρες, τὸν βλέπουν νὰ μπαίνῃ μέσα στὸ γραφεῖο ξανανειωμένος ἀπὸ τὸ ἀνοικτὸ γρίζο κοστοῦμι του καὶ μὲ τὸ πρόσωπο, ποὺ ἀστραπόβολεῖ ἀπὸ εὐχαρίστησι. Εἶνε ὁ ἴδιος, παρὰ τὴν σεβαστήν του ἡλικίαν, ἡ προσωποποίησις τῆς ἄνοιξεως. Τοῦ λείπουν βέβαια ἡ ξανθὴ μποῦκλες μὲ τὶς ὁποίες παριστάνεται ἡ ἄνοιξις καὶ γιὰ νὰ εἰποῦμε τὴν ἀλήθεια, ἔχει φαλάκρα, ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἐμποδίζει καθόλου νὰ θεωρῆται ἀπὸ τοὺς ὑφισταμένους του ὡς ἡ προσωποποίησις τοῦ ἔαρος. Ἐπίσης δὲν κρατεῖ στὰ χέρια του τὸ κέρας τῆς Ἀμαλθείας γεμάτο λουλούδια, διότι θὰ εἶχε τότε πολὺ ἀπειθητικὴν ὄψιν, ἀλλὰ μὰ πέτσινη μαύρη τσάντα. Ἐνῷ περνάει γελαστὸς καὶ χαρούμενος τὴν μακρὰ σειρὰ τῶν ὑπαλλήλων, ὅλοι ψιθυρίζουν ἀρίνοντες συνάμα στεναγμοὺς ἀνακουφίσεως. Τὸν εἶδατε τὸ γέρο, φορεῖ ἀκόμη τὸ χρῶμα κοστοῦμι. Νά, ἐπὶ τέλους, ἔφθασεν ἡ ἄνοιξις !

Ὁ «γέρος» ἀνάβει τώρα ἕνα σιγάρο — αὐτὸ τοῦ πηγαίνει καλύτερα στὴ νεανικὴ ἐμφάνιση ποὺ ἔχει, ἀπὸ τὸ ποῦρο ποὺ ἐσυνείθιζεν ἄλλοτε ν' ἀνάβῃ — καὶ κάθεται στὸ γραφεῖο τοῦ. Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἡ μεταβολὴ εἶνε γενικὴ καὶ ἡ ἄνοιξις ἔχει καταλάβει ὅλους μὲ ὅλην της τὴν δύναμιν. Ἡ μικροῦλα δακτυλογράφος ἀτοπνέει ἕνα βαρὺ ἄρωμα βιολέττας καὶ μιὰ ἡλιακὴ ἀκτίς, ποὺ περνάει ἀπὸ τὸ ὁλάνοικτο παράθυρο ἀντανακλᾶται στὴ φαλάκρα τοῦ διευθυντοῦ. Ἐπάνω στὸν ἰνηλότερο κλάδο τῆς ἀκακίας, ποὺ ἀνεβαίνει ἐπάνω ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ εἶνε ἀκόμα γυμνὸς ἀπὸ φύλλα, κάθεται ἕνας σπουργίτης. Εἶνε ἕνας συνειθισμένος στασιώτης σπουργίτης ποὺ τερετίζει χωρὶς καμμιὰ μελωδία καὶ τὸ βαρὺ ἄρωμα τῆς βιολέττας, ποὺ γεμίζει τὸ γραφεῖο προέρχεται ἀπὸ ἕνα φθηνὸ σατοῦνι, ἀλλὰ τί ἔχει νὰ κάνῃ αὐτό ; Ἡ ἄνοιξη περιβάλλει τὰ πάντα μὲ μίαν μαγικὴν αἴγλην καὶ κάνει τὰ μυαλὰ τῶν ὑπαλλήλων νὰ τὰ χάνουν, ἐνῷ ἔπρεπε νὰ διατηροῦν λογιστικοὺς ἀριθμούς, ἡμερομηνίες λήξεως γραμματίων κλπ. Καὶ ἐὰν ἀκόμη ὁ διευθυντὴς ὑπαγορεύει στὴν μικρὰν δακτυλογράφον μίαν ἐμπορικὴν ἐπιστολὴν παραγγελισμένην μὲ ἐκφράσεις φιλοφροσύνης ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὰ νέα συναισθήματα, ποὺ τοῦ γεννᾷ ἡ ἄνοιξις, αὐτὴ ὅμως δυσκολεύεται νὰ γράψῃ κανονικὰ καὶ μὲ τάξι, ἀλλ' αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ καταλογίσῃ εἰς βάρος της, διότι αἰτία γ' αὐτὸ εἶνε ἡ ἄνοιξις. Ἐκτὸς τούτου ἡ μικροῦλα εἶνε πολὺ βιαστικὴ καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ σχολάσῃ ἐνωρίτερον τὸ μεσημέρι, διότι ἔχει πεθάνει μία θεία της καὶ πρέπει καὶ αὐτὴ νὰ παρακολουθήσῃ τὴν κηδείαν της.

Τί' αὐτὸ εἶνε τοιαυλεττατισμένη μὲ τόσην ἐπιμέλειαν, σκέπτεται ὁ διευθυντὴς καὶ φαίνεται τόσον χαρούμενη. Τὴν παρατηρεῖ μὲ μεγάλην ἐυμένειαν καὶ τῆς δίδει τὴν ἄδειαν νὰ σχολάσῃ ἐνωρίτερον.

Ὅλοι, ἀπολύτως ὅλοι οἱ ὑπάλληλοι ἔρχονται τώρα στὸ γραφεῖο μὲ νέες φορεσιὲς καὶ ἡ συζήτησις γιὰ τὴν ποιότητα τῶν ὑφασμάτων καὶ τὶς τιμὲς δίνει καὶ παίρνει.

— Τί νομίζετε ὅτι στοιχίζουν τὰ νέα μου παπούτσια ; Μόνον διακόσιες πενῆντα δραχμές.

— Τόσα πολλὰ δὲν θὰ χαλάσω ποτὲ γιὰ ἕνα ζευγάρι παπούτσια, ποὺ χρησιμοποιῶ τὴν καθημερινή. Γιὰ τὰ δικά μου ἔδωκα μόνον διακόσιες δραχμές. Τί λέτε, δὲν εἶνε πραγματικὸ δῶρο ;

Ἀκόμα καὶ ἡ δίς Ἀθανασία, ποὺ εἶνε ὑ-

Ἀνειξιάτικες ἐμφανίσεις

πάλληλος εἰς τὸ γραφεῖον, ἀφ' ὅτου ἤνοιξε, ἑορτάζει τὴν 56ην ἄνοιξιν τῆς ζωῆς της, φορεῦσα ὁλόλευκην μεταξωτὴν μπλοῦζαν πολὺ ἀνοικτὴν εἰς τὸν λαιμὸν καὶ ἔχουσα ἕνα νέο κτένισμα ἀ λὰ Γκρέττα Γκάρμπο, ποὺ τὴν κάνει τοῦλάχιστον ἑνάμισυ αἰῶνα.

Κι' αὐτὴ πρέπει τὴν ἡμέρα ἐκείνη νὰ σχολάσῃ ἐνωρίτερα. Πρέπει καὶ αὐτή, δυστυχῶς, νὰ πάῃ στὴν κηδεία ἑνὸς γέρου θείου της..

Παράξενο πρᾶγμα, σκέπτεται ὁ διευθυντής. Ἡ ἄνοιξις δὲν φαίνεται νὰ εἶνε πολὺ εὐνοϊκὴ γιὰ τοὺς γέρους θείους καὶ τὰς θεῖες. Δίνει καὶ σ' αὐτὴ τὴν ἄδεια καὶ ἀφοῦ ὁ ἴδιος εἶνε πολὺ ἀπασχολημένος μὲ τὸν ἑαυτό του, παραγγέλλει νὰ ἔλθῃ πρὸ τοῦ γραφείου τὸ ἀμάξι του καὶ φεύγει μ' αὐτὸ στὴν ἐξοχή. Καὶ ἐὰν δὲν ἦτο τόσον πολὺ ἀπασχολημένος μὲ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του, θὰ μποροῦσε νὰ ἀντιληφθῇ πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ γραφείου του πολλοὺς κυρίους ὡπλισμένους μὲ ἀνθοδέσμας, τὰς ὁποίας βεβαίως θὰ προωρίζοιν νὰ καταθέσουν ἐπὶ τῆς σοροῦ τῆς ἀποθιωσάσης θείας ἢ τοῦ θείου, εἰς τὰς κηδείας τῶν ὁποίων θὰ παρευρεθοῦν σήμερον οἱ ὑπάλληλοί του. Ἀλλὰ ὁ διευθυντὴς φορεῖ γιὰ πρώτη φορὰ τὸ ἀνοιξιάτικο κοστοῦμι του καὶ ἕνας θεὸς τῆς ἀνοίξεως δὲν ἐπιτρέπεται νὰ κάνῃ τόσον κακεντρεχεῖς σκέψεις.

❁

Ἔπειτα μήπως καὶ ὁ διευθυντὴς δὲν ἔχει τὰς ἀνοιξιάτικες ἀσχολίες του ; Κάθε φορὰ ποὺ ἔρχεται ἡ ἄνοιξις εἶνε καὶ ἕνα χρόνο μεγαλύτερος, ἡ φαλάκρα του καταλαμβάνει μεγαλυτέραν ἐπαφάνειαν, ἐν τούτοις ὅμως ἡ μυρωμένη ἀτμόσφαιρα, ἡ χαρωπὲς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου ποὺ μοιάζουν σὰν ἕνα ἐλαφρὸ χάδι, τὸν ξανανειώνουν. Τοῦ φαίνεται ὅτι εἶνε εἴκοσι χρονῶν παιδί καὶ ἂς κόβονται τὰ πόδια του ὅταν ἀνεβαίνει πέντε σκαλοπάτια.

Ἔχει κι' αὐτὸς μιὰ μικρὴ φιλεναδίτσα, τὴν Ἔμμυ. Ξανθή, σὰν τὴς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου, καὶ ὄμορφη σὰν τὴν ἄνοιξι. Τὴν ἀγαπάει τρελλά. Μὰ κι' αὐτὴ τὸν ἀγαπάει. Τοῦ τῶχει πῆ τόσες φορές, ἰδίως δὲ τοῦ τὸ ἐπαναλαμβάνει κάθε φορὰ ποὺ τῆς πληρώνει τὸ λογαριασμὸ τῆς μοδίστρας ἢ τῆς πηγαίνει ἕνα καινούργιο δῶρο. Θὰ πάῃ ἐκεῖ σήμερα, θὰ τὴν βρῇ, ἐκτὸς ἂν εἶναι στὸ σπίτι αὐτὸς ὁ ἐνοχλητικὸς ἐξάδελφός της — καὶ θὰ τὴν πάρῃ νὰ πᾶνε μὲ τ' αὐτοκίνητό του στὴν ἐξοχή.. θὰ περάσουν τόσο ὡραῖα... Θὰ κυνηγοῦνται στὸ δάσος σὰν τὰ μικρὰ παιδάκια, θὰ τῆς κόβῃ λουλούδια καὶ θὰ τῆς τὰ προσφέρει σὰν ἱππότης τοῦ παληοῦ καιροῦ καὶ θὰ γυρίσουν πάλι τὸ βραδάκι...

Ναί, ναί... ἔτσι θὰ γίνῃ.. Φωνάζει τὸν κλητῆρα.

—Φώναξέ μου τὴν δακτυλογράφο.

—Ἔφυγαν ὅλες, κύριε...

—Πολὺ καλά.

Παίρνει καὶ αὐτὸς τὸ κατέλλο του καὶ βγαίνει. Ἡ ἄνοιξις τὸν περμένει...

ΟΤΤΟ ΡΙΧΤΕΡ

ΞΕΝΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΣΥΝΟΜΙΛΙΑ

Μέσα στὸ πάρκο τὸ παληὸ
ποὺ παγωνιὰ κι' ἐρμιὰ τὸ δέργουν
δυὸ ἴσκοι ξάφνου φαίνονται
ζευγάρι νὰ διαβαίνουν.

❁

Τὰ μάτια τους εἶναι νεκρὰ
κι' ἀπ' τ' ἀπαλό τους στόμα
τὰ λόγια βγαίνουν σιγαλὰ
ποὺ μόλις ἀγροικοῦντ' ἀκόμα

❁

Μέσα στὸ πάρκο τὸ παληὸ
τὸ ἐρημικὸ καὶ παγωμένο
δυὸ ἴσκοι ἀναθυμίζονται
κάποιον καιρὸ εὐτυχισμένο.

❁

—Θυμᾶσαι τάχα τὰ παληὰ
τὸ ὀνειρεμένα κεῖνα χρόνια;
Τώρα πρὸς τί νὰ μὲ ρωτᾷς
ἂν τὰ θυμᾶμαι αἰώνια.

❁

—Τάχα ἡ καρδιά σου γιὰ παλιὸ
ἀκόμα τ' ὀνομά μου τῶχει;
Ζεῖ κι' ἡ ψυχή μου πάντοτε
στὰ ὀνείρατά σου!—Ὄχι.

❁

Ὦ! τῆς ἀξέχαστες στιγμὲς
τῆς θείας εὐτυχίας! ποὺ νᾶναι;
Στόμα μὲ στόμα ἐσμίγαμε
θυμᾶσαι; —Ἀλήθεια πᾶνε....

❁

—Πῶς ἦταν τότε ὁ οὐρανὸς
γαλάζια κι' ἡ ἐλπίδα πόση!
—Πάει κι' ἡ ἐλπίδα, ὁ οὐρανὸς
μαῦρος τὸν ἔχει περιζώσει.

❁

Ἔτσι στὰ χόρτα τὰ ξερὰ
δυὸ σκιὲς περιπατοῦσαν
κι' ἡ νύχτα μόνον ἄκουγε
τὰ λόγια ποὺ μιλοῦσαν...

ΠΩΛ ΒΕΡΛΑΙΝ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Τοῦ PIERRE NEFFLOFF

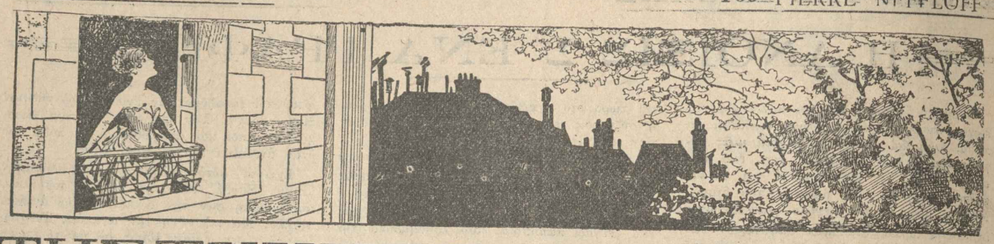

ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ ΤΑ ΓΡΑΜΜΕΝΑ

Στὰ σαράντα της χρόνια ἡ δὶς Ἀγλαΐα Ροντὲγ ἦταν μιὰ γερόντοκόρη γρινιάρα καὶ αὐταρχική. Ἔμενε στὸ Βίμερουά, σὲ μιὰ πολὺ μικρὴ πολιτεία τοῦ Μαίν, σ' ἕνα μεγάλο σπίτι ὅπου τὰ ρεύματα τοῦ ἀέρα παίζανε κρυφτούλι χωρὶς νὰ κουρασθοῦν ποτέ. Ζοῦσε ἐκεῖ μέσα μὲ τὴν δοῦλα της τὴν Ὀρτάνς, τὸν γάτο της, τὸ σκυλί της καὶ τὸν παπαγάλο της. Ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος βάδιζε πάνω στὸ κέφι της, ἐννοεῖται καὶ τὸ πουλὶ τῶν τροπικῶν.

Τὸ φωτεῖγ στὸ σαλόνι σὰ νὰ στέκονταν σὲ στάσι προσοχῆς ὅταν αὐτὴ περνοῦσε, ἡ στίβες τῶν ἀσπρορρούχων, ὅταν ἄνοιγε τὰ συρτάρια λὲς καὶ παρουσίαζαν ὅπλα, καὶ τὰ βάζα τοῦ γλυκοῦ σὰ νὰ μανουβράριζαν κάτω ἀπὸ τὶς διαταγές της, σὰν στρατός.

Ἡ δνὶς Ἀγγλαΐα Ροντὲγ ζοῦσε ἐκεῖ μέσα αὐταρχικά, κατεχομένη ἀπὸ πολλὲς φιλοδοξίες μέσα στὴν μετριότητά της, μαζεύοντας ὅλα τὰ κουσέλια ποὺ τριγυρίζανε στὴ πόλι γιὰ ν' ἀκονίζῃ τὴ γλῶσσα της, καὶ νὰ τῆς ἀνάβουν τὰ αἵματα....

Μιὰ μέρα λοιπὸν, ἡ δνὶς Ἀγλαΐα ἔμαθε πῶς ἡ ἀδελφή της, ποὺ ἦταν χήρα, εἶχε πεθάνει. Ἡ μακαρίτισσα ἄφινε ἕνα μικρὸ κοριτσάκι ποὺ λεγόταν Ρόζα, καὶ ἦταν περίπου δέκα χρονῶν. Τὸ παιδὶ αὐτὸ δὲν εἶχε κανέναν ἄλλον παρὰ μονάχα τὴν θεία του γιὰ νὰ τὸ δεχθῇ.

Ἡ θεία ἀντιμετώπισε ἀμέσως μὲ δυσφορία τὶς περιπλοκὲς ποὺ ἐπρόκειτο νὰ ἐπιφέρῃ στὴ ζωή της ὁ ἐρχομὸς αὐτῆς τῆς ὀρφανῆς. Ἀλλὰ πῶς μποροῦσε νὰ τ' ἀποφύγῃ αὐτό ; Τί θἄλεγεν ὁ κόσμος στὸ Βιμερουὰ ἂν θ' ἄφινε τὸ παιδὶ τῆς ἀδελφῆς της νὰ ξένα χέρια ;

—Πολὺ καλά, εἶπεν ἐκείνη ἐπὶ τέλους τὴν πέρνω μαζί μου...ἀλλὰ πρέπει νὰ περπατάῃ τὸν ἴσιο δρόμο κοντά μου !

Ἔτσι λοιπὸν ἡ μικρὴ Ρόζα παρενεβλήθη ἀνάμεσα στὴν Ὀρτάνς, στὸ γάτο, στὸ σκυλὶ καὶ τὸν παπαγάλο. Ἡ θεία τὴν ἀνέτρεφε μ' αὐστηρότητα, μέσα στὰ πλαίσια τῶν παλῶν συνηθειῶν καὶ τὸ ἀπόλυτο σέβας τῶν ἱερῶν προλήψεων. Κάθε στιγμὴ τῆς φώναζε :

—Κράτα ὄρθιο τὸ κορμί σου ! Περπάτα. μὲ τὰ πόδια πρὸς τὰ ἔξω ! Μὴ κάνεις τόσο θόρυβο ὅταν τραβᾶς τὴν μύτη σου !

Ἢ ἂν τὸ σφάλμα ἦταν πιὸ σοβαρό :

—Ἀ! καημένο παιδί, μὲ τὴ διαγωγή σου αὐτὴ νὰ ξέρῃς ὅτι ποτὲ δὲν θὰ γίνομε δεκτὲς στὸ σπίτι τῆς κυρίας Ντὲ Μπροσσὼ-Φονταίν!

Ἐπειδὴ αὐτὴ ἦταν ἡ μεγαλείτερη φιλοδοξία τῆς Δίδος Ἀγλαΐας Ροντέγ: νὰ τὴν προσκαλέσῃ ἡ κ. Ντὲ Μπροσσὼ-Φονταίν, ἡ ὁποία κρατοῦσε στὸ Βιμερουὰ ἕνα σαλόνι τόσο κλειστὸ ὅσον καὶ αὐτὸν ποὺ ἀποτελοῦν τὴν δόξα τοῦ Φομποὺρ Σαὶν Ζερμαὶν. Τὸ νὰ συγκαταλεχθῇ κανεὶς μεταξὺ τῶν προνομιούχων ποὺ ἔμπαιναν στ' ἄδυτα τῆς εὐγενικῆς κυρίας, ἦταν σὰ ν' ἀποκτούσανε πράγματι ἕνα δίπλωμα εὐγενοῦς καὶ ἀβρᾶς συμπεριφορᾶς. Ἦταν μιὰ ὁριστικὴ κοινωνικὴ κατάταξις, κάτι ἐκτὸς συναγωνισμοῦ.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Ρόζα μεγάλωνε. Εἶχαν μακρύνει τῆς ρόμπες της, τὰ σκόρπια μαλλιά της μαζεύτηκαν σὲ κοτσίδες, ἔπειτα τῆς κάνανε ἕνα κότσο. Ἐπὶ τέλους ἔγινε δεκαοχτὼ χρονῶν, Ἦταν ὡραία, ὁλόξανθη, μὲ λακάκια στὰ μάγουλα καὶ μιὰ καρδιὰ ὅλο ἀναστεναγμοὺς.

Ἕνα ἀπόβραδο τοῦ Ἰουνίου, ἡ δὶς Ἀγλαΐα Ροντέγ, ποὺ εἶχε σκάσει ἀπὸ τὴ ζέ-

Σιγὰ - σιγὰ μὲ τὸν κακιρὸ τὸ πῆρε ἀπόφασι

στη στὸ δωμάτιό της, κατέβηκε νὰ ζητήσῃ λίγη δροσιὰ μέσα στὸ περιβόλι της. Ἐκεῖμπιε πῶς ἡ ἀνεψιά της εἶχε πλαγιάσει. Ξαφνικά, ἔμεινε κιρφωμένη στὴ θέσι της...Ἐκεῖ κάτω, μέσα στὸ σῶς τοῦ φεγγαριοῦ, κοντὰ στὸ φράχτη, τί ἔβλεπαν τὰ μάτια της:...Τὴν Ρόζα νὰ γλυκοκουβεντιάζει μ' ἕνα νέο....

Χριστὲ καὶ Παναγιά! Ὥρμησε σὰν τρελλή. Μὲ τὸν θόρυβο ποὺ ἔκανε, ὁ νέος ἔγινε ἄφαντος, μὰ ἐκείνη εἶχεν ἀρπάξει ἤδη τὴν ἀνεψιά της ἀπὸ τὸ μπράτσο.

—Τί κάνεις ἐδῶ; φώναξε ἐκείνη.

—Μι...μιλοῦσα....θεία μου, ψέλλισε ἡ νέα.

—Τέτοια ὥρα, καὶ κρυφὰ ἀπὸ μένα;.... Ὡραία δουλειά!....Καὶ μὲ ποῖον παρακαλῶ;

—Μὲ τὸν κ. Σασσό, ἕνα προγυμναστὴ τοῦ λυκείου....

—Ἕνας προγυμναστὴς ! Ἕνας παληοσπουργίτης! Ἕνας κορτάκιας! Δὲ ντρέπεσαι;

—Μὰ ἐπειδὴ...μουρμούρισε ἡ Ρόζα σαστισμένη, ἤθελα νὰ σᾶς πῶ, θεία μου...Ἔχει σκοπὸ νὰ σᾶς ζητήσῃ...Ὠ! μὲ πολὺ σέβας... Τὸ χέρι μου....

Ἡ Δὶς Ἀγλαΐα Ροντὲγ ἔμπειξε τῆς φωνές :

—Νὰ σὲ παντρευτῇ, ἐσένα ; Ἡ ἀνεψιά μου νὰ γίνῃ γυναῖκα ἑνὸς προγυμναστὴ ! Ὄχι, ὄχι ! ἕνας παιδονόμος, δὲν εἶνε κατάλληλος σύζυγος γιὰ σένα...Θὰ σοῦ βρῶ ἔναν, ἐγώ, στῆς κ. Ντὲ Μπροσσὼ-Φονταίν, ὅταν θὰ μᾶς ἀνοίξῃ τὸ σαλόνι της...

Ἡ Ρόζα ἀναστέναξε. Ἤθελε πολὺ νὰ τῆς πῇ :

— Μὰ τὸν ἀγαπῶ !

—Ἀλλὰ δὲ μίλησε. Μπορεῖ νὰ μιλήσῃ κανεὶς ὅταν τρέμει, ἔτσι, καὶ ἡ καρδιὰ εἶνε μέσα στὰ στήθια, σὰν τὸ πουλὶ πιασμένο στὰ δόχια ;

—Καὶ ἔπειτα ἐσυνέχισε ἡ θεία σ' ἀπαγορεύω νὰ τὸν ξαναδῇς, μ' ἀκοῦς; ...Ἄλλωστε ἂν τὸν συναντήσω πουθενὰ, θὰ τοῦ τὰ ψάλω ἕνα χεράκι, αὐτουνοῦ τοῦ χασομέρη...καὶ νἄχῃς ἐμπιστοσύνη σὲ μένα, μικρή μου!... Ἐν τῷ μεταξὺ πήγαινε νὰ κοιμηθῇς...

Ἡ φτωχὴ ἐρωτευμένη ὑπήκουσε. Τὴς ἑπόμενες μέρες, ἔκλαιγε πολὺ, καὶ σιγὰ σιγά, μὲ τὸν καιρὸ τὸ πῆρε ἀπόφασι. Ἔπειτα ὁ προγυμναστὴς πῆρε τὴν μετάθεσί του. Τὰ χρόνια περάσανε. Ἡ κ. Ντὲ Μπρισσὼ-Φονταὶν δὲν ἔκανε ποτὲ τὴ σκέψι νὰ καλέσῃ τὴν μαμζὲλ Ἀγλαΐα Ροντὲγ καὶ ἡ Ρόζα δὲν παντρεύτηκε.

❁

Ἕνα πρωὶ ἀνοίγοντας τὴν ἐφημερίδα, ἡ νεαρὴ κόρη ἀνεπήδησε. Στὴ μέση τῆς πρώτης σελίδας ἦταν μιὰ φωτογραφία. Ἦταν ἡ φωτογραφία τοῦ κ. Σασσώ, τοῦ παληοῦ της φίλου. Μὰ, τώρα πιὰ δὲν ἦταν ἕνας προγυμναστὴς: Εἶχε κάνει τὴν καριέρα του, ἔγινε βουλευτὴς, καὶ ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἐπετίθετο στὴν κυβέρνησι. Αὐτὸς ἦταν ὁ μπουρλοτιέρης ποὺ ἐπρόκειτο νὰ βάλῃ φωτιὰ στὸ ὑπουργικὸ καράβι.

Ἡ Ρόζα ἔδοσε μὲ ἀθωότητα τὴν ἐφημερίδα στὴ θεία της καὶ τὴν κρυφοκύτταξε μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ. Μαθαίνοντας τὴν εἴδησι αὐτὴ ἡ μαμζὲλ Ἀγλαΐα χλώμιασε ἐλαφρὰ, τὰ χείλη της σουρρώσανε μὲ κακία. Δὲν εἶπε τίποτα, μὰ σὲ λιγάκι, στὴν κουζίνα, ἔβαλε μπρὸς τὴν Ὀρτὰνς καὶ ἡ φωνές της ἔκαναν τῆς κατσαρόλες νὰ ἀντηχοῦνε σὰν χτυπήματα τοῦ «γκόν».

Ἀπὸ τότε ἡ Ρόζα, μὲ μιὰ ἀφάνταστη προσοχή, παρακολουθοῦσε στὶς ἐφημερίδες τὰ ζητήματα τῆς πολιτικῆς. Ἐκεῖ μέσα μιλούσανε γιὰ τὸν κ. Σεσσὼ μὲ πολὺ θερμὰ καὶ ζωηρὰ λόγια. Ἐκεῖνος πράγματι, ἀνέτρεψε τὴν κυβέρνησι, καὶ γινόταν λόγος νὰ τοῦ ἐμπιστευθοῦν ἕνα χαρτοφυλάκιο. Σὲ ὀκτὼ μέρες ἦταν ὑπουργός.

Ἡ δὶς Ἀγλαΐα, μαθαίνοντας ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες τὴν ἐξέλιξι τοῦ πρώην προγυμναστὴ, ἄρχισε ὁλοένα νὰ στενοχωριέται περισσότερο. Ποτὲ, ἀπὸ τὸ ἐπεισόδιο τοῦ κήπου τ' ὄνομα τοῦ κ. Σεσσὼ δὲν ἀναφέρθηκε μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς Ρόζας, καὶ γιὰ ποὺ τώρα ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἀναστήθηκε καὶ ἔρριχνε σὰν μιὰ μπόμπα τὴν δόξα του στὴν ἤρεμη ζωή τους. Μόλις ποὺ τολμοῦσε τώρα πιὰ ν' ἀντικρύσῃ τὴν ἀνεψιά της καταπρόσωπο. Θἄλεγε κανεὶς μάλιστα, πῶς καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ

διαστρικὸς ἦχος τῆς φωνῆς της εἶχε μετρισθῆ.

Τώρα, ποὺ καὶ ποὺ ἔκανε μερικὲς δειλὲς περιποιήσεις στὴν ἀνεψιά της, καὶ ἐτύχαινε μάλιστα νὰ συμβουλευθῇ τὴν νέα γιὰ τὴν ἐνοικίασι ἑνὸς διαμερίσματος, ἢ γιὰ τὴν τακτοποίησι τῶν βάζων τοῦ γλυκοῦ.

Ἡ Ρόζα σιγὰ, σιγὰ, ἀντιλαμβανότανε τὴν χαλάρωσι αὐτῆς τῆς αὐταρχικῆς καὶ τῆς πειθαρχίας ποὺ ξαπλωνότανε μάλιστα μέχρι τοῦ σκύλου καὶ τοῦ παπαγάλου. Κατάλαβε πῶς ἔφθασεν ἡ ὥρα ποὺ ἔπρεπε νὰ κάνῃ χρῆσι τῆς ἀνεξαρτησίας της. Ἕνα ἀπόγευμα, ἐκείνη, ποὺ ὡς τὰ εἰκοσιοχτὼ της χρόνια δὲν ὑγῆκε ποτὲ ἔξω χωρὶς νὰ συνοδεύεται τόλμησε νὰ πῇ στὴ θεία της :

—Θὰ βγῶ ἔξω...εἶνε περιττὸ ναρθῇ ἡ Ὀρτὰνς μαζί μου...

Ἡ μαμζὲλ Ἀγλαΐα χλώμιασε, κοκκίνησε, ἄρχισε νὰ τρέμῃ, καὶ ἐπὶ τέλους ἐτραύλισε :

—Πολὺ καλὰ, παιδί μου...πήγαινε !

Αὐτὸ πιὰ ἦταν κάτι σὰ μιὰ παραίτησις...

❁

Ἡ εἴδησι ξέσπασε σὰν κεραυνὸς.

Ὁ κ. Σασσὼ, ὁ νέος ὑπουργὸς, δέχθηκε νἀρθῇ στὸ Βιμερουὰ νὰ ἐγκαινιάσῃ μιὰ θαυμασία γέφυρα, μὲ ὠπλισμένη ἀμμοκονία. Ἡ μικρὴ πολιτεία ἐδούλεψε γι' αὐτό, τὸ νέο ἀπὸ τὸ πρωὶ ἴσαμε τὸ θράδυ. Ἐκάμανε μεγάλες ἑτοιμασίες, ἡ γιορτὴ προμηνύονταν νἄναι ὡραία καὶ ἡ ὑποδοχὴ ἐνθουσιώδης.

Ἡ δὶς Ἀγλαΐα Ροντὲγ θἄδινε πολλὰ πράματα νὰ μὴ παρευρεθῇ σ' αὐτὴν τὴν τελετή. Μὰ ἡ Ρόζα ἤθελε νὰ πάῃ καὶ ἐκείνη δὲν τόλμησε νὰ τῆς ἀρνηθῇ νὰ μὴ τὴν συνοδέψῃ.

Ὅλο τὸ ἄνθος τῶν διοικητικῶν καὶ πολιτικῶν ὑπαλλήλων εἶχε μαζευθῆ ἐκεῖ. Στὴ μέση, πάνω σὲ μιὰ ἐξέδρα, ὁ ὑπουργὸς ὑπέροχος καὶ ὅλος εὐγλωττία, μὲ μαῦρα γένια, καὶ ἠχηρὴ φωνή. Ἡ γυναῖκα του—γιατὶ εἶχε παντρευτῆ ἐν τῷ μεταξὺ—ἦταν παροῦσα καὶ αὐτή. Ἦταν μιὰ ὁμορφη μελαγχροινή, πολὺ κομψὴ, φορτωμένη μὲ μπιζοῦ καὶ στεφανωμένη μὲ χαμόγελα. Ὁ νομάρχης τὴν κύτταζε σὰ μιὰ μαντόνα.

Ἡ Ρόζα καὶ ἡ θεία της ἀκούσανε τὴν μουσική, τοὺς ἐκφωνηθέντας λόγους, τὴς ἐπευφημίες. Ὅλος τοῦτος ὁ θόρυβος ἀνέβαινε σὰν ἕνα θυμίαμα πρὸς τὸν ὑπουργὸ ποὺ χαμογελοῦσε ἀφηρημένος, σὰ" ἕνας νέος θεὸς πάνω στὰ σύννεφά του.

Ἡ νέα δὲν ἔκανε κανένα παράπονο στὴ θεία της. Μὰ τὸ θέαμα αὐτὸ δὲν ἦταν τάχα μιὰ τρομερὴ ἐκδίκησι ; Ἡ δὶς Ἀγλαΐα Ροντὲγ χαμήλωσε τὸ κεφάλι συντριμμένη ἀπὸ τὸ βάρος τῆς εὐθύνης της.

Ἄκουσε μιὰ ἐσωτερικὴ φωνὴ νὰ τῆς λέῃ:

—Τὸ θλέπεις τὸ λάθος σου... Ἂν ἄφινες τὴν Ρόζα νὰ πάῃ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, θὰ γινότανε ὑπουργίνα, καὶ ἐσὺ θἄσουνα θεία ἑνὸς ὑπουργοῦ, τ' ἀκοῦς:...Θεία ἑνὸς ὑπουργοῦ! Καὶ σήμερα, ἀντὶ νἄσαι χωμένη μέσα στὸ πλῆθος ποὺ σοῦ πατάει τοὺς κάλους, θὰ καθόσουνα πάνω στὴν ἐξέδρα, δεξιὰ ἀπὸ τὸν δήμαρχο-γεροῦσιαστή...Ἡ κ. Ντὲ Μπρισσὼ-Φονταίν, ποὺ ἤθέλησε ποτὲ νὰ σὲ δεχθῇ, θὰ σοῦκανε τεμενάδες καὶ θὰ σοῦλεγε: «Ὦ ! ἀγαπητή μου Ἀγλαΐα, πόσον εἶστε ἀνώτερη γυναῖκα....» Τὰ θλέπεις λοιπὸν τί ἔχασες...

Στὸ γυρισμὸ ἡ μαμζὲλ Ἀγλαΐα σουρνότανε κιριολεκτικῶς. Καταλάβαινε πιὰ πῶς ἡ βασιλεία της εἶχε λήξει. Στὸ ἑξῆς ἡ Ρόζα θὰ διοικοῦσε τὸ σπίτι, καὶ αὐτὴ θὰ ἐσβοῦνε σὲ μιὰ γωνιὰ, σὰν μιὰ ἐκπεσοῦσα ἀρχὴ, χωρὶς νὰ τολμᾷ νὰ σηκώσῃ κεφάλι, νὰ προφέρῃ οὔτε μιὰ λέξι διαμαρτυρίας...

ΠΙΕΡ ΝΕΦΕΛΟΦ

Η ΚΟΣΜΙΚΗ ΑΘΗΝΑ

Ἡ τελευταία καὶ μεγάλη ἑβδομὰς τῆς Σαρακοστῆς ὑπῆρξε — ἐκτὸς ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων, ἃς ἤδη σᾶς ἀνέφερα — ἥσυχος καθ' ὅλην τὴν γραμμήν.

—Ἀπὸ τὴν Μεγάλην Πέμπτην ἤρχισαν αἱ διάφοροι ἐκδρομαί. Ἄλλοι ἔφευγαν διὰ τὸ Μέγα Σπήλαιον, ἄλλοι διὰ τὸ Μεσολόγγι, ἄλλοι διὰ τὸ Ξυλόκαστρον κλπ.

—Εἰς τὴν Ὀλυμπίαν μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐξέδραμεν ὁ ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν καὶ ἡ κ. Π. Ἀργυροπούλου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Μιχ. Μελᾶ, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Γ. Χαριτάκη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἀρ. Κυριακίδη, ὁ κ. Χριστοδούλου τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ ἄλλοι.

—Οἱ πλεῖστοι ἐκ τῶν ἄνω ἐπέστρεφον προχθὲς — ἐθεάθησαν δὲ εἰς τὸ ἐκ Πατρῶν ἀρχόμενον τραῖνον μὲ ἀμφιέσεις ἃς μόνον εἰς τὸ ὀνειρώτερα χιονοσκεπῆ μέρη τῆς Ἑλβετίας θὰ ἔβλεπέ τις.

—Κοντὰ πανταλόνια — σνοὺ μπάντς, ἀλπενοτόκ, μάλλινες ὑψηλὲς γκρίζες κάλτσες κλπ. κλπ. ! Βλέποντάς τους θὰ ἐνόμιζέ τις ὅτι ἔφθασαν ἀπὸ τὸ Γκλὰν ἢ ἀπὸ τὴν περιφέρειαν τοῦ Μοντρέ. Ποῦ νὰ φαντασθῇ τις ὅτι θὰ ἤρχοντο ἀπὸ τὴν...Ὀλυμπίαν !

—Τοὐλάχιστον νὰ ἤρχοντο ἀπὸ τὸν Ὄλυμπον θὰ ἐδικαιολογοῦντο αἱ ἄνω περιβολαί των.

—Εἰς τὸ Μέγα Σπήλαιον ἐθεάθησαν ὡραιότατες κυρίες, μεταξὺ τῶν ὁποίων αἱ κυρίαι Π. Σαλβάγου ἐξ Αἰγύπτου, ἡ κ. Κ. Δούμα, ἡ κ. Γ. Μελᾶ καὶ οἱ κ.κ. Λέων Μακκᾶς, Λελὲς Κολινιάτης, Σαρηγιάννης, Σαλβάγος, Γ. Μελᾶς καὶ πλεῖστοι ἄλλοι.

—Εἰς τὸ Ξυλόκαστρον παρέμειναν ἐπὶ ὀκτὼ ἡμερον ὁ κ. καὶ ἡ κ. Κωνστ. Τσαλδάρη μὲ μεγάλη παρέα, ἡ κ. Ναντὶν Τσαλδάρη, ἤτις ἦτο συμπαθεστάτη καὶ εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα. Ἐπληροφορήθημεν ὅτι ὄχι μόνον ἔψηνε ἀρνί, ἀλλὰ καὶ ἐχόρευσε, σύρασα τὸν συρτόν.

—Εἰς τὸ Μεσολόγγι ἐπίσης ἐξέδραμον μερικοί. Εἰς τὴν βίλλαν τοῦ κ. Τρικούπη παρεμειναν ὁ κ. καὶ ἡ κ. Γ. Μακκᾶ.

—Ἐδόθη κατὰ τὴν ἐκεῖ παραμονήν των—τὴν Δευτέραν τοῦ Πάσχα — χορὸς τοῦ Παναιτωλικοῦ Συλλόγου. Εἰς μίαν θαυμασίαν αἴθουσαν πολυτελῶς διακεκοσμημένην, μὲ τὴν φιλαρμονικὴν Μεσολογγίου, ἐδόθη ὁ ἄνω χορός.

—Πολὺς καὶ ἐκλεκτὸς κόσμος παρέστη τοῦ Δημάρχου μόνον λάμψαντος διὰ τῆς ἀπουσίας τοῦ.

—Μεταξὺ αὐτῶν διακρίνομεν τὸν ἰατρὸν καὶ τὴν κ. Γέρ. Πολίτου, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Γ. Νιανιάρα, τὸν στρατηγὸν καὶ τὴν κ. Κ. Γεωργίου, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Μανσάν, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Γ. Μακκᾶ. τὸν κ. Τσόγκαν, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Γ. Τσόγκα, τὸν κ. Εὐταξίαν, τὸν κ. Ἀναστασάτον, τὸν νομίσταρον κ. Παταγιαννίδην, τὸν κ. Μίγκαν, τὸν κ. Κουδαρᾶν, τὸν κ. Ἀνδρ. Σῶκον.

—Ἐπίσης τὴν δίδα Ἑλένην Νιανιάρα, ὡραιοτάτην μὲ μπλὲ παστὲλ πολὺ σὶκ τουαλέττα, τὴν δίδα Ἀρσινόην Ρᾶζῆ πολὺ χαριτωμένην μὲ ἄσπρη ὄμορφη τουαλέττα, τὴν δίδα Αἴκα Γεωργίου μὲ λιλ ντὲ βέν, κομψοτάτην του αλ ττα συναμοιζομένην μὲ τὴν ξανθειὰ ἐμορφιά της, τὴν δίδα Μαρίτσαν Νιανιάρα μὲ ἄσπρο φόρεμα, κόκκανα γοβάκια καὶ κόκκανα τριαντάφυλλα, ὡραιότατον σύνολον, τὴν δίδα Ε. Ἀγγελῆ μὲ ντανταλένια πράσινη ὡραιοτάτην τουαλέττα.

—Μία ἀξιοπερίεργος ἐμφάνισις ἡ κ. Ι.. μὲ ἄσπρη τουαλέττα. κόκκανα ἰδιόχειρα σκουλαρίκια, κόκκανα γοβάκια καὶ κόκκινο λοιλοῦδι στὸ ντεκολτέ.

—Χορὸς ζωηρότατος μὲ λαχεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον τὸν πρῶτον λαχνὸν, ἀποτελούμενον ἀπὸ ἕνα ὡραιότατον ἀρνάκι, ἐκέρδισεν ὁ κ. Ντάνας. Ὁ χορὸς παρετάθη μέχρι τῆς δης πρωϊνῆς μὲ ἀτελείωτπο κέφι.

—Καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἐξέδραμον εἰς τὸν Πόρον διὰ τὰς ἑορτὰς τοῦ Πάσχα. Μεταξὺ αὐτῶν ὁ κ. καὶ ἡ κ. Γρηγ. Ἀργυροπούλου.

—Ἀγγέλλεται χορὸς διὰ τὴν 22αν Ἀπριλίου εἰς τὴν Ρωσσικὴν πρεσβείαν.

—Ἀγγέλλεται μαστίχα διὰ τὴν 25ην Ἀπριλίου παρὰ τῷ κ. Α. Α. Πάλλη.

JE SAIS TOUT

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κους Κους Δ. Κωνσταντινίδην. Τὸ ἐπεισόδιον ἀπὸ τὸν πόλεμον θὰ δημοσιευθῇ.—Κ.Θύμην. Δὲν εἶνε ἐνδιαφέρον.—Β. Πέσσιμον. Περιμένομε καλύτερα. Πεξὰ ὄχι.—Ε. Ἀγοῦλα σθην. Πολὺ κακογραμμένο.—Ι. Δημοκωστούλαν. Ἴσως νὰ παρέπεσε. Σᾶς παρακαλοῦμεν νὰ τὸ ξαναστείλετε.—Σ. Π. Ἡ «Πασχαλινὴ Χαρὰ» ἐλήφθη ἀργά.—Ἀγριφιούλουδο. Ἔχετε καλὸν ὀπωσδήποτε στίχον, ἀλλὰ τὸ ποίημά σας εἶνε πολὺ κοινό. Ἐὰν διαβάσετε, ἀσφαλῶς θὰ γράψετε. Μὴ διάζεσθε.—Σ. Βραχνόν. Δὲν ἔχετε δίκηο σὲ ὅλα. Μᾶς στέλνουν χιλιάδας ἀνεκδότων, ἀπὸ τὰ ὁποῖα γίνεται ἐπιλογή, ἀνεξαρτήτως ἀπὸ ποῦ προέρχονται. Ἐὰν τυχὸν μᾶς στέλνουν καὶ δημοσιευμένα τί νὰ κάνουμε ; Πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ τὰ ἐνθυμούμεθα ὅλα ; Ἀπὸ ἐναπόκειται εἰς τὴν καλὴν πίστιν τῶν ἀναγνωστῶν μας. Πάντως, σᾶς εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον σας.—Θ. Μπούραν. Ὄχι καλό.—Ν. Τρέχαν. Θὰ δημοσιευθῇ στὴ σελίδα ποὺ θὰ καθιερώσομεν σὲ λίνο.—Μίμι. Γραμ.- Ἐπίσης.—Χ. Πυρπασ. Πολὺ μεγάλο.—Γ. Σεφεριάδην. Ὄχι καλό.—Μαρίαν Π. Ἡ «Ἔκφρασις πόνου πρὸς τὴν Σελήνην» μοιάζει μὲ τὰ ποιήματα τῆς πολὺ παλαιᾶς ἐποχῆς. Παραθέτομεν μερικοὺς στίχους γιὰ νὰ ἰδῆτε καὶ σεῖς.

Σελήνη, σὺ ποὺ σκορπᾶς
χαρά, εὐτυχία καὶ ζωή,
γιατί σὲ μένα δὲν χαρίζεις
τὴν εὐτυχία μιὰ στιγμή ;
Εἰς σὲ εἶχον ἐμπιστοσύνην
ἀπόλυτον κ' εἰλικρινῆ,
εἰς σὲ ἐξῆπτον δικαιοσύνην
εἰς πᾶσαν τοῦ βίου μου στιγμή».

Γ. Ἰωλάτην. Ἡ «Θυσία» ἔχει καλὴν ὑπόθεσιν. ἀλλὰ εἶνε προγεγραμμένα.—Ε.Τ. Ἐνταῦθα. Τὸ κύριον ἐλάττωμα τῶν διηγημάτων σας εἶνε ὅτι δὲν ἔφθην τὸ στὶλ τοῦ διηγήματος. Ἄυα θὰ διαβάζετε καὶ ξένα διηγήματα θὰ κατανοήσετε καὶ σεῖς τὴν ἀλήθειαν αὐτήν. Ἀσφνείσθε σὰν νὰ ἀναφέρετε ἕνα ἀνέκδοτο. Μὴ παρεξηγήσετε, ἀλλὰ αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια. Μὲ λίγη μελέτη καὶ προσοχὴ θὰ γράφετε καλά.—Γ. Γ. Ὄχι καλό.—Δ. Λιβέρον. Ἂν καὶ αἱ λέξεις εἶνε «τεχνηέντως τοποθετημένα», δπως λέτε, ἐν τούτοις τὸ ποίημά σας δὲν εἶνε δημοσιεύσιμον. Ὀοῖστε οἱ πρῶτοι στίχοι.

«Παρῆλθε ὁ χειμὼν μὲ ψῦχος καὶ τὰ χιόνια,
ἦλθεν ἡ ἀνοιξις μὲ τὰ χελιδόνια,
ἦλθε ἡ ἀνοιξις μὲ τὰ ρόδα της καὶ τ' ἄνθη,
ἦλθε νὰ σκορπίσῃ ἄρωμα στῆς γῆς τὰ πάθη.
Σύντα λοιπὸν θυητέ. ξύντα καὶ μὴ κοιμᾶσαι
ξύντα τώρα καὶ πήγαινε στὴν ἐξοχὴν
καὶ πάντα θὰ θυμᾶσαι
ὅτι βλη ἀνθὴ ἡ τελειότης, ἡ θεία ἁρμονία,
τοῦ πάνσοφου καὶ ἀγαθοῦ θεοῦ εἶνε δημιουργία

Κρύσιλαν. Ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ στέλνετε, συντεταγμένα ὅμως ἀπὸ σᾶς. Ἐὰν εἶνε καλά θὰ δημοσιεύονται ἄνευ πληρωμῆς.- Τ. Μαυρωκέφαλον. Ἐλήφθησαν, θὰ δημοσιευθοῦν καὶ θὰ προσεχθοῦν —Δ. Κλαυδιανόν. Πιθανὸν νὰ ἔγινε λάθος. Εἰς τὸ νέον λαχεῖον θὰ σᾶς δώσωμεν δύο ἀριθμούς.—Ε. Σκόρδου. Λεχόμεθα.

ΜΟΥΣΙΚΟΣ, ὑπηρετήσας ἐπὶ μακρὸν ὡς ὀργανοπὴς καὶ διευθυντὴς φιλαρμονικῶν ἐπαρχιακῶν πόλεων, γνώστης τῶν πνευστῶν καὶ ἐγχόρδων ὀργάνων, καθηγητὴς τοῦ βιολιοῦ καὶ τῆς ἁρμονίας, ζητεῖ θέσιν εἰς ἐπαρχιακὴν Φιλαρμονικήν. Γράψατε: «Ἀρχιμουσικὸν» Γραφεῖα «Τικ—Τάκ».

Η ΚΛΗΡΩΣΙΣ
ΤΟΥ Α.' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΝ
ΟΙ ΚΕΡΔΙΣΑΝΤΕΣ ΛΥΤΑΙ

Τὴν παρελθοῦσαν Δευτέραν, 13ην Ἀπριλίου, ἐγένετο εἰς τὰ γραφεῖα μας ἡ κλήρωσις τοῦ πρώτου διαγωνισμοῦ αἰνιγμάτων, παρισταμένων πλείστων λιτῶν. Ἡ κλήρωσις ἐγένετο συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους τοῦ διαγωνισμοῦ, δηλαδὴ μεταξὺ τῶν ἀποστειλάντων 7 λύσεις.

Ἡ κλήρωσις ἐγένετο ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν ἐπιτροπῆς ἀποτελεσθείσης ἀπὸ τὰς δίδας Ἄνναν Τσῦμα καὶ Στέλλαν Κρητικοῦ καὶ τοὺς κ. κ. Δ. Ροῦσσον καὶ Ε. Καλόν.

Ἐκ τῶν λιτῶν, ἐκέρδισαν οἱ ἑξῆς :

Τὸν 1ον ἀριθμὸν (ἕνα γραμμόφωνον ἀξίας 2.500 δρ.) ὁ κ. Σ. Συμεωνίδης, Τρώων 26, Ἀθῆναι.

Τὸν 2ον, (ἕνα ἀνθοδοχεῖον πολυτελείας) ὁ κ. Ι. Κολχιδάκης, Χανιά, Κρήτης.

Τὸν 3ον, (μίαν φωτογραφικὴν μηχανὴν), ἡ κ. Καίτη Μαύρου, Σεπόλια (Ἀθῆναι).

Ο κ. ΣΙΜΕΩΝΙΔΗΣ
(Τρώων 26, Ἀθῆναι)
ὁ ὁποῖος ἐκέρδισε τὸ πρῶτον λαχεῖον τοῦ διαγωνισμοῦ Αἰνιγμάτων, ἕνα γραμμόφωνον ἀξίας 2500 δραχμῶν

Τὸν 4ον, (ἓν ζεῦγος ὑποδημάτων), ὁ κ. Μ. Φωστέρης (Σύρος).

Τὸν 5ον, (ἓν ζεῦγος ὑποδημάτων), ὁ κ. Ι. Συρανῆς, Πάτραι.

Τὸν 6ον, (ἕνα ζεῦγος βέρες), ὁ κ. Γρ. Μαυρουδῆς, Δομνίκου 4, Ἀθῆναι.

Τὸν 7ον, (ἓν βαπωρζατέρ), ὁ κ. Π. Γκύζης, (Θῆραι).

Τὸν 8ον (ἐπίσης) ὁ κ. Κ. Ἀντωνάκης, (Χαλάνδρι).

Τὸν 9ον (ἐπίσης) ἡ κ. Θ. Γιόκα (Παγκράτι).

Τὸν 10ον (ἐπίσης) ἡ δὶς Χρ. Μπιλέρη, (Ἀθῆναι).

Τὸν 11ον (ἐπίσης) ἡ δὶς Δ. Χρυσοῦ, (Ἀθῆναι).

Τὸν 12ον (ἓν ζεῦγος μεταξωτὲς κάλτσες «Ἐτάμ») ἡ δὶς Ἀνθὴ Γερασιμίδου, Κυψέλη.

Τὸν 13ον (ἐπίσης) ὁ κ. Σ. Ἀποστολόπουλος, Ἀλωπεκῆς 74, Ἀθῆναι.

Τὸν 14ον (ἐπίσης) ἡ δὶς Ἀθηνᾶ Παλμούτσου, (Σύρος).

Καὶ τὸν 15ον (ἐπίσης) ὁ κ. Α. Φῶμας (Βίλλια).

Οἱ κ. κ. Κολχιδάκης, Φωστέρης καὶ Γκύζης παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλουν δρ. 30 διὰ τὴν συσκευὴν καὶ ἀποστολὴν τῶν δώρων των.

ΑΝΑΙΜΙΚΟΙ ΠΡΟΦΥΜΑΤΙΚΟΙ
ΤΟ "ΝΟΥΚΛΕΜΟΣ"
ΓΡΑΝΟΥΛΕ
ΕΠΑΝΑΦΕΡΕΙ ΤΗΝ ΟΡΕΞΙΝ ΑΥΞΑΝΕΙ ΤΟ ΒΑΡΟΣ
ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΑΝΕΚΔΟΤΩΝ

Ἐλήφθησαν μέχρι σήμερον τὰ κάτωθι ἀνέκδοτα, τὰ ὁποῖα εἶνε καὶ τὰ τελευταῖα ποὺ θὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψει εἰς τὸν διαγωνισμόν, δεδομένου ὅτι, ὡς ἐγράψαμεν καὶ εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον, ὁ διαγωνισμὸς λήγει. Ὅσα ἐκ τούτων θὰ κριθοῦν κατάλληλα, θὰ δημοσιευθοῦν, κατόπιν δὲ θὰ γίνῃ ἡ διανομὴ τῶν δώρων εἰς τοὺς ἐπιτυχόντας, συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους τοῦ διαγωνισμοῦ. Πάντως, ὅσα ληφθοῦν εἰς τὸ ἑξῆς θὰ θεωρηθοῦν ἐκπρόθεσμα.

Ἔστειλαν λοιπὸν ἀνέκδοτα οἱ κ.κ. Σ. Χατζηανδρέου, Χαμίνι, Κ. Μαρλᾶς, Φ. Ντούβας, Ι. Θεοδωρῆς, Αὔγ. Δάμγης, Ν. Πανταζόπουλος, Ι. Νάκος, Α. Ὀλύμπιος, Σάββας Βραχνός, Χ. Σιδεράτος, Ι. Καρασαβίδης, Ι. Κουμῆς, Ε. Κάλλος, Τ. Στεμπίλης, Ε. Δρίζης, Γ. Γρηγοριάδης, Γ. Ταβουλαρέας, Σ. Γεωργακόπουλος, Α.Γ.Δ., Περ. Παπουτσῆς, Ν.Στριγγλῆς, Α. Ἀντωνόπουλος, Ν. Λάζος, Σ. Ἀναστασιάδης, Γ. Εὐσταθίου, Τ.Κ., Ξενητειμένος Πλακιώτης, Ν.Θεοδωράκης, Σπ. Καρδάμης, Δίκ. Α. Τσαρτόλιας, Β. Ἀγιοκ...της,Κ. Σκουρολιᾶκος, Γ. Τσίντζας, Ι. Ἐράγκας, Δ. Παπαθεοδώρου, Σ. Σούλλιος, Ἐλευθ. Μανιατ., Διον. Στεριώτης, Α.Α.Π., Σ. Ἀμισετόπουλος, Γ. Παπαϊωάννου, Κ. Πιτσιλίδης, Ἀρ. Βουλγαράκης, Τ. Δερμάνης, Χαρ. Σπηλιώτης, Ι. Ἀντωνόπουλος, Γ. Τσούτσουβας, Δ.Π.Κ., Α. Γοϊτᾶνος, Σ. Χριστοδούλου, Μ. Λύρκειος, Β. Πρωτοπαπᾶς, Κ. Χαριτάκης, Τ. Αὐγέρης, Ἐλ. Μανιατ., Χ. Καρρῆς, Δ. Παπαδόπουλος, Φ. Χατζηγεωργίου, Χ. Ὀρφανός, Γ. Κορμᾶς, Ι. Μακαριάδης, Δ. Μπαλόγιαννης, Χ. Χριστοδουλάκης, Ρ. Μπαμπασαντζιάν, Δ. Τατάκης, Σ. Παταγιάννης, Α. Φραγκιᾶς, Δ. Καμ., Ν. Κουγιουμτζόγλου, Β. Πετσακτάκης, Α. Ἰζανοφίδης, Κ.Π., Ι. Δαλσαμίδης, Δ. Δοσάκης, Χρ. Φλῶρος, Χ. Πρασίδης, Δ. Σταυριανός, Β. ΣΣπηλιωτόπουλος, Α. Γεωργιάδης, Ι.Χαρξηπαμπέρης, Ι. Τριανταφύλλου, Ν. Καριωτάκης, Α. Φούρας καὶ αἱ δεσποινίδες Νινόν, Κ. Μουζέλλη, Εἰρ. Μπατζόνια, Ἀμ. Ἀγκορτσᾶ, Ροδανγοῦλα, Α. Σ., Εὐτ. Σκόρδου, Α. Πράσσα, Α. Ἱερωνυμίδου, Βιβίτσα, Μ.Περδικούλη, Ν. Γαλανίδου καὶ Ἀλ. Ρούντου.

Ο ΝΕΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΝ
ΤΑ ΔΩΡΑ ΠΟΥ ΘΑ ΔΟΘΟΥΝ

Ἀπὸ τοῦ δεκάτου φύλλου, ἤρχισε ἡ σειρὰ αἰνιγμάτων, ἡ ὁποία θὰ περιλαμβάνῃ 10 αἰνίγματα. Τὰς λύσεις δέον νὰ ἀποστείλουν εἰς τὸ τέλος ὁ λ ο μ α ζ ύ, ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Διανεμηθοῦν δὲ τὰ ἑξῆς δῶρα :

Εἰς τὸν πρῶτον, ὅστις θὰ λύσῃ ἐπιτυχῶς καὶ τὰ 10 — ἢ τὰ περισσότερα—αἰνίγματα, ἕνα γραμμόφωνον ἀξίας 2.500 δρ.

Κατὰ σειρὰν δὲ εἰς τοὺς ἄλλους:

1 ὡρολόγιον ἀξίας 1000 δρ.

2 φωτογραφικαὶ μηχαναί.

1 νεσεσσαὶρ μανικιοὺρ ἀξίας 700 δρ.

5 στυλογράφοι συνολικῆς ἀξίας 1000 δρ.

1 ἀνθοδοχεῖον ἀξίας 500 δρ.

5 πλάκες γραμμοφώνου ἀξίας 500 δρ.

Καὶ 10 συνδρομαὶ ἐξάμηνοι, ἐὰν οἱ λύσεις εἶνε τοῦ ἐσωτερικοῦ, ἢ τρίμηνοι, ἐὰν εἶνε τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Πρῶτος ἐπιτυχὼν, θὰ θεωρηθῇ ὅστις θὰ λύσῃ ὅλα τὰ αἰνίγματα.

Ἐν ἢ περιπτώσει ὑπάρχουν περισσότεροι τοῦ ἑνὸς λύται, τότε θὰ γίνῃ κλήρωσις εἰς τὰ γραφεῖα μας, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ κληθοῦν νὰ παραστοῦν ὅσοι τῶν ἀναγνωστῶν μας ἐπιθυμοῦν. Ἐὰν δὲν λυθοῦν ὅλα τὰ αἰνίγματα, πρῶτος θὰ θεωρηθῇ ὅστις θὰ λύσῃ τὰ περισσότερα καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς :

ΑΙΝΙΓΜΑ ΟΓΔΟΟΝ

(Ἐκ παραδρομῆς, κατὰ τὴν ἀρίθμησιν τῶν αἰνιγμάτων, παρελήφθη τὸ 5ον αἴνιγμα ἀναμοσιευθέντος τοῦ 5ου ὡς 6ου. Κατὰ συνέπειαν τὸ σημερινὸν αἴνιγμα εἶνε τὸ 8ον).

❁

Ἕνας πατέρας, ἐρωτηθεὶς γιὰ τὴν ἡλικίαν τῶν παιδιῶν του, εἶπε : Τὸ ἥμισυ τῆς ἡλικίας τοῦ Παύλου, σχηματίζει τὸ διπλάσιον τῆς ἡλικίας τοῦ Ἀλέκου. Ἡ ἡλικία τοῦ Ἀλέκου δέ, εἶνε ἴση μὲ τὴν διαφορὰν τὴν ὑπάρχουσαν μεταξὺ τῆς ἡλικίας τοῦ Γιώργου καὶ τῆς ἡλικίας τοῦ Παύλου. Ἡ ἡλικία καὶ τῶν τριῶν παιδιῶν μου, συμπτοσοῦται μὲ ἑκατὸν αἰῶνα.

Ποία εἶνε ἡ ἡλικία κάθε παιδιοῦ ;

ΑΙΘΟΥΣΑ ΚΟΜΜΩΣΕΩΝ ΚΥΡΙΩΝ Η «ΑΤΘΙΣ»
26 Χαλκοκονδύλη 26
ΜΙΜΗ ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΥ

Προτιμᾶτε, κυρίαι καὶ δεσποινίδες, τὸ Κομμωτήριον Κυριῶν «Ἡ Ἀτθίς», τὸ ὁποῖον ἐβραβεύθη εἰς τὰς ἐπιδείξεις κομμώσεων τοῦ Ἀκροπὲλ Παλλάς καὶ εἰς τὴν Ἔκθεσιν Νικαίας τῆς Γαλλίας. Μία ἐπίσκεψις ἀρκεῖ διὰ νὰ σᾶς κάμῃ τακτικὴν πελάτισσαν. Παρκάδιον καὶ μαθήματα κομμώσεων.

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΑΣ
ΘΑ ΚΕΡΔΙΣΟΥΝ 500 ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ ΔΩΡΑ ΑΞΙΑΣ ΔΡΑΧΜΩΝ 100.000

Ἀπὸ τοῦ ἐννάτου φύλλου ἤρχισεν ὁ νέος μεγάλος διαγωνισμὸς τοῦ «ΤΙΚ-ΤΑΚ» διανομῆς δώρων εἰς τοὺς ἀναγνώστας 100.000 δραχμῶν. Τὸ σχετικὸ κουπόνι συμμετοχῆς εἰς τὸν ἐν λόγῳ διαγωνισμὸν δημοσιεύεται πάντοτε εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ἐσωτερικοῦ μέρους τοῦ ὀπισθίου ἐξωφύλλου εἰς τρόπον ὥστε νὰ δύναται ν' ἀποκόπτεται χωρὶς νὰ καταστρέφεται τὸ φύλλον.

Τὸ κουπόνι θὰ δημοσιεύεται ἀπὸ τοῦ 9ου μέχρι τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν 39ου φύλλου συμπεριλαμβανομένου. **Οἱ ἀναγνῶσται** δηλαδὴ, οἱ ὁποῖοι θὰ μετάσχουν εἰς τὸν διαγωνισμὸν θὰ πρέπῃ νὰ συγκεντρώσουν ἐν ὅλῳ 31 κουπόνια, τὰ ὁποῖα θὰ ἀποστείλουν ΟΛΑ ΜΑΖΥ εἰς τὰ γραφεῖα μας, μετὰ τὴν λῆξιν τοῦ διαγωνισμοῦ, ἤτοι μετὰ τὴν ἔκδοσιν καὶ ἀποκοπὴν καὶ τοῦ κουπονίου τοῦ ὑπ' ἀριθ. 39ου φύλλου μας.

Τὰ τυχὸν ἐλλείποντα κουπόνια δύνανται οἱ ἀναγνῶσται μας νὰ συμπληρώσουν διὰ κουπονίων τῆς αὐτῆς ἡμερομηνίας.

Εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῶν Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, οἱ ὁποῖοι θὰ προσέρχωνται αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπων των θὰ ἀλλάσσωνται τὰ κουπόνια δι' ἑνὸς λαχνοῦ φέροντος αὔξοντα ἀριθμὸν κατὰ σειράν.

Οἱ ἀναγνῶσται τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἀφοῦ συλλέξουν ὅλα τὰ κουπόνια, θὰ τὰ ἀποστείλουν εἰς τὰ γραφεῖα μας ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς μὲ τὸ ὀνοματεπώνυμόν των καὶ τὴν πλήρη διεύθυνσίν των καθαρογραμμένην ὁ δὲ ἀριθμὸς τοῦ λαχνοῦ ἑνὸς ἑκάστου θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ «ΤΙΚ-ΤΑΚ».

Θὰ κερδίσουν ἐν συνόλῳ 500 ἀναγνῶσται τὰ ἑξῆς εἴδη :

Ὁ 1ος ἀριθμὸς ἕνα ραδιόφωνον μεθ' ὅλων τῶν συσκευῶν του κλπ. χρειωδῶν πρὸς ἐγκατάστασιν ἀξίας δρχ. 10.000.

Ὁ 2ος ἀριθμὸς μίαν τουαλέττταν γυναικείαν, παριζιάνικο μοντέλλο, ἀξίας δρχ. 8.000

Ὁ 3ος ἀριθμὸς μίαν τουαλέττταν δραδυνὴν τοῦ οἴκου Ι. Εὐαγγελίδη ἀξίας δρχ. 5.000

Ὁ 4ος ἀριθμὸς ἕνα ἀπογευματινὸ φόρεμα τοῦ αὐτοῦ οἴκου ἀξίας δρχ. 4.000.

Ὁ 5ος, 6ος καὶ 7ος ἀριθμὸς ἀνὰ ἓν κοστούμι ἀνδρικὸν γαμένο, ἀξίας ἕκαστον 2.500 δραχμῶν, ἤτοι ἐν ὅλῳ δρχ. 7.500.

Ὁ 8ος καὶ 9ος ἀνὰ ἓν γραμμόφωνον ἀξίας ἕκαστον 1.300 δραχμῶν ἤτοι δρχ. 2.600

Ὁ 10ος μέχρι τοῦ 15ου ἀνὰ ἓν ὡρολόγιον ἀξίας ἕκαστον 1.000 δραχμῶν ἐκ τοῦ ἀδαμαντοπωλείου Βουράκη καὶ Μόσχου ἤτοι δρχ. 5.000.

Ὁ 15ος μέχρι τοῦ 30οῦ ἀνὰ ἓν κόσμημα ἐκ τοῦ οἴκου Ντάβις ἀξίας ἕκαστον δρ. 500 ἤτοι ἐν ὅλῳ δρχ. 7.500.

Ὁ 30ὸς μέχρι τοῦ 330οῦ, ἤτοι 300 ἀριθμοί, ἀνὰ ἓν ζεῦγος γυναικείων ἢ ἀνδρικῶν κολτσῶν μεταξωτῶν, μάρκας ΕΤΑΜ, ἤτοι 300 ἀριθμοὶ πρὸς δρχ. 150 ἕκαστος, ἐν ὅλῳ δρχ. 45.000.

Ὁ 330ὸς μέχρι τοῦ 384ου ἀριθμοῦ ἀνὰ μίαν πλάκα γραμμοφώνου. ἤτοι 54 ἀριθμοὶ πρὸς 100 δρχ. ἐν ὅλῳ δρ. 5.400.

Τέλος ἀπὸ τοῦ ἀριθμοῦ 384 μέχρι τοῦ 500 ἀνὰ ἓν διαρκὲς εἰσιτήριον 2 θέσεων ἐλευθέρας εἰσόδου εἰς τὸ Θέατρον «Μοντιάλ». Διὰ τοὺς ἀναγνώστας τῶν ἐπαρχιῶν ἀνὰ μία τρίμηνος συνδρομὴ τοῦ «Τὶκ-Τὰκ».

Ἐν ὅλῳ δρχ. 100.000.

ΚΟΥΠΟΝΙ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ
ΤΟΥ «ΤΙΚ-ΤΑΚ»
Ἐξ 100.000 δραχμῶν

Ἀριθμὸς 10

Ὀνοματεπώνυμον .....
.....
Διεύθυνσις .....
.....

ΝΟΥΚΛΕΜΟΣ
ΓΡΑΝΟΥΛΕ
ΣΥΝΕΧΗΣ ΠΗΓΗ ΟΞΥΓΟΝΟΥ ΚΑΙ ΦΩΣΦΟΡΟΥ
ΑΝΑΓΕΝΝΑ ΤΟΝ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΝ ΑΥΞΑΝΕΙ ΤΟ ΒΑΡΟΣ
ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΠΑΣΤΙΛΛΙΕΣ

Παρασκευαζόμεναι ἐκ καθαροῦ χυμοῦ φρούτων. Εἶνε αἱ μόναι διευκολύνουσαι τὴν χώνευσιν. Δροσίζουν τὸν στόμαχον, μεσχεβελοῦν τὸ στόμα καὶ κόβουν τὴν δίψαν.
ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ ΤΑΣ
Βανάνες, Λεμόνι, Πορτοκάλλι, Μανδαρίνι, Φράουλα. Πωλοῦνται παντοῦ.
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΠΟΘΗΚΗ
Ἐλεούσης 10.

ΑΙΜΟΡΡΟΪΔΕΣ ΚΙΡΣΟΙ
(ΧΤΑΠΟΔΙ)
Ἠγγυημένη ἀνώδυνος δι' ἐνέσεων θεραπεία χωρὶς ἐγχείρησιν. Οἱ πόνοι καὶ αἱ αἱμορραγίαι καταπαύουν ἀμέσως. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, εἰδικὸς ἰατρὸς τῶν Παρισίων. Δέχεται 10—1 1)2 καὶ 5—7. Φιλελλήνων 3. Πληροφορίαι δωρεάν.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΧΡ. ΝΤΑΒΑΡΗΣ
Χειρουργὸς Στοματολόγος Ὀδοντίατρος, Πτυχιοῦχος Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου, ἐ φαρμόζων ὅλας τὰς νεωτέρας μεθόδους χειρουργικῆς καὶ προσθετικῆς
Βύσσης 21 ΑΘΗΝΑΙ

Θὰ μείνετε ἔκπληκτοι καὶ κατενθουσιασμένη μὲ τὴν
ΡΟΔΑΛΙΝΗ
ΧΙΟΝΑ
Οὐδέποτε ἔχετε δοκιμάσῃ ἄλλο τι τὸ ὁποῖον νὰ λευκαίνῃ καὶ νὰ καθιστᾷ τὸ δέρμα σας τόσον ἁπαλὸν καὶ δροσερόν.
Εἰς κάθε δοχεῖον ὑπάρχει ἡ ἐπιστημονική του συμβουλή.

ΖΩΝΑΙ — ΚΟΡΣΕΔΕΣ
Τελείας ἐφαρμογῆς

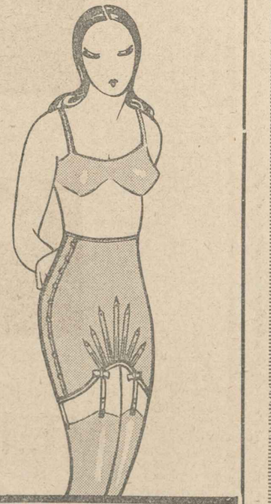

ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
ΟΜΟΝΟΙΑ
MINERVA
Σταδίου 15
Παρὰ τὸ Ἀττικὸν

ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΜΑΪΟΥ

ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ